

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 108

Dimecres, 10 de febrer de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 69 i 70, primera reunió

S U M A R I

Sessió núm. 69

Procediment

per a elegir el síndic o síndica de greuges (tram. 281-00001/08) p. 3

Sessió núm. 70.1

Projecte de llei

de pesca i d'acció marítima (tram. 200-00047/08) p. 4

Projecte de llei

de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis (tram. 200-00045/05) p. 18

Projecte de llei

de l'aranès (debat de totalitat) (tram. 200-00080/08) p. 29

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la responsabilitat de totes les comunitats autònomes de l'Estat en la signatura d'un pacte d'Estat per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00320/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures i la direcció del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00322/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00321/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de les mesures dutes a terme per a la millora de la competitivitat de les empreses per afrontar el futur de l'economia (tram. 317-00323/08) p. 39

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'orientació de les reformes del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00324/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reflexió del Govern amb relació al fet que Catalunya lideri l'augment dels concursos de creditors, la destrucció d'ocupació i l'increment de la desocupació (tram. 317-00325/08) p. 41

Pregunta

al Govern sobre els processos d'adopció per part de parelles homosexuals (tram. 310-00384/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre els canvis en la legislació estatal en matèria audiovisual (tram. 310-00385/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre la reforma de l'impost sobre successions i donacions (tram. 310-00386/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre les actuacions dels delegats territorials del Govern (tram. 310-00383/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes en matèria d'habitatge (tram. 310-00387/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la situació dels plans individuals d'atenció amb relació al servei de residència i a la prestació econòmica vinculada a la residència (tram. 310-00388/08) p. 47

Projecte de llei

de l'aranès (debat de totalitat) (tram. 200-00080/08) (continuació) p. 49

Projecte de llei

de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral (debat de totalitat) (tram. 200-00081/089) p. 54

Projecte de llei

del cinema (debat de totalitat) (tram. 200-00082/08) p. 68

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 69

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a elegir el síndic o síndica de greuges (tram. 281-00001/08). Mesa del Parlament. Elecció.

El president

S'obre la sessió.

Procediment

per a elegir el síndic o síndica de greuges
(tram. 281-00001/08)

D'acord amb l'article 8.1 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és l'elecció del síndic de greuges.

El secretari tercer, l'il·lustre senyor Jordi Miralles, donarà lectura a la proposta de candidat formulada per la Comissió del Síndic de Greuges.

El secretari tercer

«Atès el Dictamen de la Comissió del Síndic de Greuges sobre la idoneïtat del candidat presentat dins del procediment per elegir el síndic o síndica de greuges, de conformitat amb el que estableix l'article 8.1.c de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges, es proposa al Ple del Parlament Rafel Ribó i Masó com a candidat a síndic de greuges.

»Palau del Parlament, 5 de febrer de 2010.»

El president

D'acord amb l'article 8.1 de la llei, l'elecció ha de ser per majoria de les tres cinquenes parts. La votació serà electrònica i secreta, de conformitat amb l'article 90.1 del Reglament.

Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 117 vots a favor, 3 vots en contra i 3 abstencions.

Atès que s'han obtingut més de les tres cinquenes parts, queda designat síndic de greuges l'il·lustre senyor Rafel Ribó i Massó.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 70.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez Garcia i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de pesca i d'acció marítima (tram. 200-00047/08). Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 606, 3).

2. Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis (tram. 200-00045/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 625, 3).

3. Projecte de llei de l'aranès (tram. 200-00080/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 615, 8.)

4. Projecte de llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral (tram. 200-00081/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 615, 17.)

5. Projecte de llei del cinema (tram. 200-00082/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 615, 37.)

6. Projecte de llei de mesures en matèria d'ocupació pública (tram. 200-00083/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 615, 54.)

7. Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous (tram. 202-00079/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 590, 58.)

8. Proposta de resolució d'aprovació del Mandat marc del sistema públic audiovisual (tram. 250-02393/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 555, 69; esmenes: BOPC 598, 67.)

9. Interpellació al Govern sobre les mesures contra la crisi econòmica (tram. 300-00257/08). Josep Enric Milla i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a incentivar la vinguda de jutges d'altres comunitats

autònomes (tram. 300-00258/08). Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les competències estatutàries en matèria d'educació (tram. 300-00259/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre la desocupació (tram. 300-00260/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els plans de dinamització comarcal (tram. 302-00212/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el suport a les famílies amb infants (tram. 302-00213/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica actual (tram. 302-00214/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

I comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de llei

de pesca i d'acció marítima (tram. 200-00047/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de pesca i d'acció marítima. Passem directament al debat, amb la defensa de les esmenes reservades.

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Joan Morell.

El Sr. Morell i Comas

Gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, representants del sector de la pesca –peixaters, comercialitzadors, Gremi de Peixaters–, representants també del departament, benvinguts, i molt bon dia a tothom, i moltes gràcies per estar avui aquí, al Parlament de Catalunya.

Primer de tot, permeteu-me fer un reconeixement a totes aquelles persones que han col·laborat i que han treballat per poder portar a terme aquest projecte de llei. Primerament, i de forma molt destacada i sincera, a tots els compareixents, que han sigut molts, que ens han il·lustrat i que de forma molt clara, sincera i directa ens

van fer totes les aportacions en les moltes compareixences que vam tenir.

També, com no pot ser d'altra manera, a tots els portaveus o a tots els ponents dels grups parlamentaris –el senyor Pané, el senyor Carrillo, el senyor Luna, el senyor Domingo, que s'ha incorporat darrerament a la comissió, el senyor Llevot, que també ha substituït el senyor Donaire, el senyor Benet Maimí, que hi ha intervingut, i també el senyor Robles, que ja no és diputat–; al lletrat, el senyor Domínguez, perquè ens ha ajudat molt en la constitució d'aquesta llei; al gestor, el senyor Eduard Principal, i també al servei d'assessorament lingüístic de la casa, que també ens ha fet molta falta. Per tant, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, moltes gràcies a tothom.

No serà cap novetat, perquè ho hem manifestat sempre, i així us ho hem fet arribar, que el sector pesquer és un sector molt important per a Catalunya. Està malament, no està content, té molts problemes, i no aprofundirem en aquesta qüestió perquè seria molt llarg i el temps no em permet arribar-hi, però sí que és veritat i tots coincidim que estan com a mínim en una situació molt complicada. I quan parlem de «sector» ens volem referir a tota la gent que forma part d'aquest sector: pescadors, peixaters, l'aqüicultura, el marisqueig, etcètera, tota la gent que en forma part.

El pescador, el sector pesquer ha perdut la il·lusió. Nosaltres ens preguntem si els membres del Govern, si el conseller considera que amb aquesta llei serem capaços de recuperar, de fer tornar aquesta il·lusió que fa falta al sector pesquer, als pescadors.

La pesca, el sector pesquer professional, a Catalunya, ha estat totalment oblidada per l'actual conseller i conseqüentment també pel Govern. Per no voler, no han volgut ni que el seu departament porti el nom de «pesca», que sempre l'havia portat o l'havia tingut; un fet simbòlic, però jo entenc que no és només simbòlic sinó que és molt representatiu de la poca importància que el conseller i el Govern donen a la pesca.

Aquest desinterès, que s'ha manifestat en moltes ocasions per part..., i que fa referència a la pesca professional, ha portat que s'entregués, al nostre entendre, els treballs d'elaboració d'aquesta llei i tota la tramitació a persones que no han sabut convèncer els implicats i el sector de les conseqüències que aquest projecte de llei ha portat per al sector. Ha nascut ja malalt, ha començat malament, i penseu que tots els parlamentaris, que ens hi hem esforçat, no hem aconseguit en tràmit parlamentari poder millorar de forma suficient aquesta llei. Hem intentat millorar-la, a base d'esmenes, a través, com deia, d'aquest tràmit parlamentari, sense l'èxit suficient. És un projecte tan enfarfegós que ha resultat impossible, al nostre entendre, poder fer-hi aquelles millores suficients per donar-hi suport.

Cal recordar que Convergència i Unió ja vam presentar, igual que altres grups de la cambra, una esmena a la totalitat contra aquesta llei, i vàrem demanar al tripartit que la retirés, que comencés de zero, que escoltés el sector i que tots junts féssim una nova llei. Aquesta

intervenció la va fer brillantment el nostre company i diputat Benet Maimí.

En les compareixences, que van ser moltes –i cal destacar la participació, la sinceritat, l'atreviment fins i tot de poder denunciar i poder dir que en aquesta llei no s'havia comptat ni amb el sector ni amb massa participació–, es van posar moltes coses de manifest, però principalment se'n va posar una, que és aquest profund malestar del sector, perquè és una llei, entenem, i ells també ho entenen, plena de defectes, i dona la impressió que té pràcticament una finalitat molt clara, que és sancionadora i recaptatòria. S'ha incrementat, hi han molts articles que fan referència a aquest aspecte; alguns, necessaris, comprensibles, però entenem que n'hi ha molts que no. Incrementa molt la burocràcia, i bàsicament –bàsicament– no resol els problemes que tenen els pescadors i tota la gent del sector pesquer a Catalunya.

Tot i que no era una llei demanada, i es va posar molt de manifest en les compareixences, ni gaire participada, entenem, des del nostre grup, que aquesta llei hauria pogut ser una oportunitat per comprendre, per poder escoltar, consensuar i millorar les precàries i males situacions de treball que tenen tant els pescadors com tot el sector de la pesca: els pescadors, l'aqüicultura, els del marisqueig, els de la part comercialitzadora, etcètera.

En definitiva, aquesta llei hauria pogut ajudar més el sector del que entenem que ha fet. No s'ha complert pràcticament cap expectativa suficient per animar el sector. I també respectem i entenem que no tot és negatiu, no tot és dolent, que alguna millora hi ha i que alguns sectors hi poden estar d'acord.

Per fer una bona llei entenem que és necessari parlar amb el sector, molt de diàleg, molta participació, bàsicament entre el sector, la direcció general, i s'han d'aportar solucions, perquè a nosaltres, que hem trepitjat moltes confraries, molts aspectes, del que se'ns queixen és que aquesta llei, a part de ser molt, molt complicada, no resol els problemes que tenen al sector.

Dos exemples significatius i ràpids, perquè per qüestió de temps no em permetrà poder explicar totes les esmenes que hi hem fet. Tots els articles que fan referència a les llicències de pesca, que cal dir que han estat un dels principals motius de rebuig pel sector, pel sector pesquer, es mantenen en el seu contingut. Aquí, Convergència i Unió i el sector hi van fer esmenes, i no han estat ni recollides ni acceptades.

No s'ha trobat ni consensuat un redactat que pogués posar d'acord el sector de pescadors i peixaters, i harmonitzés la qüestió de la comercialització. Mirin, si la llei respon només i únicament o majoritàriament a un compromís electoral, mirin, ja està feta, no en parlem més, missió acomplerta, perquè molt sovint la sensació que ens ha donat, que l'únic motiu o motiu principal per no retirar la llei..., després que es presentessin les esmenes a la totalitat i totes les compareixences, que suposo que vostès les coneixen, el més normal hauria sigut retirar aquesta llei i començar-la de nou. Però entenem que aquest motiu d'aquest compromís electoral d'intentar aprovar aquesta llei fos com fos, a l'últim moment, això, no els ha permès poder fer una bona llei.

Però si del que es tractava era de fer una llei consensuada, una llei, diguéssim, seriosa..., no es fa d'aquesta manera. S'ha de procurar parlar molt més amb el sector, discutir amb el sector, amb tot el sector; si convé, tornar a parlar-hi, i posar un objectiu clar, quin és el motiu per què es fa aquesta llei, un objectiu i un horitzó clar, assumible, i amb el suport de tot el sector pesquer de Catalunya. I evidentment s'hi han de poder posar els mitjans suficients per poder arribar-hi, conscients, tots plegats, que en això sí que hi coincidim, de la importància, tant social com econòmica i cultural, que representa per al nostre país el sector pesquer. I no pateixin: les legítimes discrepàncies que hi hauria pogut haver les hauríem pogut solucionar més fàcilment.

També cal dir que no es va fer en un moment oportú. Jo no sé si ingènuament o ja voluntàriament, es va fer en un moment on hi havia tot el procés de les eleccions a les confraries de pescadors de Catalunya. I això vol dir que, entre que els pescadors ja estan ocupats des de les sis del dematí fins a les sis de la tarda pescant i prou feina tenen, és difícil que s'entreguessin amb aquest articular de la llei. I a nivell de confraries de Catalunya estaven més capficats i preocupats amb les eleccions a les confraries que no pas amb el procediment d'aquesta llei.

Si aquesta llei l'haguessin retirat, o no l'haguessin presentat, o l'haguessin, com deia abans, retirat i tornar a parlar-ne, pràcticament ningú l'hauria pogut trobar a faltar, en les compareixences va quedar clar que ningú la demanava, molta gent hauria estat contenta, i segurament hi hauria hagut una major participació.

En resum, respectant els col·lectius, que entenem que n'hi han, com pot ser la pesca esportiva, la pesca recreativa i d'altres federacions, que sí que hi estan d'acord, l'eix principal, el gruix del sector pesquer i peixater de Catalunya no hi estan conformes.

Tampoc s'ha aconseguit, com deia abans, aquest pacte o acord entre el que són els pescadors i els peixaters. S'ha buscat, però no s'ha aconseguit. Cal recordar, perquè no doni la impressió que des de l'oposició sempre hi posem aspectes negatius, que va ser una idea que vam proposar nosaltres, ben rebuda per tots els membres de la comissió, que es va treballar i no s'ha aconseguit. Per tant, entenem que un pes important del que aquesta llei volia i podia pretendre..., no ho hem aconseguit.

El que sí que pot arribar a justificar aquesta llei, i per tant ens hi hem esforçat i n'hem de ser conscients, són les variacions que origina el fet de canviar les normatives. Recordem l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, la legislació que amb el tema del sector pesquer hi ha a l'Estat espanyol, i naturalment el gran pes i importància que té tota la normativa europea. Una llei, entenem, que s'ha de fer amb una visió que com a mínim tingui un període de vigència d'entre deu i dotze anys; no es pot fer una llei per a mig any o un any, depenent de totes les variacions que hi pot haver en la nova normativa europea i en la nova llei espanyola.

Un exemple clar de com s'han de fer les coses ben fetes va ser la Llei de confraries de pescadors. Hi insistíem, un exemple de fer les coses ben fetes. Va haver-hi

molt de treball, va haver-hi molt de consens, va haver-hi unanimitat amb tots els grups parlamentaris, i això normalment no és per casualitat. Era una llei volguda, era una llei treballada, consensuada amb tot el sector i amb el vistiplau de tots els partits polítics.

No té sentit també tramitar una llei sense esperar que diran molt properament tant la legislació europea com la nacional. Penseu que tant Brussel·les com Madrid tenen una importància molt gran pel que fa referència als temes de pesca. Actualment la Comissió Europea ha encetat ja la preparació d'aquesta nova política comuna de pesca, han obert aquest període d'informació i recullen totes les opinions del sector a fi i efecte que es pugui tancar el mes de desembre, menys d'un any. Per tant, primerament, canviarà d'aquí a poc temps la normativa europea, i la nova llei de pesca espanyola, la pesca mediterrània, ho serà en breu.

El que sí que podem fer des d'aquí a Catalunya, des de la Direcció General de Pesca, des del sector pesquer, des de tothom, és incidir a Espanya perquè siguin capaços de convèncer Europa del concepte de pesca que tenim aquí, a la nostra costa del Mediterrani, de la pesca artesanal. A Catalunya hi ha aquest tipus de pesca costanera, litoral o artesanal; no tenim el tipus de pesca que en podríem dir semiindustrial o industrial, com pot ser a l'Atlàntic. I aquí sí que hi tenim molt a dir perquè des d'Europa ens reconeguin aquestes particularitats de la pesca a casa nostra.

I també un aspecte una mica decebedor, que és que, amb tot aquest tràmit parlamentari i de les esmenes, entenem que fins i tot hem abaixat alguna de les competències que podem tenir aquí, a Catalunya, de cara a poder aconseguir consens.

Em queda poc temps, no em puc allargar més amb el tema que fa referència a les esmenes, però sí..., un resum de per què nosaltres, tot entenent l'esforç que s'ha fet per poder aconseguir un consens aquí... I també hem d'agrair al director, el senyor Martí Sans, i a tota la gent que hi ha intervingut aquesta bona relació personal, aquesta predisposició. Aquesta llei ens ha portat a poder aprendre moltes coses: hem tingut l'oportunitat d'embarcar-nos en una barca d'arrossegament des de les sis del dematí fins a les sis de la tarda, hem visitat les muscleres de la terra de l'Ebre, hem anat de matinada al Mercabarna de Barcelona. Per tant, a part d'haver pogut aprendre molt, també vull destacar aquesta bona relació, aquesta confiança que hem tingut per dir-nos les coses com eren, però no la suficient per poder donar suport en la totalitat a aquesta llei. Evidentment, conseller, que hi han articles que hi podem estar d'acord, aspectes que entenem que eren necessaris; el nostre partit polític, Convergència i Unió, també tenia com a compromís fer aquesta llei. Amb el que no estem d'acord és ni amb el fons ni amb la forma que s'ha fet.

Amb els pocs segons que em queden..., per què no donem suport a aquesta Llei de pesca i acció marítima? Perquè no és una bona llei, és molt intervencionista, i vostès ho saben. Ha tingut una tècnica legislativa nefasta; jo crec que s'han de fer mirar a qui encarreguen els projectes, i això no ho diem nosaltres, sinó que ho han dit especia-

listes. Mal feta en el fons i la forma. Total indiferència –per ser molt generós– de bona part del sector...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Morell i Comas

...bàsicament –acabo, senyor president–, no soluciona els problemes del sector. S'ha fet a corre-cuita i malament. Jo diria que encara complica més el sector, tant el pescador com els peixaters; s'haurà de canviar d'aquí a quatre dies. En definitiva, s'ha perdut una gran oportunitat. No hem sigut capaços d'arribar a un acord entre peixaters i pescadors, que era el problema, diria, principal d'aquesta llei. Aquesta llei ha de resoldre problemes, no crear-los.

Per tots aquests motius, que no són nostres, no són d'un grup de l'oposició, sinó que els hem recollit del sector, els hem escoltat, els compartim i els hem fet nostres... En resum i per acabar, hi ha d'haver-hi més política pesquera a Catalunya, no només una mala llei. Per tots aquests arguments, el nostre grup no podem donar suport a aquesta Llei de pesca i acció marítima. Quan governem, la farem, la refarem amb el sector...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Morell i Comas

...i pel sector.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, en primer lugar, agradecer de alguna manera simbólica los trabajos de la ponencia, aun cuando he de reconocer que, por razones obvias, este diputado no ha formado parte de la ponencia, puesto que fue el diputado del Grupo Mixto señor Robles el que en su día presentó las enmiendas, y cuando ha sido nombrado ya estaba en la fase final, en la que ya estaba todo el pescado cogido. En este sentido, he de decir que podemos señalar que únicamente me limitaré a lo que hace referencia a defender las enmiendas de otro diputado y sostener, de alguna manera, la posición del mismo a lo largo del debate. Aparentemente, la ponencia ha tenido especiales altibajos en este sentido, pues, un diputado dejó de ser diputado, otro diputado –en este caso el ponente relator– también dejó de ser diputado... Esperemos que esta maldición no nos alcance a todos los diputados que hemos formado parte de la ponencia hasta el final de la legislatura.

En todo caso, y pasando a entrar en el cuerpo del debate, señalar que el diputado Antonio Robles presentó en su momento cuarenta y seis enmiendas al proyecto de

ley, de las que han sido aceptadas tres, que se han recomendado tres enmiendas que figuran ya incorporadas al dictamen, y cinco han sido transaccionadas. Por lo tanto, podemos decir que la captura no ha sido especialmente amplia en lo que hace referencia a las enmiendas presentadas.

En aquel momento, el diputado Robles sostuvo la enmienda a la totalidad, que defendió contra el proyecto de ley presentado por el *conseller*, fundamentalmente en tres aspectos.

Un primer aspecto clave era que, a pesar de la obsolescencia de la ley del 86, la Ley de pesca marítima del 86, el sector no había reclamado fundamentalmente una nueva ley de pesca marítima. Es decir que no era una ley necesaria, en principio.

Un segundo aspecto fundamental de la oposición radicaba en que el proyecto de ley no abordaba de una manera integral y sustancial los aspectos que realmente preocupaban en estos momentos a la pesca marítima en Cataluña. Me estoy refiriendo, fundamentalmente, al problema derivado del tránsito hacia la globalización de los mercados, es decir que, en definitiva, el precio del pescado..., no se daba una buena solución; es más, prácticamente se margina este tema en la ley. Después, también se enfocaba en el sentido de que no se daba una buena solución a los recursos marítimos, en cuanto que entendía que no se estaban poniendo las bases para mantener suficientemente los caladeros, sobre todo por la falta de intervención de la actividad administrativa pesquera en el control de la pesca irregular que se deriva de otros barcos de nacionalidades distintas a la española. Ese problema que, digamos, está, envuelve al golfo de León, con la presencia activa de barcos de otras nacionalidades y que a veces tienen una voluntad más depredadora que pescadora, en lo que hace referencia a la pesca.

Y un tercer aspecto, que era el nuclear en aquellos momentos, era el de la expedición de una nueva licencia de pesca para aguas interiores.

El desarrollo de los trabajos de ponencia y de comisión ha permitido dar solución a alguno de estos aspectos; me estoy refiriendo, en concreto, al de la licencia de pesca en aguas interiores. Realmente, lo que se vino a considerar un autentico despropósito, que era la creación de una nueva licencia de pesca marítima para aguas interiores, por suerte, y debido a las enmiendas presentadas por los distintos grupos parlamentarios y a la asunción por parte del Gobierno de una realidad clara..., que es que no tiene sentido expedir y solicitar un nuevo trámite burocrático para la licencia de pesca en aguas interiores cuando la licencia de pesca en aguas exteriores, que extiende el Ministerio de Agricultura, era suficiente para abarcar toda la actividad pesquera en el mar. Ese aspecto fundamental de la oposición, hay que decir, se ha solucionado con la tramitación, y ello puede ser celebrado.

Entendemos, sin embargo, que, a pesar de aspectos, digamos, colaterales o tangenciales, la ley tiene un problema mayúsculo, fundamental; en estos momentos sí que establece la razón del no que formularé, digamos,

atendiendo a la voluntad del diputado Robles, en este acto.

En primer lugar, su interinidad. Es una ley que está a caballo de la normativa europea y la normativa española, que está en estos momentos en proceso de transformación. Y quizá, si bien nunca se encuentra el momento para presentar una ley y debatirlo, quizá en estos momentos no es precisamente el mejor momento para aprobar la ley que, digamos, está a horcajadas de esta nueva normativa.

Un aspecto también substancial que lleva al no es, sencillamente, el hecho de que no se ha entendido, fundamentalmente, algunas de las enmiendas presentadas en su momento, y entendemos que todavía no se ha establecido un buen acomodo entre el respeto a los principios de la normativa estatal y comunitaria. Y esas eran algunas de las bases en las que sustentó el diputado Robles alguna de las enmiendas.

También entendemos que el tema de la licencia, de algunas de las licencias, el mantenimiento integral de algunas de las licencias, fundamentalmente en lo que hace referencia a la acuicultura, y a las que se ha hecho referencia por parte del diputado señor Morell —que en este sentido coincidimos en la presentación de estas enmiendas y la no valoración por parte de los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno—, también justifica el no a la ley.

Es por ello que si bien..., y este es un aspecto quizá final y no ha sido objeto de especiales enmiendas, pero yo ahora, repasando el contenido de la Ley de pesca marítima, sí que he observado que, por ejemplo, el régimen sancionador y de infracciones, que, efectivamente, no ha sido motivo de muchas enmiendas en la tramitación de la ley. Sin embargo, me asombra, porque, entrando en el detalle de las mismas, observamos un régimen sancionador absolutamente disparatado, e igualmente, también, un régimen de infracciones quizá excesivamente reglamentista y exagerado, y también un mal tratamiento de lo que es la autoridad inspeccionadora, porque prácticamente, y curiosamente, lo que es una de las esencias y de los fundamentos del proyecto de ley y de la actividad de la Administración catalana en materia de pesca, sin embargo no es abordado de una manera suficiente, cual es la definición clara y concreta de lo que es la autoridad inspectora en estas materias. Sabemos que en estos momentos existe un cierto problema, incluso, de identificación de los inspectores en materia de pesca marítima; no deja de ser al menos curioso que sea la policía de carácter rural en su denominación la que se encargue también del control de la pesca marítima en Cataluña. Pero quizá también apreciamos una cierta ausencia de mayor definición y concreción en lo que es la autoridad inspectora, la autoridad marítima catalana en materia de pesca.

No quiero dejar de señalar que ese es un aspecto fundamental que lleva a este diputado a expresar su votación negativa en estos casos, si bien también he de reconocer que la aportación de este grupo en lo que hace referencia al proyecto de ley ha sido substancial. Por ejemplo, gracias a las enmiendas presentadas por el grupo parlamentario se ha logrado, además de la supresión de la licencia de pesca marítima en aguas interiores, el

hecho de que se incluya la condición de la navegabilidad entre las condiciones necesarias para la construcción, modernización y reconversión de barcos. Se había omitido esta fundamental condición a la hora de inspeccionar y de aprobar las condiciones necesarias. Igualmente, también se ha establecido la adaptación de la normativa catalana a la normativa española y europea, entre las finalidades de las medidas que adopte la Generalitat para promover la construcción, modernización y reconversión de los barcos pesqueros.

En cuanto a las enmiendas transaccionadas, también un aspecto fundamental es el de la reducción del plazo para resolver las peticiones para la construcción y explotación de los establecimientos de acuicultura, que se reduce a seis meses, quedando en el intermedio, que va de los doce meses que preveía el proyecto y los tres meses que solicitaba el Grupo Mixto. También se han aportado algunas modificaciones en materia de transacción en cuanto a la duración de la vigencia de las concesiones de establecimientos de acuicultura, que pasan de la prórroga de diez años a prórrogas posibles de quince años, con lo que se dota de una mayor seguridad al sector.

Y un aspecto que me parece clave y que, un poco, denotaba la voluntad del proyecto de ley era el contenido de las medidas cautelares. Había un aspecto que a mí me parecía realmente sorprendente, que era que se establecía en el proyecto de ley que aun cuando se declarara extinguida la responsabilidad administrativa del inculpad, sin embargo el imputado o inculpad tendría que correr con los gastos derivados de las medidas cautelares, es decir, el decomiso... Claro, esta situación es absolutamente anómala, puesto que es responsable del pago aquel que es imputado..., aquel que es responsable de la sanción, y sin embargo en la normativa que presentaba la *conselleria* se quería imputar los gastos de decomiso de las redes, los gastos derivados de la destrucción del pescado, todas estas penas o medidas accesorias, a los imputados, en este caso a los pescadores o profesionales de la pesca, lo cual me parece una auténtica barbaridad. Por suerte, y gracias a una enmienda presentada por este grupo, este principio, que es contrario a los principios básicos del derecho sancionador, ha sido aceptado y subsanado.

Por lo tanto, ha habido una ligera aportación de este grupo que ha sido valorada en los trabajos de la ponencia, pero, sin embargo, no es substancial para mover a este grupo parlamentario a votar afirmativamente o a abstenerse en la ley. Porque, resumiendo, no vamos a tener un mejor sector marítimo pesquero a partir de esta ley, vamos a tener un sector más intervenido, vamos a tener un sector en una fase de transitoriedad, y estoy seguro de que no vamos a tener una ley que va a durar muchos años, sino que dentro de poco va a ser necesaria su reforma, porque no va a encontrar la solución a todos los problemas que tiene la pesca marítima, los limitados problemas que tiene la pesca marítima en el ámbito de la competencia de la Generalitat. Porque también a veces se magnifican y se hace, digamos, una excesiva ostentación de competencias, cuando esta materia sabemos que es lo que es, que fundamentalmente es una materia de ámbito normativo comunitario, en que el control corresponde fundamentalmente a las autoridades comunitarias y los delegados en España, pues

son el ministerio de recursos marítimos naturales –este nombre tan largo– y la Administración catalana en lo que hace referencia a las aguas interiores y a la ordenación del sector pesquero marítimo compartida con el ámbito estatal.

Por todo ello, y atendiendo a estas razones, fundamentalmente a la primera, que no se da solución a la problemática del sector, votaremos que no.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, senyor director general de Pesca –em sona millor per això de «pesca», perquè veig que al departament això és un tema que ha decaigut i que esperem que algun dia el puguem recuperar–, representants de confraries, de federacions de pescadors, Gremi de Peixaters i, al cap i a la fi, tots els sectors que estan implicats d'alguna manera en el tema de la pesca a Catalunya, en primer lloc, i com és protocol·lari, donar les gràcies a tots els que han format part de la ponència i que han estat en els treballs de la ponència, com són els representants dels grups parlamentaris, com és el relator, i com és el lletrat i els serveis de la cambra. Vull fer un record d'agraïment a dos exdiputats que han estat i van estar a la ponència, avui no hi són, no per res, sinó perquè potser ja han passat a unes activitats professionals o a unes altres responsabilitats, vull dir, el senyor Robles i vull dir el que va ser relator, que és José Donaire, que avui no pot estar aquí per defensar el posicionament d'aquest projecte de llei.

Jo vull recordar, simplement, que nosaltres ja en el debat de la totalitat, vam dir que aquesta llei no arribava al moment que havia d'arribar, vull dir que és una llei que es volia fer de pressa, simplement i exclusivament, per desenvolupar l'Estatut d'autonomia, simplement per això. I amb això nosaltres vam parlar que comportava alguns temes o alguns articles que vorejaven realment el que era la Constitució, i alguns d'ells concretament que estaven en procés, realment, d'un dictamen del Tribunal Constitucional.

Jo vull agrair que aquest problema que es va tindre, la voluntat que va tindre el departament de buscar alguna fórmula perquè això fos possible. Vull dir concretament, i a l'article 103 afegint un apartat amb el qual fes possible que..., perdó, a l'article realment amb el que és formació nauticopesquera, fer un afegit efectivament a l'article 103, que és el 4, amb el qual demanava l'homologació amb el Govern de l'Estat.

Però a part d'això no era per res, sinó perquè era una llei que nosaltres, en el fons, trobaven a faltar una coordinació, una simplificació, allò que el director general de Pesca moltes vegades havia dit «la finestra única en temes de pesca». Doncs, senyor Sanz, això s'ha convertit realment en dos finestretes, i ho vam avisar –en dos

finestretes–, amb una burocràcia, amb una complexitat total i absoluta. Però miri, el que més ha portat això és que vostès han volgut abraçar tant, que han fet inclús una llei molt complexa per voler tocar tot allò que fa referència concreta a temes que tenen a veure amb la pesca.

Nosaltres trobem, i els vam avisar, que aquest projecte de llei tenia de vindre amb més tranquil·litat, ho van fer en un procés electoral, ja passat, ho han fet d'esquena realment a tots els debats que s'estan fent a la Unió Europea, el llibre verd que s'ha mencionat abans, que és el que marcarà en un futur unes directives que s'hauran de fer i seran de compliment als països membres com és Espanya, vostès ho han fet sabent que al Congrés dels Diputats s'està debatent una llei i un projecte de pesca responsable del Govern d'Espanya, que vindrà a canviar i a substituir l'actual Llei de pesca 3/2001, del 26 de març. Vostès han volgut anar de pressa i no han solucionat ni han fet els deures ben fets. I els diré per què no han fet els deures ben fets. Perquè el rovell de l'ou d'aquesta llei era el consens entre les confraries i el consens entre el Gremi de Peixaters. Ni han aconseguit que totes les confraries i federacions estiguin d'acord –estiguin d'acord– i simplement és agafar el diari de sessions del Parlament, de la compareixença de les confraries i de les federacions per saber l'opinió que tenien referent a això. Però tampoc han arribat a un acord amb el Gremi de Peixaters perquè això sigui una cosa que també els pugui donar alguna sortida. Però el més important és que vostès han sigut incapaços de ser mediadors i de buscar un acord entre peixaters i entre pescadors en el tema concret de la comercialització, perquè s'han de dir els noms tal com són, el problema de comercialització. Què han fet? Com que no han pogut fer res més, han anat al capítol cinquè, han fet allí un poti-poti, del que és comercialització, han deixat unes llacunes completament obertes i sempre el comodí que vostès tenen «busquem un reglament i ja veurem en un futur com això ho arreglem». Déu ni do com ha quedat aquest tema. Miri, jo li he de ficar simplement un exemple del que vostès han fet amb això, solament un, perquè no tinc temps per poder fer mal... (*rialles*), per poder-ne fer uns altres, per poder fer mal... (*Remor de veus.*) Miri, l'article..., sí, sí, és per poder fer mal. I ara els ho dic, aquest article és per fer mal. I això demostra, sens dubte, que aquesta llei pot comportar al sector greus problemes. Els fico un exemple. L'article 88, apartat a, diu: «La primera venda en els establiments autoritzats, d'acord amb l'article 87, i en les llotges és a càrrec dels productors.» És a dir, dels pescadors, i continua: «En el cas de les llotges, es farà mitjançant els titulars de les concessions que són les pròpies confraries.»

Em poden explicar qui pagarà al final? Els pescadors? Vostès no saben ja que simplement amb aquest article, com en alguns més, els problemes que vostès s'estan creant amb la situació d'aquesta llei per la seva rapidesa, promptitud de desenvolupar l'Estatut i realment de portar-la davant d'unes eleccions o davant d'un procés electoral, dir que han complert fent una llei.

Miri, jo li seré molt sincer. Sap què passa? Que el que és bonic és quan un govern acaba el seu mandat –i jo espero que acabi no el mandat perquè es convoquin eleccions,

sinó perquè no torni a haver un govern tripartit— és que es puguin aprovar moltes lleis per unanimitat —per unanimitat—, això és bonic —això és bonic. No és bonic fer lleis amb caràcter d'urgència, com si això fos un hospital, lleis per justificar que vostès han fet moltes coses i solament les aproven amb el beneplàcit del tripartit, en contra realment del sector i en contra del servei als ciutadans. I això és així. I proves tenim que en aquest Parlament hem aprovat lleis importants, com la de confraries de pescadors, que han tingut la unanimitat de tots, perquè hi ha hagut un vertader consens. Vostès han estat incapaços de tindre contents amb aquesta llei totes les confraries de pescadors, els gremis de peixaters i han sigut incapaços de crear un model de comercialització que els faci a tots contents. Al revés, jo inclús m'atreveria a dir que el que ha fet és enfrontar-los més del que ja podien estar.

Continuo amb aquest aspecte. I vull finalitzar pel temps que tinc. Miri, jo he de reconèixer la voluntat que ha tingut el departament perquè aquesta llei tirés endavant. Ha estat una voluntat important, jo no he d'amargar, ni el nostre grup parlamentari ha d'amargar el munt i el munt d'esmenes que vostès han recomanat, el munt i el munt d'esmenes que vostès han acceptat, inclús la viabilitat de buscar aquelles que a nosaltres ens impossibilitava poder continuar endavant, com eren aquelles que eren preceptes anticonstitucionals. I, escolti'm, no és que vulgui tornar una altra vegada a l'Estatut anticonstitucional, sinó a la duplicitat de funcions que això comporta. Preguntin vostès a les confraries de pescadors o a les federacions què pensen de l'embolic de les llicències? Preguntin-los-ho.

Per tant, nosaltres reconeixem aquesta voluntat, però, escolti'm, aquesta voluntat no es pot convertir realment, en cap moment, en el fet que nosaltres amb vostès no ens féssim còmplices per treure una llei endavant en contra del sector. I torno a reiterar, vostès han tingut la voluntat total i absoluta d'assumir un munt d'esmenes, amb la voluntat realment que això tirés endavant. Però quina voluntat? La voluntat que reflexioni el nostre grup parlamentari, diu aquesta voluntat és buscar la complicitat perquè poguéssim dir: «Aquí s'ha aprovat per unanimitat una llei.» Quan el sector, amb aquesta llei, no està d'acord ni hi està content. Escolti'm, aquí a nosaltres no ens trobarà, perquè el nostre grup parlamentari el que sí que té clar i concís és que nosaltres treballem exclusivament per defensar els interessos dels ciutadans. I, en aquest cas, els interessos dels ciutadans són els pescadors, en aquest cas, els interessos dels ciutadans és el Gremi dels Peixaters, en aquest cas el tema i defensa és dels grups també ecologistes que preserven i que procuren que la pesca sigui sostenible. Aquests són els interessos dels ciutadans, i també de l'últim esglaó que és el consumidor. Per tant, perquè vostès tinguessin la satisfacció de dir que una llei ha sortit endavant, nosaltres no buscarem aquesta, ni ens farem còmplices d'aquesta voluntat, perquè nosaltres no podem ni devem que d'aquí a un temps, o de poc temps tinguéssim de canviar absolutament això, com moltes altres lleis que s'estan aprovant en aquest Parlament, perquè han tingut la seva pressa.

Però, és clar, jo també he de fer i he de defensar i he de dir dos coses finals. Primer, que hi votarem que no.

I, segona, és el posicionament que farem referent a les esmenes, que en una intervenció també toca fer això. Nosaltres ens abstindrem en un grup important d'esmenes de Convergència i Unió, amb l'excepció de dos o tres que tenen a veure amb esmenes que són reiteratives amb les nostres, per tant, seria poc lògic que ens poguéssim abstenir amb alguna cosa que nosaltres també presentàvem.

I referent al Grup Mixt, nosaltres ens abstindrem, amb l'excepció de tres esmenes, que hi votarem en contra, per una qüestió òbvia, perquè ells demanaven una supressió d'un article amb els seus apartats, i nosaltres havíem presentat una esmena a un apartat concret, i no a la supressió de tot l'articulat.

Doncs, molt bé. Això és el que hi ha, i jo simplement espero que algun dia fóssim capaços tots junts, tots els que formen part del que és la pesca marítima a Catalunya, i dic «tots», poguéssim tindre una llei que es puguin sentir tots, tots contents, que pugui haver-hi un consens entre els pescadors, un consens entre els gremis de peixaters, un consens entre els grups mediambientals, i un consens, com no hi ha hagut en aquest cas, amb els representats dels grups parlamentaris d'aquest Parlament de Catalunya.

Aquesta és la llei que nosaltres volem, una llei que siga capaç d'afrontar amb noms i cognoms el problema realment que té la pesca i no, quan no s'arriba a un acord, tractar d'escapolir-se i tractar de buscar camins que el que fan és complicar més la ja delicada situació en què es troba el sector pesquer i que pateix fa molt de temps.

Jo penso que al sector pesquer no cal parlar-li de crisi; la crisi del sector pesquer, des que jo estic en aquest Parlament i en temes de pesca, és crònica —és crònica. Podem fer coses, però la veritat és que fem coses perquè aquesta situació que està o que tenen no se soluciona amb aquest projecte de llei, que és un projecte de llei feble, complex i que no aporta cap solució als veraders problemes de pesca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Llevot.

El Sr. Llevot Lloret

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, començo saludant l'honorable conseller, el director general de Pesca, el sotsdirector general, el cap de Relacions Institucionals, la resta de persones del departament i tots els representants dels sectors de la pesca marítima que ens acompanyen avui aquí; la resta de persones també.

I començaré compareixent davant d'aquesta cambra per posicionar-me en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a favor de l'aprovació del dictamen del Pro-

jecte de llei de pesca i d'acció marítima de Catalunya i en contra de les esmenes reservades, que, pel vist, es mantenen totes vives.

Superat el tràmit parlamentari, avui procedirem a l'aprovació del projecte de llei que el Govern va presentar al Parlament en resposta a la Resolució 70/VIII, de 28 de setembre de 2007, sobre orientació política del Govern.

Al llarg de la tramitació, després de substanciar les compareixences, les visites a instal·lacions i a entitats, i les reunions de ponència, la comissió competent va elaborar un informe de dictamen amb 209 esmenes, de les quals se'n van acceptar i transaccionar 118, totes aquestes de l'oposició, i se'n van reservar 91 per votar avui en aquest Ple: 30 són de CiU, 24 del PP i 37 del Grup Mixt.

Amb l'aprovació d'aquesta llei deixarem enrere el gran buit legal que es va produir a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional que va declarar pràcticament nul·la la Llei 1/86, de 25 de febrer, de pesca marítima de Catalunya, que va passar a ser un instrument legal notòriament insuficient davant els canvis substancials operats en els darrers anys en el marc normatiu i l'evolució del sector pesquer i de les altres activitats marítimes a Catalunya.

En aquest sentit, aquesta nova llei dona resposta als canvis, molt profunds, que s'han produït en el marc de la política comuna de pesca en la Unió Europea i en la normativa estatal que resulta d'aplicació en la present llei.

Així mateix, es dona compliment a les noves competències assumides amb l'Estatut en matèria d'activitats marítimes, en matèria de subvencions estatals i comunitàries, en l'ús racional i sostenible dels recursos naturals, també, i en la participació d'organitzacions sindicals, empresarials, professionals i econòmiques.

D'altra banda, Catalunya, que va ser pionera a disposar d'un marc legal, creiem que ara no es pot quedar a la cua.

I per fer una defensa dels motius, destacaré les qüestions més rellevants d'aquesta llei, si tinc temps, i, si no, potser alguna cosa no la podré comentar.

El títol primer regula la pesca marítima en aigües interiors i el marisqueig, tant en el seu vessant professional, com en el de la pesca recreativa. En aquesta qüestió, la finalitat bàsica és fer compatibles les activitats pesqueres amb la protecció i regeneració dels recursos pesquers. Per assolir aquest objectiu, la llei sotmet qualsevol pràctica de la pesca o del marisqueig a l'obtenció de llicència o autorització corresponent, als permisos especials, quan s'escaigui, i a l'aplicació de mesures tècniques de gestió i de conservació.

Pel que fa a les llicències i permisos, per evitar duplicitats de llicències en aigües exteriors, competència de l'Estat, i en aigües interiors, de competència de la Generalitat, es contempla la validesa de les llicències de pesca professional que expedeix l'Estat en aigües exteriors per a la pesca en aigües interiors. Ara bé, la llei faculta el DAR, quan les condicions aconsellen limitacions de l'esforç pesquer en determinades zones, a establir que l'exercici de la pesca resti també condicionat a l'obtenció d'un permís de pesca. També faculta el

DAR per acordar vedes quan sigui necessari, fixar talles mínimes i retornar al mar les espècies prohibides o de talla inferior a l'autoritzada.

Per tal de protegir i regenerar els recursos marins, s'incorpora la figura dels plans específics. Aquest instrument permetrà, sobretot en l'àmbit del marisqueig, efectuar una actitud proactiva de l'Administració i del sector vers la recuperació dels recursos en determinades zones. Igualment, la llei recull tres tipus de figures de protecció que formen part de la política comuna de pesca amb la finalitat d'afavorir la cria i la regeneració dels recursos marins vius: les reserves pesqueres, les zones de condicionament marí i les zones ocupades pels herbassars de fanerògames marines, corallígens i grapissars. A més, es requerirà un informe previ del departament competent en matèria de pesca per minimitzar l'eventual impacte de l'acció sobre els recursos marins i l'activitat pesquera i marisquera; aquesta és una qüestió de preocupació pel sector, que també es vol que reculli.

D'altra banda, la pesca marítima recreativa resta també condicionada a l'obtenció d'una llicència que serà també vàlida per a la pesca en aigües continentals, i a la recíproca. El tipus de llicència ha estat acordat conjuntament amb l'Administració de l'Estat i les comunitats autònomes. I la llei faculta el DAR per a dictar les altres mesures tècniques de gestió, com l'horari, arts i estris.

Atesa la seva transcendència, la llei destina un capítol específic per a la regulació dels concursos de pesca, que requereixen una autorització prèvia per a la seva realització, i que faculta també el DAR per a l'aprovació en funció dels recursos, les característiques de la zona i el nombre de participants. Es creen també les àrees específiques de pesca marítima recreativa, on mitjançant mesures específiques de gestió es potenciarà el desenvolupament sostenible i la protecció d'aquesta activitat.

En el títol segon es planteja la necessitat de compensar mitjançant les produccions d'aqüicultura l'esgotament mundial dels recursos pesquers provinents de la pesca extractiva. Aquí la llei contempla el foment i la promoció de la millora de les instal·lacions de les estructures productives i comercialitzadores del sector, per tal d'afavorir l'aprofitament i incrementar el valor dels productes pesquers, marisquers i aquícoles.

Amb la voluntat de fomentar l'activitat de l'aqüicultura i fer-la alhora compatible amb la resta d'activitats, s'estableixen uns criteris elementals de planificació territorial per a la declaració de zones d'interès per a l'aqüicultura que obliga que les actuacions contemplin les mesures necessàries per evitar perjudicis per a la pràctica d'aquesta activitat. Aquest serà sens dubte un instrument legal fort per a potenciar l'activitat de l'aqüicultura en determinades zones del nostre territori, però no menys forta serà l'eina amb què el Govern es dota amb la possibilitat d'atorgar pel règim de concurrència, quan convingui, concessions a cinquanta anys en l'àmbit del domini públic, rebaixant el termini màxim per a la resolució de l'expedient a dotze mesos en lloc dels dos anys actuals.

El títol tercer contempla l'ordenació del sector pesquer. És l'àmbit competencial on l'Estat dicta la norma bàsica i

la Generalitat, el desenvolupament legislatiu i la seva execució. És el que constitueix l'eix central de la llei, ja que regula el sector pesquer, és a dir, els professionals, la flota i les infraestructures.

En aquest apartat, integrat per trenta-quatre articles, es reconeix l'important paper, especialment a nivell comunitari, de les organitzacions de productors i de les organitzacions sindicals i empresarials com a interlocutors del sector. I dedica un article a les confraries de pescadors, que, com ja s'ha comentat aquí, ja existeix una llei específica en aquest àmbit, la Llei 22/2002, de 17 de juliol, que dona la importància que aquestes organitzacions tenen en el sector pesquer a Catalunya.

Amb relació a la flota pesquera, l'objectiu principal de la llei és establir el règim i els procediments que han de fer possible la modernització dels vaixells i que al mateix temps han de garantir-ne les condicions de seguretat i de qualitat. En aquest sentit, es fa una regulació molt exhaustiva dels drets que implica la construcció d'embarcacions i de l'autorització de la mobilitat d'aquestes, i exigeix, per exemple, per a l'entrada a Catalunya els mateixos requisits que per a les noves construccions. La norma també possibilita que les embarcacions duguin a terme activitats complementàries de diversificació –educatives, científiques i turístiques–, afavorint amb totes aquestes mesures el no-increment de l'esforç pesquer i, en conseqüència, la millora de la renda dels pescadors.

Per tal de millorar la gestió de les autoritzacions de les embarcacions, la llei fa un mandat al DAR perquè promogui les accions que siguin necessàries per tal d'unificar la recepció de la documentació i gestionar tots els tràmits davant dels òrgans corresponents. I en la millora de les condicions de les embarcacions i ports pesquers, no hi ha cap mena de dubte que hi juguen un paper molt important els ajuts per al desenvolupament del sector pesquer, regulats i gestionats d'acord amb la normativa europea.

La llei també regula la comercialització dels productes de la pesca amb la doble finalitat de controlar i garantir l'exercici responsable d'aquestes activitats i de promoure la participació dels productors en la seva comercialització, amb respecte als canals, això sí, i a les normes existents que regulen el sector. Igualment, regula els establiments autoritzats a efectuar la primera venda i recull tot el procés seqüencial, des de la primera venda fins a la venda al detall i la restauració, per a una millor gestió de la traçabilitat.

Un altre instrument que ha de donar coneixement suficient de l'esforç pesquer mesurat en capacitat i potència és el registre de pesca i aqüicultura. Segons el títol quart, la Generalitat instituirà un registre únic en el qual hauran de constar els vaixells, els professionals, les llicències i les entitats i organitzacions representatives del sector, per a una millor coordinació i integració de totes les dades públiques sobre l'activitat pesquera, així com per a la simplificació també dels tràmits administratius.

El títol cinquè regula el Consell de Pesca i Afers Marítics de Catalunya, que és qualificat com a òrgan de participació, assessorament i consulta, i que articula la participació

dels diferents actors en la formació de les polítiques del Govern en l'àmbit de la pesca i l'acció marítima.

Pel que fa a la formació nauticopesquera, que és un element fonamental per a la modernització del sector pesquer i per a una pràctica responsable i sostenible de les activitats pesqueres i de les nauticorecreatives, el títol sisè aposta per l'Escola de Capacitació Nauticopesquera de Catalunya. L'escola, en aquest sentit, serà responsable d'organitzar activitats de formació i de capacitació professional, de tramitar l'expedició de les titulacions i de promoure accions de desenvolupament i de transferència tecnològica.

El títol setè estableix la tipologia d'activitats marítimes nauticorecreatives de lleure i subaquàtiques i les normes relatives a l'ordenació i gestió d'aquestes activitats mitjançant els centres nàutics, les acadèmies nàutiques i els centres d'immersió, a través dels quals s'han de desenvolupar de forma plenament respectuosa amb el medi ambient marí el recursos naturals, el patrimoni cultural subaquàtic, la seguretat també de les persones.

Finalment, el títol vuitè regula la funció inspectora i estableix el règim d'infraccions i sancions que haurà de servir per garantir el compliment efectiu de les previsions d'aquesta nova llei, que regula en un únic text una matèria molt extensa i molt dispersa que a més a més havia sofert moltes modificacions legals en el decurs del temps, i que, a partir d'ara, als efectes d'una sistemàtica millor i més ponderada i també d'una major comprensió, es formularà amb una regulació diferenciada de les infraccions i de les sancions segons si tenen per objecte la pesca professional, la pesca recreativa, l'aqüicultura, l'ordenació del sector o les activitats marítimes.

Explicat tot el contingut, resumit, d'aquesta llei, que crec que això és important de fer, algú ho ha de fer, em consta, senyor conseller, la voluntat i l'esforç que heu esmerçat dialogant amb el sector per aconseguir el màxim consens en l'aprovació d'aquesta llei. En aquest aspecte, crec que les 151 esmenes compartides per la ponència constitueixen un elevat grau de consens. Per l'oposició no n'hi ha hagut prou, ha de ser el cent per cent; s'ha d'entendre que hi han diferents maneres de veure-ho. Però no tinguin cap mena de dubte, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que avui seran els grups que donen suport al Govern, com passa gairebé sempre, i últimament molt sovint en aquesta cambra, els que donaran també suport a l'aprovació d'una bona llei; d'una llei necessària per a la regulació del sector de la pesca marítima a casa nostra, i per al seu futur, i, si m'ho permeten, també, per al futur de Catalunya.

Acabo, senyor president, donant les gràcies a l'honorable conseller senyor Joaquim Llena per ser valent i tirar endavant aquesta llei, perquè és el que han de fer els consellers: ser valents, treballar i tirar endavant les lleis, presentar-les al Parlament. Al senyor Martí Sans i a tot el seu equip, pel diàleg franc, que em consta, i constant amb el sector i el treball amb els membres de la ponència; al senyor Francesc Alcoverro, pel seu ajut inestimable, a la senyora Assumpta Palau, per l'assessoria del DAR, al senyor Marc Mellado...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Llevot Lloret

...per les seves tasques de coordinació –acabo, senyor president–; al sector de la pesca marítima, per la seva bona disposició a arribar sempre a bons acords, que això és molt d'agrair, i als diputats ponents de la llei, en nom també del company, com s'ha dit, els diputats senyor José Antonio Donaire, que en va ser el relator, a tots els compareixents; a la senyora Àngela Lleixà, assessora del nostre grup; al lletrat senyor Domínguez; al gestor, senyor Eduard Principal; a la lingüista senyora Galvany... En fi, espero no haver-me deixat ningú.

I moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor Joaquim Llena, honorable conseller, senyor Martí Sans, director general de Pesca, càrrecs de la conselleria i persones d'entitats representatives dels sectors marítics –no els esmentaré a tots individualment perquè la llista seria potser massa llarga–: penso que avui és un dia rellevant per a totes les persones i per a totes les empreses que actuen en l'àmbit marítim, almenys dintre el que és l'àmbit de competències de la Generalitat. I els diré una cosa, i ho diré a les persones del sector que ens han vingut a visitar avui, i ho diré als membres que han intervingut abans meu, especialment als grups de l'oposició: surto al faristol a defensar el punt de vista del Grup d'Esquerra Republicana absolutament convençut del que diré, absolutament convençut de defensar una llei que, en resum, actua amb visió del sector i actua amb visió del país. Aquests són els dos grans eixos que ens mouen a portar avui a aprovació aquesta llei.

És clar que resol el que pot resoldre, en funció dels àmbits de competència de la Generalitat, que no són tots, malauradament. Abans ens deia el senyor Morell –suposo que ha tingut una relliscada quan ens parlava de la legislació nacional referint-se a la legislació espanyola–, però, ens deia que potser fa curt aquesta llei, però després escolant el senyor Luna... Jo li agraeixo, senyor Luna, les seves paraules, quan vostè ens diu, en nom del Grup Popular, que aquesta llei ratlla la inconstitucionalitat, li dic sincerament des d'Esquerra Republicana: vostè fa bona la nostra feina, perquè és el que ens agrada, arribar a ratllar els límits de la legalitat actual per arribar al màxim a on podem arribar.

Aquesta llei ha tingut un llarg recorregut, dos anys, no és improvisada, dos anys de recorregut. Ho deia abans el senyor Llevot: hi va haver un mandat del Parlament, en el debat de política general del 2007..., el Parlament va aprovar una resolució ordenant, donant instruccions al Govern per redactar aquesta llei. Aquest és l'origen de la llei. No

és un caprici preelectoral, com es vol fer vendre amb les intervencions que m'han precedit.

Fa dos anys, fa dos anys llargs d'aquell acord del Parlament de Catalunya. En aquells dos anys, ja en la tramitació de l'avantprojecte, hi ha hagut diàleg entre el Govern i el sector, abans d'arribar aquí al Parlament, un diàleg amb el Govern i amb el sector que després es va fer extensiu durant la tramitació parlamentària de la llei. I quan dic «el sector», que per sort és molt variat, em refereixo al sector extractiu, d'una banda, a les confraries de pesca, als aqüicultors, als productors de mollusc, em refereixo al sector de la comercialització, al gremi de peixaters, a Mercabarna. Em refereixo, també, no cal oblidar-ho, als sindicats, a Comissions Obreres, a UGT, que també han participat del diàleg, en representació dels treballadors de la pesca, que de vegades ens oblidem d'ells –o se n'obliden d'altres–; al sector ambientalista, a l'organització Xarxa Custòdia del Territori, a qui agraeixo moltíssim la feina que ha fet; a l'associació de la pesca responsable; al sector esportiu, al sector recreatiu, i finalment, al sector de les escoles nàutiques. Tot aquest conjunt de persones i entitats han participat durant dos anys del diàleg per fer possible la llei que avui portem a aprovació.

Aquesta llei, l'avantprojecte, va estar un any en transcurso de diàleg amb aquestes entitats per anar incorporant els punts de vista de tota aquesta pluralitat de sectors per portar un text aquí al Parlament que ja entrés amb un cert consens, i va entrar aquí al Parlament al setembre del 2008.

Les compareixences, com dic, varen reproduir, varen tornar a engegar tot aquest..., la possibilitat que tot aquest ampli ventall de persones i d'entitats vinguessin aquí al Parlament a exposar el seu punt de vista. I finalment, hem tingut, després de les compareixences, el debat de la ponència ja amb un representant de cada grup parlamentari.

La ponència ha fet set reunions durant quatre mesos, del 23 de juny, que vàrem tenir la primera –23 de juny del 2009–, fins al 24 de novembre, que vàrem tenir l'última. Aquesta ponència ha incorporat un fet innovador, que ha estat no solament reunir-se a porta tancada aquí al Parlament sinó que hem volgut fer, com dic, una cosa que crec que és bastant innovadora, que és anar al territori; anar a visitar *in situ* les confraries. Fins i tot, com ha explicat un company abans, pujar un dia sencer a damunt d'un vaixell des de les sis del dematí fins a les sis de la tarda –experiència que a més a més de ser gratificant va comportar que algun company, dit sigui de pas, es maregés–, però, en definitiva, vàrem voler experimentar, en primera persona, quina és la sensació que té la gent del mar quan fa la seva feina.

Vàrem visitar confraries de l'Ampolla, de Cambrils, de Tarragona, de Roses, de Blanes... –això dins la ponència, després cada diputat i diputada n'ha fet d'altres, personalment, de visites. Vàrem visitar el sector de l'aqüicultura al delta de l'Ebre. Vàrem visitar Mercabarna, hem parlat amb alcaldes i regidors. En definitiva, crec que hem fet un ampli desplegament de diàleg, d'escoltar i d'explicar per portar a terme el text que avui sotmetrem a la votació del Parlament.

Jo voldria donar les gràcies –no em faré repetitiu amb el que s’ha dit abans– a les entitats i les empreses que han participat, a les persones, al lletrat Ferran Domínguez, al gestor Eduard Principal, al ponent relator, vull fer especial esment del ponent relator José Antonio Donaire, per la seva obertura de mires en escoltar les propostes, per la seva cintura i per la capacitat de consens en incorporar els punts de vista dels diferents grups parlamentaris, i, naturalment, als diferents companys –crec que de companyes no n’hi havia cap, vaja, companys– que han estat pels diferents grups parlamentaris actuant com a ponents.

Voldria assenyalar, no me’n puc estar de fer-ho, l’absència en els debats de la ponència del Grup Mixt, que, tot i haver aportat esmenes, no van aparèixer ni en una sola de les reunions de la ponència. I això, senyor Domingo, també té un punt de vista positiu, perquè vostè ha fet esment abans en la seva intervenció que la ponència ha recollit algunes de les alegacions que vostès van presentar, i això dóna a entendre aquesta amplitud de mires a la qual feia referència abans. Si un grup no compareix a la ponència per defensar les seves esmenes i tot i així s’incorporen, crec que això és simptomàtic de la bona voluntat que hi ha hagut per part de tots els grups d’anar arribant a punts d’acord que permetessin arribar avui aquí al Parlament i fer el que tothom espera de nosaltres, que és aprovar la llei per unanimitat.

Des d’Esquerra Republicana els diré que aquesta era una llei necessària, és una llei necessària perquè posa en un text únic tota la normativa que fa referència a l’àmbit de competències de la Generalitat, que és l’àmbit de les aigües interiors; allò que, perquè ens entengui el públic, seria la línia recta imaginària que uneix els punts exteriors de la costa, el golf, és a dir, molt poc espai de l’actuació marítima, i també els interiors dels ports i de les marines. Això quant a l’activitat pesquera, després hi ha les instal·lacions, la formació, tota l’activitat esportiva, etcètera.

En definitiva, aquesta llei també era necessària perquè la primera es va aprovar l’any 1986 i de seguida va patir una retallada considerable, gairebé absoluta, per part del Tribunal Constitucional, que, en un conflicte de competències va instaurar un buit legal immens aquí a Catalunya amb referència a la legislació. Per tant, era necessari omplir aquest buit des de l’any 1986.

Evidentment, des de l’any 86 ha plogut molt. Hi ha hagut canvis normatius, d’àmbit europeu, d’àmbit estatal, el sector pesquer ha evolucionat i molt, i per aquest motiu, per aquests motius, era, evidentment, necessari posar al dia la Llei de pesca i acció marítima.

Al meu entendre, la llei que avui portarem a aprovació fa més entenedors els textos legals, i comporten, contràriament al que s’ha dit abans aquí, comporten una simplificació administrativa –d’això no em queda cap mena–, evita la duplicitat de les llicències de pesca, de l’Estat i de la Generalitat –és així, senyor Luna–, reconeix com a interlocutors les confraries de pesca, les organitzacions empresarials i les organitzacions sindicals, també. Dóna un mandat al Departament d’Agricultura i Acció Rural per unificar els tràmits d’autorització de les embarcacions, de les diferents administracions. Tot això són símptomes d’unificació, de simplificació ad-

ministrativa. I regula el registre de pesca i aquicultura de Catalunya per conèixer la capacitat i la potència de l’esforç pesquer del nostre país, fent un únic registre de vaixells, professionals, llicències, entitats i organitzacions representatives.

Crec que aquests aspectes demostren clarament que avui anem a donar peu a una simplificació i a fer més entenedor per a tots els usuaris de la llei el text que avui s’aprovarà. És un text llarg –llarg–, és cert, però que sigui llarg no vol dir que sigui «farragós» d’entendre. És molt fàcil d’entendre. Ara, és llarg, evidentment.

Voldria fer especial esment en un aspecte de la llei, l’aspecte de la protecció per a permetre la regeneració de recursos. Un dels objectius de la llei, potser el principal, és fer compatibles les activitats pesqueres amb la protecció i la regeneració dels recursos pesquers. Ens ho han explicat els mateixos pescadors quan els hem anat a visitar a les confraries. S’està pescant més que no pas es regenera. Per tant, o posem solució a aquest tema des d’avui mateix o el dia de demà ens començarà a faltar peix de pesca, i haurem d’anar, com de fet s’està anant, a una potenciació de l’aquicultura, per substituir aquella manca de peix degut a l’excés de pesca que hi ha dins el mar.

En l’àmbit de la protecció, la llei permet fixar els fons marins de protecció de les zones de cria; permet acordar vedes com per exemple s’està fent en aquests moments; permet fixar talles mínimes, sobretot quant al marisqueig; permet fer el retorn al mar d’espècies prohibides o de talles prohibides que s’hagin pescat indegudament; incorpora la figura de plans específics, instruments de gestió de determinades zones per recuperar els recursos; recull figures de protecció, com per exemple, les reserves pesqueres, espais naturals, zones de condicionament marí amb esculls artificials, que és un dels aspectes que treballa la xarxa Custòdia Territori, i les zones de cria d’espècies pesqueres.

També, per exemple, en l’àmbit de la protecció, assigna la necessitat de fer un informe previ del Departament d’Agricultura sobre les regeneracions de les platges i les dessalinitzadores. A partir d’ara serà preceptiu tenir aquest informe del departament de pesca abans de fer una actuació sobre el medi marí, que té moltes vegades efectes col·laterals sobre la pesca, i això ho saben molt bé la gent, les confraries de pescadors.

Un altre aspecte que crec que val la pena assenyalar. Abans n’he fet referència: l’aquicultura. L’esgotament mundial, no solament de les nostres costes –mundial– dels recursos pesquers s’haurà de compensar amb produccions d’aquicultura. Per tant, la llei estableix criteris elementals de planificació territorial. A on han d’anar aquestes instal·lacions d’aquicultura a la nostra costa? Cal assenyalar àmbits idonis per a l’aquicultura i per a la seva protecció. Cal crear zones d’interès per a l’aquicultura.

Dintre d’aquesta voluntat d’incentivar l’aquicultura s’estableix que les concessions seran a cinquanta anys, per fomentar-ne, precisament, l’activitat. I, com s’ha dit abans també, el termini màxim de resolució de l’expedient serà..., fins ara era de dos anys i a partir d’ara serà de sis

mesos, no de dotze com s'ha dit abans per error: de sis mesos, que és el que diu finalment el text de la llei. Crec que el sector de l'aqüicultura serà reconeixedor d'aquesta agilitat en la tramitació dels expedients.

Però hi ha altres millores, a banda de l'aspecte, doncs, de la protecció de la regeneració de recursos i de l'aqüicultura hi ha altres millores que voldria assenyalar: la pesca marítima recreativa –es regula l'obtenció de la llicència–; la regulació dels concursos de pesca –la pesca dels concursos no es pot vendre, hi ha una figura de protecció, es faran àrees especials de pesca marítima recreativa per fer un desenvolupament sostenible de l'activitat.

Un altre aspecte molt important, que se'ns ha reclamat des del sector i que recull la llei, evidentment no el desenvolupa però ho recull: es permet la diversificació d'activitats complementàries. Les embarcacions podran fer activitats educatives, científiques i turístiques. Lògicament, caldrà fer un reglament. No farem la llei encara més «farragosa» i ens posarem a reglamentar dintre de la llei com hauran de ser aquestes activitats, faltaria més!

La llei regula els objectius dels ajuts per al desenvolupament del sector pesquer, i aquí també vull fer un crid d'atenció, perquè també hi ha una novetat important. Ens han explicat, quan hem visitat les confraries, els treballadors, els pescadors que surten a la mar a les ordres dels patrons, que hi ha una preocupació perquè a l'hora de fer les aturades biològiques consumeixen el seu atur.

Evidentment aquesta llei no podia donar una solució directa al tema, però posa un primer element important, que val la pena tenir-lo en compte, perquè obre la porta al fet que més endavant es pugui aprofundir en aquesta solució: «Per a garantir-ne» –diu el text de la llei, fent referència a les subvencions– «el caràcter universal» –d'aquestes subvencions–, «aquests ajuts es destinen al manteniment dels llocs de treball i dels contractes laborals.» Crec que aquesta era una demanda substancial dels dos sindicats que ens van venir a visitar en compareixença, i amb aquesta aportació hem volgut fer justament una voluntat d'entesa amb les seves peticions.

Quant a la comercialització, què li interessa al consumidor? Que es controli i es garanteixi l'exercici responsable del comerç, perquè la qualitat i la sostenibilitat de l'oferta siguin una garantia. La llei regula els establiments autoritzats de primera venda i recull tot el procés de *traçabilitat* dels productes, que és la paraula màgica i important, la traçabilitat del producte des de la captura al transport, a la distribució, l'emmagatzematge, la manipulació, la transformació i, finalment, la posada en venda als detallistes i a la restauració. És a dir, què vol dir, tot això? Vol dir que, quan el consumidor vagi a comprar el peix al mercat i se'l posi al plat de casa, sàpiga d'on ve aquell peix que s'està consumint: si ve de la nostra costa, si ve de l'estranger..., que hi hagi un clar compromís de traçabilitat, per saber l'origen del peix que ens mengem. I, evidentment, dintre de la comercialització, també el comerç responsable i un respecte a les talles mínimes.

Es regula el Consell de Pesca i Afers Marítics de Catalunya i, en definitiva, s'hi incorporen també altres mi-

llores, com per exemple l'aportació de transferència tecnològica. Fa uns dies ens comentaven des del departament que s'ha fet un estudi, molt recent, important i que crec que val la pena fer-ne esment: un vaixell d'arrossegament pot estalviar fins a un 50 per cent de gasoil. Aquest és un estudi molt recent que val la pena que sigui transferit al sector.

Nosaltres vàrem començar aquesta tramitació –acabo ja– amb una tramitació de 242 esmenes, que avui han quedat reduïdes pràcticament a un terç d'elles. Durant tot el transcurs del debat en ponència no hi ha hagut manera de saber, dels grups de l'oposició, quin seria el seu posicionament d'avui. Us ho dic sincerament, no hi ha hagut manera que ens diguessin: «Toqueu aquests tres punts, i hi votarem a favor.» Vostès ens van exposar al principi de la tramitació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

...arguments contundents. Avui ens han posat morralla al damunt de la taula per justificar un no. Jo els demano que s'ho replantegin, que per interès del sector, per responsabilitat parlamentària i per compromís amb el país votin a favor d'aquesta llei, i faran un gran favor al sector, al país i a aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Després ja farem el torn de rèpliques, que veig que hi ha diversos grups parlamentaris que el reclamen. Donem la paraula al senyor Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, honorable conseller, responsables del Departament d'Agricultura i Acció Rural, representants dels sectors implicats en el medi marí, la pesca, el comerç, les entitats conservacionistes, senyores i senyors diputats, de les intervencions dels grups de Convergència, del Partit Popular i del Grup Mixt a mi se m'ocorre de fer un judici que no sé si és correcte ni, encara sent judici, si és just; però em sembla que no han entès quin és l'objectiu final de la llei, de la llei que hem debatut durant llargues setmanes i que avui presentem a la seva votació.

Aquesta llei no pretenia, ni ho podia fer, resoldre els problemes econòmics d'un sector considerablement permanent en crisi com és la pesca, perquè no és una llei d'economia sobre la pesca. Aquesta llei no podia resoldre què és el que ens dirà la Unió Europea respecte de la política pesquera en un futur, primer, perquè aquesta llei no ho sap; segon, perquè la Unió Europea ha dit el que ha dit fins avui, i tercer, perquè la llei no pretén tampoc interpretar el futur dels recursos pesquers i el futur de la política pesquera a la Unió Europea.

Què és aquesta llei? Bàsicament, és una llei d'ordenació del medi marítim i de les activitats que es fan en el medi marítim; una llei d'ordenació de les activitats que es fan en el medi marítim i de les oportunitats, les possibilitats del mateix medi marítim. Tenim un país petit, i un país petit té una costa petita. A més a més, tenim competències només, en aquesta costa, en el que són aigües interiors, que ja han estat definides. Ara, en aquest país petit i amb aquesta costa petita i amb les competències només d'aigües interiors, no hi ha més d'una oportunitat, que és, la principal, la pesquera? Sens dubte, sí. I no hi ha més dificultats que aquelles que es deriven de l'activitat econòmica de la pesca? Sens dubte, sí. I necessàriament havíem de fer una llei que contemplés aquestes realitats, aquestes contradiccions i aquelles oportunitats.

És una llei de país? Des d'aquesta mateixa tribuna se'n parla tot sovint, de les lleis, dels acords, dels interessos de país. Ho és, aquesta? Sens dubte sí, encara que només fos perquè a hores d'ara, abans de l'aprovació a la qual procedirem d'aquí a una estona, no tenim pràcticament llei d'ordenació ni de la pesca, ni del comerç, ni del medi marítim. Per tant, aquesta és una llei *de país*, perquè té voluntat d'ordenar l'activitat i el medi en el món marí.

Si és una llei de país, si ha estat consultada a bastament en el període en què va ser avantprojecte i projecte de llei, si ha aconseguit amplis acords –no tots, perquè no sempre tots els acords són possibles–, si a més a més aquesta llei, en el tràmit de la ponència, ha acceptat per part dels grups majoritaris d'aquesta cambra el que ha estat substancial i, molt quantiosament, les observacions i esmenes dels grups de l'oposició, singularment de Convergència i Unió i del Partit Popular, si és una llei de país, si és una llei d'ordenació, si és una llei que desperta noves activitats econòmiques, si és una llei que preveu què hem de fer amb el medi perquè les activitats econòmiques puguin continuar en les generacions que han de venir, com és possible que ens diguin un no?

Succeeix que de vegades debatem què és llei de país, què és un acord de país, què és un assumpte polític de país, just quan el país està abocat a una campanya electoral. Hi serà d'aquí a quatre dies. I aleshores, és clar, passa el que ha dit el senyor Luna: «Nosaltres no ens podem comprometre a un sí, a una unanimitat, perquè vostès després presumirien d'aquesta unanimitat.»

Importa a Catalunya el nostre medi; el medi rural, sens dubte, però també el medi marítim. Perquè és del medi, és de les platges, de la configuració, de la netedat d'aquestes platges, que hem viscut, vivim i volem viure encara en matèria de turisme, de presència de persones que vénen a visitar la mar.

Importa a Catalunya la preservació dels recursos pesquers, encara que siguin només per als pescadors de les aigües interiors, perquè són extraordinàriament bons, perquè són sanitosos, perquè són de proximitat i perquè són, aquests recursos pesquers, aquells que més valor afegit donen al sector extractiu com al sector comercialitzador. Però els recursos, igual que el medi, no són infinits, són finits. Per tant, necessàriament aquest Parlament ha de dir de quina manera preservem aquests recursos tot preservant el medi en el qual es regeneren aquests recursos. No ho hem fet bé? No les hem fet amb la participació de tots

els sectors, la preservació i la regeneració d'aquests recursos? No l'hem fet amb un acord –que em sembla que ja té ròssec d'història– amb els mateixos pescadors, la reducció de l'esforç pesquer, justament perquè el valor afegit pugui donar resposta a aquesta reducció d'esforç pesquer? La llei no és correcta en això?

Importen a Catalunya també la gent i la seva activitat des del punt de vista de l'esport, des del punt de vista del lleure, del gaudi del medi marí. Primer, perquè és un dret de la gent; segon, perquè el medi marí ens l'han posat els déus perquè en gaudim, fins i tot esportivament, no només amb la pesca –ja sabem que aquesta és molt important. Ens importa a la gent que està treballant i arriscant en empreses d'aqüicultura, permetent fer recerca i investigació i creixement dels recursos. Importa a la gent que creu que l'aqüicultura pot ésser efectivament un gran sector de recursos econòmics per a moltes famílies del país, quan tenim una costa tan petita i una mar tan petita. No hem regulat potser molt correctament, quan no hi havia regulació fins avui, justament el sector de l'aqüicultura?

Importen les activitats emergents. I d'activitats emergents, allò de la diversificació de l'activitat dels sectors primaris, n'existeixen a la Catalunya rural. Però la llei reconeix que hem descobert que n'existeixen també de sectors emergents, molts, en el medi marí. Complementar el fet de tenir un vaixell de pesca amb el fet de tenir una oportunitat per a oferir a gent la saviesa sobre la pesca i el gaudi de la pesca és una manera d'aportar recursos a les economies familiars dels pescadors, una part dels sectors emergents. N'hi ha més, com vostès saben i la llei reconeix.

Importa sobretot entendre que nosaltres, pobres homes d'ossos i de carn, pobres dones de carn i ossos, no som capaços de fer la multiplicació dels peixos, i menys encara en un país que té una mar menuda. Però sí que som capaços, si legislem, si legislem amb amplis consensos, si no compliquem la vida a l'activitat econòmica de les persones, sí que som capaços de multiplicar, diversificant-la, donant-li valor afegit, la vida econòmica prop de la mar, en la costa de Catalunya.

Aquesta llei, durant la seva tramitació, ha hagut d'afrontar diverses controvèrsies i diversos conflictes. I ha estat bo perquè això vol dir que és una llei creativa, que és una llei que apunta justament a l'ordenació d'aquelles coses que Catalunya ha descobert que cal ordenar perquè són bones. Hem hagut d'afrontar la controvèrsia entre els extractors i els comerciants. Per cert, hem assajat allò que segurament encara no ha fet mai cap altra ponència: just en la ponència, demanar als dos sectors que ens expliquin paral·lelament, en una mateixa sessió presencial, quins són els seus objectius, quins problemes d'un sector amb l'altre; i que puguin posar-se, a través de la mediació de la ponència, justament d'acord. No ho hem aconseguit, però hem fet una experiència molt interessant, i crec que hem fet camins bons, i crec que hem aplanat moltes de les dificultats de desencontre entre un sector i l'altre.

Continuem remetent-nos a la Llei de confraries respecte de la possibilitat dels pescadors de vendre allò que pesquen i del respecte que s'ha de tenir al risc que corren els comerciants amb els seus propis recursos, amb els seus propis diners. Continuem remetent-ho a la Llei

de confraries, que, per cert, ha estat a manta lloada des d'aquesta tribuna, perquè va aconseguir una unanimitat. És la Llei de confraries, que permet allò. Nosaltres continuem remetent-nos a la Llei de confraries. Però els dos sectors han de saber trobar, amb el respecte mutu que és degut, el camí de cooperació i el camí d'oportunitats iguals, els uns i els altres –dic «oportunitats iguals»–, el camí de cooperació, no de competències deslleials, el camí d'oportunitats iguals.

Hem hagut de fer front al conflicte entre la preservació i allò que aniria més enllà de l'esforç pesquer, i crec que ho hem aconseguit. Hem donat participació als sectors més preocupats per la sostenibilitat, al mateix temps que donem la participació també a aquelles persones que viuen dels recursos pesquers. Hem estat capaços de dissenyar com pot fer Catalunya la sostenibilitat dels recursos piscícoles, de la biodiversitat, però a la vegada de les costes; i això sense afectar, ans al contrari, ajudant la possibilitat que hi hagi, cada vegada més, més recursos en la mar per a l'alimentació. Hem hagut de fer front a la controvèrsia i el conflicte entre la invasió del medi marítim, de vegades la massificació del medi marítim, en qüestions de l'esport, en qüestions de l'aventura, etcètera, justament amb la racionalització de l'activitat econòmica, que no podem perdre, d'aquest sector, i crec que ho hem fet bé. Crec, finalment, que hem resolt el possible conflicte o, en tot cas, la controvèrsia entre allò que és l'Administració pública dels béns, de les activitats, dels recursos en el medi marí i els mateixos sectors que en viuen, que els preserven gràcies a un sistema establert de participació, de tots els sectors i de diàleg a través de la taula amb la mateixa Administració.

Tot això se suma a la simplificació burocràtica. No és veritat, senyor diputat de Convergència i Unió, i no és veritat senyor diputat del Partit Popular, que hi hagi duplictat de llicències. Les llicències ja són només unes i úniques, gràcies, entre altres coses, a la seva intel·ligència, que vam reconèixer. Per tant, hem simplificat aquelles coses que més complicaven o que més ofenien, diguem-ne, la quotidianitat de les persones que són en la mar, que viuen de la mar.

Acabo. Hi ha un aspecte que no hem remarcat cap dels oradors –i ara em permeto de fer-ho jo, a veure si tinc una mica de sort– que també és molt important en aquesta llei, hi insisteixo, d'*ordenació* del medi marí i de les activitats que s'hi fan. I és l'activitat educativa, l'activitat que permet que els patrons siguin bons patrons, que els mariners sàpiguin ser uns bons mariners. Això, evidentment, funcionava, existia la vida pedagògica. La llei, en tot cas, ratifica aquesta possibilitat, aquesta realitat, aquest futur de formació professional, aquest futur brillant de les dones i dels homes que es volen dedicar a la diversitat i a la multiplicitat, afortunadament descoberta, del medi marítim a Catalunya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

Acabo, senyor president, dient que nosaltres sí que votarem, perquè entenem que és una molt bona llei –molt

bona llei–, aquesta llei, i que lamentarem molt la posició dels partits de l'oposició si efectivament no la recolzen.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Luna havia demanat la paraula...

El Sr. Luna i Vivas

Sí, per al·lusions directes.

El president

Un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Simplement, senyor Carrillo, vostè parlava de «límit constitucional». Jo vull agrair-li a vostè, senyor Carrillo, i a Esquerra Republicana de Catalunya, la bondat que han tingut d'afegir un nou apartat a l'article 104, que ha fet possible la constitucionalitat del que fa referència a la formació nauticorecreativa.

I, referent a la morralla, simplement dir-li si morralla és el que ha presentat el nostre grup, vostè està al·ludint també que aquesta morralla que vostè diu és l'aportació que ens ha fet arribar el sector perquè nosaltres la puguem defensar aquí. Mesuri les seues paraules, perquè indirectament pot tocar i ferir el sector.

(El Sr. Domingo Domingo demana de parlar.)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)
...señor presidente.

El president

Un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Agradezco la forma de expresar su posición los señores Pané y Llevot en la defensa de las enmiendas. No puedo hacer lo mismo con usted, señor Carrillo, porque..., el señor Luna se refería a «morralla». Yo creo que hay que medir mucho las palabras cuando uno está en esa tribuna, y le diré por qué.

Usted, evidentemente, es ponente de dos o tres o cuatro leyes. Cuando haya sido ponente de treinta y cinco leyes y esté en ocho o nueve comisiones, verá lo difícil que es extender el tiempo. Pero aun así, a pesar de ser ponente de esa ley, parece ser que bastante silente en lo que hace referencia..., dentro de la ponencia, puesto que no se le conoce palabra dentro de ella, también he de decirle que mejore el estudio del dictamen, puesto que cuando se hace referencia a algo se ha de leer, y

usted ha contradicho una cosa que no es verdad. Le recuerdo el contenido del artículo 47 del actual dictamen: «El departament competent en matèria pesca i acció marítima ha de tramitar i resoldre la sol·licitud d'autorització o de concessió dins el termini que es fixi per reglament, que en cap cas no pot superar els sis mesos.» No els dotze, com vostè ha dit aquí.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

I, evidentment, ha estat ponent, però no s'ha llegit el dictamen.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votaríem les esmenes números 1, 35, 36, 41, 42, 54, 58, 73, 74, 75, 76, 77, 99, 111, 128, 159, 208, 218, 227, 228, 229 i 240.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem ara les esmenes números 46, 51, 55, 58, 60, 62 i 69.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes números 224 i 226.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Primer votaríem les números 2, 3, 4, 107, 109, 110, 117, 127, 133, 139, 145, 146, 148, 160, 161, 162, 164, 165, 166, 186, 190, 194, 214, 215 i 233.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 113 en contra i 14 abstencions.

Votem seguidament les números 47, 52, 56, 59, 61, 63, 70, 87 i 103.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les números 130, 140 i 153.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 127 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem primer les números 15, 57, 72, 101, 138, 144, 149, 223, 225, 234 i 241.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les números 43, 44, 141, 149, 154, 237, 238 i 239.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 114 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 131.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 114 vots en contra.

Ara votarem les esmenes reservades números 23, 181, 182 i 242.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor.

I votarem seguidament la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de pesca i d'acció marítima ha estat aprovat per 69 vots a favor i 61 vots en contra.

Projecte de llei

de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis (tram. 200-00045/05)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo, que en va ser designat relator.

(Remor de veus. Pausa.)

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, com tots vostès saben, en matèria de prevenció i seguretat contra incendis, la Llei 3/98, d'intervenció integral de l'Administració ambiental, ha estat la norma de referència des del punt de vista

procedimental, és a dir, de l'establiment dels processos en què es verifica, per part de les administracions competents, que es compleixen les mesures establertes de protecció contra incendis.

L'experiència adquirida en la seva aplicació ha reforçat la consideració que l'àmbit de la prevenció i seguretat en matèria d'incendis requeria una regulació normativa específica i més completa, tant substancial com procedimental, i que donés resposta a les necessitats particulars en aquesta matèria. Igualment, s'ha constatat que el sistema integrat de la Llei 3/98 ha de veure's modificat en virtut de la 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, promoguda pel Govern de la Generalitat i aprovada ara fa qüestió de tres mesos.

La llei que avui aprovem pretén fonamentalment adequar la normativa vigent a la normativa europea, facilitar-ne l'aplicació i evitar la dispersió i la inseguretat jurídica, alhora que es proposa donar resposta a la problemàtica de l'aplicació de la Llei 3/98. En aquest sentit, la principal novetat d'aquesta proposta legislativa fa referència a la desvinculació de la seguretat i prevenció en cas d'incendi del procediment estrictament ambiental.

Era necessari, doncs, disposar d'una norma jurídica pròpia amb rang de llei i que dotés de coherència el sistema i el marc normatiu, sistematitzant, modificant, adaptant o complementant la normativa existent segons cada cas, en virtut de les competències de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit i en els àmbits competencials sectorials en què la prevenció i la seguretat contra incendis es projecta; alhora, possibilitant d'aquesta manera el desenvolupament de polítiques pròpies en aquesta matèria.

Com a resultat d'aquesta necessitat, el Govern, en el seu dia, com tots vostès saben, va elaborar aquest projecte de llei, que pretén esdevenir la norma de referència pel que fa a la prevenció i la seguretat en cas d'incendi en establiments, activitats, infraestructures i edificis a Catalunya.

La llei, doncs, va tenir entrada..., estem parlant ja del setembre del 2008. Han estat disset mesos de tramitació parlamentària, temps excessiu si tenim en compte que els treballs de la ponència han durat set mesos, sis mesos descomptant el mes d'agost; en tot cas, han estat sis mesos en què la ponència s'ha reunit fins a cinc vegades, i en aquest temps la ponència el que ha intentat en la mesura del possible és millorar el projecte de llei.

Així, d'un total de 147 esmenes presentades, han estat recomanades, transaccionades o bé retirades un total de trenta-quatre, que representa al voltant d'un 24 per cent de les esmenes. Potser quantitativament són poques però qualitativament entenc que són importants.

Els canvis introduïts amb aquestes esmenes en el procés dels treballs de la ponència milloren en alguns aspectes el redactat, esmenen algun error que s'ha detectat, asseguren l'accés lliure a les guies tècniques d'aquesta matèria, com a mínim pels mitjans telemàtics, i insisteixen en el compliment de la Directiva europea de serveis, pretenen agilitar més els tràmits i el procediment, i en aquest sentit es fixa el temps màxim que les entitats col-

laboradores podran disposar tant per realitzar l'acte de comprovació com per fer-lo arribar a l'Administració municipal.

Aquestes noves esmenes concreten també que els ajuntaments han d'enviar la documentació relativa al projecte de prevenció d'incendis tan aviat com s'hagi entregat la sol·licitud per l'interessat.

I igualment les noves esmenes o les modificacions incorporades donen una major seguretat jurídica, o com a mínim ho intenten, regulant a la llei aspectes que s'havien deixat inicialment per al reglament. I introdueix, i aquest em sembla que és un canvi substancial, el silenci positiu. Entenem que, tot i tractar-se, la matèria de prevenció i seguretat d'incendis, d'una matèria molt sensible, s'ha volgut introduir aquesta mesura per agilitar el procediment i donar una nova garantia als ciutadans.

Les esmenes també introdueixen nous supòsits, en concret tres, que s'han de sotmetre al control preventiu de l'Administració de la Generalitat; també reforcen el deure de totes les administracions de col·laborar en la seguretat en cas d'incendi, ja prevista, però s'hi fa incís novament, i incorporen com a infracció la incorrecta senyalització de les instal·lacions de protecció contra incendis.

Aquestes són algunes de les modificacions que, fruit del treball de la ponència i de l'aprovació, transacció i recomanació de les diverses esmenes, s'han incorporat en el projecte de llei.

En definitiva, i amb el convenciment que hem fet una bona llei, crec que hem fet i que disposem ara d'una bona eina. Penso que s'ha fet una bona feina. I per aquest motiu voldria agrair la tasca realitzada pels ponents, la senyora Ribera, del Grup de Convergència; la senyora Carreras, del PSC; la senyora Gomà, d'Esquerra Republicana; el senyor Rodríguez, del Partit Popular de Catalunya; el senyor Domingo del Grup Mixt. I igualment vull agrair la col·laboració i la paciència del lletrat, del senyor Francesc Pau, de la gestora de la comissió; la col·laboració que en tot moment hem tingut des del departament, tant per part de la senyora Lanau com per part del mateix secretari general, i de la resta de persones que d'una manera o altra han participat en l'elaboració d'aquesta llei.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes reservades... Abans, en tot cas, de començar amb les esmenes els recordo que ha estat presentada una esmena signada per tots els grups parlamentaris de substitució de l'exposició de motius de la llei.

Ara sí, passem... (*Pausa.*) Doncs, el senyor Espadaler, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per posicionar-se sobre el text del dictamen i defensar les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, permetin-me, tal com ha fet ara mateix el relator, fer una referència a una llei, que és la 3/98, que té molt a veure amb aquesta llei, llegint unes paraules que varem dir des d'aquesta mateixa tribuna el dia 1 d'abril del 2009 quan va entrar..., el Govern ens va enviar a aquesta cambra la llei que finalment va ser aprovada i coneixem amb el nom col·loquial de «paca», de prevenció i control de les activitats. Aleshores, dèiem, Convergència i Unió es mirà aquesta llei, la de prevenció i control de les activitats ambientals, amb les mateixes ulleres i la treballarà amb el mateix equip que ens mirem la llei que ara ens ocupa, de prevenció d'incendis en infraestructures, en equipaments i en activitats, i també una altra llei, que ja ha estat referida també en aquest tràmit parlamentari, que és la Llei d'espectacles.

Començo llegint això per, en primer lloc, excusar la diputada Elena Ribera, que és qui ha fet tota la feina; a mi em toca una part més llúida, que és la de sortir a la tribuna..., però justificant-los també, alhora, perquè aquesta llei l'hem mirat amb el mateix equip i amb el mateix criteri. Per una raó molt senzilla –i aquí va la segona lectura del que dèiem ja a l'abril de l'any passat, no?–, perquè creiem que aquestes són lleis indissociables, com molt bé deia, doncs, ara mateix el senyor Postigo, són lleis que tenen un origen en una llei més ben intencionada que de bons resultats, que era la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que vam acabar, doncs, per voluntat de tots els grups parlamentaris, desglossant en dues o tres lleis.

També dèiem aleshores: «Orientarem tots els nostres esforços» –dèiem des de Convergència i Unió– «a intentar que aquestes lleis no siguin la solució dels problemes d'un o altre departament, sinó que siguin la solució dels problemes de veritat dels emprenedors.»

I aquest, per mi, per nosaltres, és el nucli de la qüestió i aquesta és la raó, i m'avenço al que probablement, doncs, els portaveus dels altres grups coneixen, per la qual nosaltres, mal que ens pesi, finalment no donarem suport a aquesta llei. Perquè creiem, com va passar en la Llei de prevenció i control de l'Administració ambiental, que el que ha primat en aquest debat ha estat molt més el debat de repartiment de per on passen les competències entre diferents administracions. I és bo clarificar competencialment, compte, és bo. Però hem esmerçat moltes energies, molts recursos i molts articles a qui fa què, quan ha de comunicar una administració a l'altra, quan l'ajuntament ha de notificar a la direcció general, i molt poques energies a pensar en allò que és substantiu i en allò que ens va moure, no només al Grup de Convergència i Unió, estic segur que a tots els grups de la cambra, a l'hora de modificar la 3/98, que és pensar en l'administrat, és intentar fer una llei que posi les coses més senzilles, que posi les coses més fàcils, que faci les coses més planeres, en un món que ja prou en té, de problemes, als administrats, no? I creiem que aquest és un aspecte, doncs, que no s'ha pogut assolir.

De tot el procés parlamentari ens en sorprenen alguns aspectes. En subratllaré dos. L'un, home, la poca capa-

citat que hem tingut des de Convergència i Unió, per dir-ho en positiu... Si vol ho dic d'una manera més dura, la duresa del Govern o la incapacitat del Govern per acceptar propostes de Convergència i Unió, llevat d'una, que no deixa de sorprendre'ns, i que li donem la benvinguda, que és el tema del silenci positiu, cavall de batalla en la Llei de prevenció i control de les activitats, i resulta que ara aquí...

Per tant, el mateix Govern –tot s'ha de dir, des de dues conselleries diferents, però– legisla en sentit exactament contrari. El silenci positiu que vam reclamar per activa i per passiva en tot moment en la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental i que se'ns va negar per part del Govern, ara resulta que ha estat acceptat. Ho agraïm, que s'accepti aquí, però ho tornem a demanar al Departament de Medi Ambient, home! I la plantejarem a alguna hora, aquesta modificació, una altra vegada, la primera vegada que en tinguem oportunitat, perquè no té cap lògica, no hi ha una lògica al darrere d'aquesta argumentació. O el silenci positiu és bo per a la Llei d'intervenció integral i per a la Llei de prevenció d'incendis, perquè els dos àmbits són prou sensibles –estem parlant de prevenció d'incendis i de prevenció ambiental–, o és dolent. Però el que no entenem, des de la nostra perspectiva, tot i que, hi insisteixo, agraïm que hagin tingut a bé transaccionar aquesta esmena amb el Grup Popular, amb nosaltres, des del Govern i des dels grups parlamentaris que li donen suport... O bé és bo a tots els costats, o bé és dolent als dos costats. Però aquesta dislèxia, aquesta lògica que s'aplica en una legislació sí i en l'altra no ens costa molt d'entendre.

Aquesta és una llei que comença o que va començar en paral·lel i molt igual a la Llei de prevenció i control de l'Administració ambiental, sense una esmena a la totalitat del Grup de Convergència i Unió, i que acaba igual que aquella llei, que malauradament fent l'esforç de no fer una esmena a la totalitat i intentant fer aportacions positives, escolti, a part del silenci, ben poca cosa més hem pogut transformar d'aquesta llei. Hem trobat un frontó, no tant en l'actitud, i em demana la diputada Elena Ribera que ho subratlli, dels ponents, i molt particularment del senyor Postigo, i de la resta de ponents, particularment d'aquells que donen suport al Govern, com del departament. I, per tant, acabem igual.

I aquesta, per tant, és una llei que en certa manera, doncs, ja va començar amb mal peu, una llei que avui arriba a port i previsiblement l'aprovaran, per això tenen la majoria parlamentària, els grups que donen suport al Govern. És una llei, doncs, que parteix..., és el quart o cinquè esborrany, i que parteix també... –diguem-ho en aquest tràmit final; ho varem dir en el moment de ser acceptada a tràmit aquí, en el moment que no varem presentar esmena a la totalitat–, parteix amb un pecat original: aquesta llei no ha estat informada pel CTESC, pel Consell de Treball, Econòmic i Social, que és una autèntica barbaritat pels temps que corren i més venint d'un dels departaments que, entre altres coses, era el de la participació; un organisme tan important, que es va manifestar, a més a més, per escrit, dient la seva sorpresa: «Escolti, com pot ser que això no hagi estat informat?»

Per tant, és una llei que ja en el seu començament comencem d'una o altra manera amb molt mal peu i comencem malament, saltant-nos alguns tràmits, i que en la seva tramitació parlamentària, més enllà del bon to que, hi insisteixo, hi ha set en tot moment, doncs, no ha estat capaç de superar cap d'aquests tràmits ni d'incorporar allò que previsiblement crèiem que honestament podia millorar la llei.

I permetin-me que torni a fer una referència al debat de la Llei de prevenció i control de l'Administració ambiental. Aleshores nosaltres vam reclamar i vam posar de manifest la importància, més gran, si cal, en un moment de crisi, de legislar des de la perspectiva de la part més petita, de l'administrat, dels emprenedors, dels petits empresaris, de les pimes. I fèiem referència a un document, que n'hi volem tornar a fer ara, que és l'*Small business act*, que és un document de la Unió Europea que diu: «Escolti, abans de legislar pensi en petit.» Hi ha un anunci que diu que s'ha de pensar en verd, també està bé pensar en verd; pensin també en petit, pensin en la lògica de les petites empreses.

I en el seu dia ja vàrem advertir, i avui lamentem constatar-ho, que aquelles imperfeccions, que n'hi havia moltes, de la Llei d'Administració ambiental, de la IIAA famosa..., home, no sé si haurem fet un bon negoci ara que hem tancat el cicle, perquè allà on hi havia una finestra ara n'hi han dues (*veus de fons*), allà on hi havia –sí, sí, senyora Gomà– un règim de control ara n'hi han dos, allà on hi havia un règim sancionador ara n'hi han dos, pel cap baix, i allà on calia, doncs, fer un tràmit administratiu davant de l'ajuntament ara se n'han de fer dos.

I, compte!, no vull pas jugar amb les paraules; nosaltres érem del parer de disgregar els aspectes de seguretat dels aspectes ambientals, però em sembla que al capdavant no hem fet el millor servei que podíem fer, perquè hem caigut en el mateix error que vàrem fer i que servidor, en nom del Convergència i Unió, ja l'ha reconegut, i el tornem a reconèixer des d'aquesta tribuna, que és fer les lleis mirant-nos el melic, fer les lleis mirant els interessos legítims, per descomptat, de les administracions, accentuar i focalitzar tot el debat: «Escolti, però això qui ho farà la direcció general o l'ajuntament? I quant de temps té l'ajuntament per dir-ho a la direcció general, i qui ho inspeccionarà? I quan ho notificarem?», amb la qual cosa, tota la resta, que és el substantiu, eh?, que és l'activitat de les petites empreses, dels emprenedors, d'aquests locals que estaran subjectes a aquesta llei, tota la resta, doncs, miri, queda en un segon pla.

Per tant, lamentem constatar avui que no només acabem el tràmit parlamentari d'aquesta llei, sinó que en el fons estem tancant un cicle de revisió de la Llei 3/98, d'intervenció integral; que hem fet un molt mal negoci, perquè no hem resolt els problemes de fons, perquè no hem estat capaços de pensar en petit, perquè no hem estat capaços de legislar des de la perspectiva, no de l'Administració, sinó de l'administrat, perquè no hem estat capaços en un temps complex i de crisi de fer més suportables, permeti'm l'expressió, els tràmits administratius.

I aquests són aspectes, doncs, que d'una o altra manera ens semblava que eren substancials posar de manifest particularment en aquest tram final d'aquesta llei. I això és, sense entrar, doncs, en els continguts, en el detall del que són els aspectes més concrets de la llei, subratllant, sí, aquest de què ja he fet esment del silenci positiu, les qüestions més i més importants que volíem fer avinents en aquest final de tràmit parlamentari.

Teníem la sensació, teníem l'aspiració de poder haver transformat més aquesta llei; el balanç de tot aquest tràmit parlamentari ens ho ha desestimat. I ens apuntaríem, i permetin-me una mica la frivolitat, ens apuntaríem que, després d'aquest tràmit parlamentari, del de la prevenció i control ambiental, del d'aquesta llei, nosaltres, com algun conseller del Govern, encara estem més fatigats del tripartit; no ens n'hem sortit en aquest tràmit parlamentari i ho lamentem.

Això no priva, en qualsevol cas, i amb això acabo, senyor president, no priva que volem deixar constància, perquè així m'ho ha subratllat la ponent, i ho he fet en aquesta intervenció, del nostre agraïment a la resta de ponents, de tots els grups parlamentaris, molt particularment al senyor Postigo, al senyor Francesc Pau, als serveis de la cambra.

El nostre vot, per tant, no podrà ser en cap cas de suport a aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, per a la defensa de les seves esmenes, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, prenc la paraula, en representació del Grup Parlamentari Popular, per posicionar-nos sobre aquesta llei i per defensar també les esmenes que resten vives del nostre grup parlamentari en el text d'aquesta llei, no?

Necessàriament, m'he de començar a referir també al debat de totalitat que vam fer d'aquesta llei, fa ja uns mesos enrere, en què el nostre grup no va presentar cap esmena a la totalitat, perquè considerem que era una llei necessària, però també consideràvem que necessitava alguns retocs imprescindibles per tal que pogués acabar sent aprovada amb el suport del Partit Popular i així ho vam manifestar, no?

I, en línia del que deia el senyor Espadaler, posàvem el símil que teníem una màquina, que era la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, en la qual els ciutadans introduïen la seva petició de llicència, aquesta màquina feia tots els seus tràmits i, al final, havia de treure una llicència que li havia de ser útil en aquell ciutadà, doncs, per obrir un establiment, obrir una activitat, etcètera i el que s'havia constatat és que, al llarg dels anys, aquesta màquina s'encallava, estripava el paper i, al final, la llicència acabava sortint tard, malament, arrugada i, per tant, això necessitava

una reparació o una reenginyeria del procediment per tal d'intentar que aquell ciutadà que feia una petició a l'Administració no trigués tant i, quan li arribés la llicència sol·licitada, ho fos en condicions, no?

I, textualment, recordo que vàrem dir: «Serà mal negoci si, per arreglar una màquina que no funciona, el que fem és posar-ne dues.» Bé, doncs, avui, és la constatació que el mal negoci s'ha materialitzat; hem substituït una màquina, una màquina que no funcionava –la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental–, per dues màquines: una, la Llei de prevenció i control ambiental, que ja ens avancem a dir –ja ho vàrem dir també en el seu moment, també la vàrem votar en contra– no funcionarà i, ara, posem en marxa la segona màquina que és la de prevenció i seguretat en matèria d'incendis, que també ens atrevim a dir que tampoc no funcionarà; per tant, haurem fet un mal negoci, des d'aquest punt de vista.

Des del punt de vista quantitatiu. A mi sempre, a mode de resum numèric, m'agrada expressar com han anat les esmenes que hem presentat el nostre grup parlamentari; ens pot donar una petita idea del perquè unes coses o unes altres, no? I, en concret, el nostre grup parlamentari vàrem presentar un total de quaranta-sis esmenes, de les quals van ser acceptades set, transaccionades una i rebutjades trenta-vuit.

Per tant, home, massa, massa acceptació de les propostes que nosaltres i que el Grup Parlamentari Popular hem fet, amb el benentès i en el sentit d'intentar millorar aquesta llei, d'intentar millorar alguns aspectes d'aquesta llei, doncs, no han tingut gaire bona rebuda. Ara bé, algunes de les esmenes incorporades introdueixen alguna millora sensible, i que la reconeixem, molt sensible i, en aquest sentit, doncs, podríem citar el fet que, doncs, es reconegui la disponibilitat telemàtica d'aquelles normes o guies tècniques que puguin ser utilitzades per a l'elaboració de la documentació tècnica d'establiments, infraestructures, etcètera, a l'hora de projectar en funció de la seguretat i prevenció d'incendis. Aquesta en seria una.

Una altra seria també la puntualització de quina és la normativa aplicable en les inspeccions que es realitzen un cop iniciada una activitat, és a dir, el text del projecte de llei deixava amb una certa ambigüïtat quina normativa s'hauria d'aplicar un cop iniciada una activitat, si la que es va utilitzar per donar la llicència en aquell moment o la que sigui vigent en el moment de la inspecció. Per tant, entenem que això introduïa una inseguretat de cara als ciutadans que vam voler corregir amb una esmena, que va ser acceptada.

I, finalment, d'entre les acceptades, també una matisació, creiem que important, entre la qualificació de les infraccions molt greus, amb la diferència de si l'activitat ha estat iniciada o no ha estat iniciada; evidentment, la categoria de la infracció, si una activitat no ha estat encara iniciada, no pot ser ni molt menys la mateixa que si l'activitat ha estat ja iniciada.

I, després, algunes altres esmenes que, si m'ho permeten, entenem que són més o menys rellevants, però no tenen tampoc cap gran transcendència.

En canvi, entre les no acceptades, sí que n'hi han d'esmenes per a nosaltres extraordinàriament importants i n'he fet un petit recull per il·lustrar-ho i també per justificar quin serà el posicionament del nostre grup parlamentari en el conjunt global de la llei, que serà el d'un vot en contra.

En aquest sentit, per exemple, hi ha una esmena –encara hi ha una esmena– que el que demana és que s'apliqui la normativa de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en aquells processos de reurbanització de zones urbanes o en l'elaboració de plans de millora urbana.

En podem posar un exemple molt fàcil. Ara, amb la Llei de barris, s'estan rehabilitant una quantitat important de barris de Catalunya. Doncs, no hi ha cap obligació legal perquè les reurbanitzacions d'aquests barris, sovint antics, sovint amb carrers estrets, sovint ofereixen dificultats d'accessibilitat als mitjans de protecció contra incendis, hagin d'adoptar mesures de seguretat contra incendis; no existeix cap normativa que això obligui que sigui d'aquesta manera.

I, així, molts ajuntaments estan fent i estan abordant reurbanitzacions sense aquestes mesures i pot succeir fàcilment que vingui una persona que vulgui desenvolupar una determinada activitat, que se li exigeixi una determinada infraestructura, com podria ser un hidrant d'incendis, que hauria d'estar instal·lat, perquè hauria d'haver estat obligació de l'ajuntament de fer la instal·lació, i que es troba que no està instal·lat i que, llavors, ha de costejar ell el seu cost. Entenem que aquesta no és una situació justa i que això no es pot permetre i que, quan s'aborden reurbanitzacions de zones urbanes, l'agent urbanitzador el que ha de fer és preveure totes les mesures de seguretat contra incendis que li exigeix la normativa en aquell moment i, en canvi, no deixar-ho una mica a la mà de Déu i a l'espera que algú que vulgui fer alguna activitat tingui la necessitat per realitzar una infraestructura perquè se'n beneficiï el conjunt del barri.

Una segona qüestió que és, segurament, menys important, però creiem que és igual de transcendent. Quan parlem de les funcions de control, nosaltres entenem que la funció de control es fa a través de la inspecció i, en funció del resultat de la inspecció, és a dir, en funció de l'acció de control, hi podrà haver o no una sanció, però el que no és normal és que la sanció formi part de l'acció de control. No, la sanció no forma part de l'acció de control; la sanció, simplement, és una conseqüència o pot ser una conseqüència de l'acció de control. I, per tant, nosaltres això ho vàrem esmenar i aquesta també és una esmena que no ha estat incorporada en el projecte de llei.

Després, vàrem presentar també un grapat d'esmenes que ens havien estat suggerides –no a nosaltres, a tots els grups parlamentaris– pels diferents col·legis professionals que van comparèixer en la sessió corresponent de la comissió per donar la seva opinió al respecte del projecte de llei, en el sentit que ens demanaven una definició genèrica, tampoc no cal dir quins són els tècnics que tenen competències o no, però sí una definició genèrica del que eren els tècnics competents o ens demanaven també la incorporació de l'obligació dels visats professionals dels col·legis en la redacció de la documentació tècnica pertinent.

Bé, cap d'aquestes esmenes ha estat acceptada, ni la definició de tècnics competents, que jo crec que no és tan preocupant, perquè ja hi ha altra normativa bàsica de l'Estat com, per exemple, la Llei de l'ordenació de l'edificació, que sí preveu quins són els tècnics competents, però sí que el tema dels visats professionals i, a més a més, per un tema d'oportunitat del moment, doncs, els hauré d'explicar que, precisament, amb la Llei de l'Estat de transposició de la directiva europea de serveis –la Llei òmnibus–, que preveu l'excepcionalitat dels visats professionals en els casos que s'estigui tractant de la seguretat de persones o béns, doncs, escolti'm, una llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis em fa la impressió que és una d'aquestes situacions de seguretat de persones i béns que, segurament, requereix la intervenció dels col·legis professionals mitjançant el visat. Bé, tampoc no han estat acceptades aquestes esmenes.

Un altre grup d'esmenes i, segurament, seran les clàssiques de l'oposició que el que pretén és reduir terminis sempre de tot allò que proposa el Govern, home, diu: «Sí» –diu: «Sí»– perquè, quan un presenta una llei, dient: «Escoltin, el que volem és simplificar, el que volem és agilitzar, el que volem és donar les llicència d'una forma més àgil i més d'això...», i li duen: «Sí, allò que, abans, trigàvem un mes, ara, en trigarem dos.» Diu: «Escolti, miri, no ho entenc. M'ho explica?» És a dir, si ho hem d'agilitzar..., i què estem fent? Estem passant els terminis que, abans, eren d'un mes, els estem passant a dos. I així ho agilitzem? Per a qui? Ho deia el senyor Espadaler. Doncs, segurament, anirà més tranquil·la l'Administració, però no el ciutadà –no el ciutadà. I, per tant, nosaltres no compartim aquesta voluntat d'ampliar aquests terminis d'un a dos mesos.

Però, encara anem més enllà, perquè l'ampliació real no és d'un a dos mesos, l'ampliació real és indefinida, perquè vostès introdueixen un element en la llei que és una arbitrarietat completa i que nosaltres en discrepem molt obertament i és que els terminis començaran a comptar a partir que la documentació tècnica entri o tingui entrada a la Direcció General d'Extinció i Prevenció d'Incendis.

Escoltin, el ciutadà, que té dret a presentar la documentació en el seu ajuntament, no pot saber quan l'ajuntament entrarà aquella documentació a la direcció general per saber quan comença a computar el termini i, per tant, no sabrà quan podrà aplicar el silenci administratiu positiu que, al final, han acabat reconeixent i que també els comentaré. Per tant, estem davant d'una situació en què el ciutadà queda absolutament indefens davant de l'Administració.

Vostès s'han preocupat només, ho repeteixo, ho deia el senyor Espadaler, de tenir vostès els terminis necessaris, de tenir l'Administració els terminis necessaris per poder fer la documentació i no s'han preocupat del que hi ha al darrere i el que hi ha al darrere són activitats econòmiques, són obres de construcció, són activitats, és la competitivitat de l'economia catalana, és el que hi ha al darrere de tot això i això no ho hem vist, ens hem limitat a veure què és el que ens afecta a nosaltres, l'Administració, i no hi veiem més enllà. Conceptes de

«finestra única», «transparència», «agilitat», «seguretat jurídica», amb aquest precepte, se'n van absolutament en orris.

La referència al silenci positiu i al silenci negatiu. Nosaltres celebrem que s'hagi incorporat el silenci positiu, alguna cosa és alguna cosa, no? Però, home, no ens deixa de xocar que, amb la Llei de prevenció i control ambiental, el silenci sigui negatiu, no?, i que, quan es justifica el perquè el silenci és negatiu en la prevenció i control ambiental és perquè «el medi ambient és el més important de tot». I estem posant el medi ambient, en aquest cas, per davant de la seguretat en matèria d'incendis? Em fa la impressió que les prioritats són equivocades, les prioritats, com a mínim per a nosaltres, creiem que són al revés, són a l'inversa de com s'estan plantejant.

Dues qüestions més per acabar. Una primera, segurament, menor, però important per a la gent que ho pateix. Modificacions dels supòsits d'autorització de la Generalitat de Catalunya, és a dir, aquells supòsits que han de passar per la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. N'hem plantejat uns quants, no capritxosament; si els hem plantejat és perquè la gent dels sectors ho va plantejar. La gent que representava els allotjaments rurals ens demanava: «Escoltin, no ens facin passar massa tràmits, no ens facin passar pel tràmit de la Generalitat, que l'ajuntament ja sigui suficient per poder obrir un allotjament rural.» No, no ho han volgut acceptar. I determinats establiments, els que tinguin una capacitat de més de vint places, es veuran amb l'obligació –i era tan senzill com passar de vint a vint-i-cinc, no era passar de vint a cent, no, de vint a vint-i-cinc places– hauran de passar per tots els tràmits de l'Administració de la Generalitat i, per tant, serà un impediment més en l'obertura d'establiments d'aquestes característiques.

I l'última qüestió que no ha estat atesa, que m'he deixat per al final i que, a vegades, doncs, pot semblar una certa obsessió de qui els parla, no?, que és el paper de les entitats col·laboradores de l'Administració.

Continuem sense clarificar, a nivell legislatiu, quin ha de ser el paper de les entitats col·laboradores de l'Administració, que ha de ser, precisament, aquest, el de substituir l'Administració en determinats casos. Doncs, bé, tal com es regulen les funcions de les entitats col·laboradores en aquest projecte de llei, igual que en altres projectes de llei, resulta que poden assumir funcions, per un costat, de control per part de l'Administració, però, per altra part, també poden assumir funcions que li poden assignar els mateixos titulars, amb la qual cosa ens podem trobar perfectament que aquestes entitats, que col·laboren teòricament amb l'Administració, siguin les mateixes que certifiquin que una determinada activitat, infraestructura o establiment compleix o no compleix una determinada normativa i, a la vegada, ella mateixa verifica que la seva certificació és correcta. Escolti, això no pot ser –això no pot ser. O sigui, una mateixa persona, una mateixa entitat, no pot ser art i part, no pot efectuar aquestes funcions conjuntament; han de ser perfectament diferenciades. I això és degut, al nostre entendre, a la manca d'existència d'una llei específica de les entitats col·laboradores de l'Administració, que també ho

proposàvem en el projecte de llei i que no hi ha estat incorporat.

Per acabar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i com a conclusió –sí, senyor president–, per acabar i com a conclusió, estem convençuts que hem tornat a perdre una oportunitat important de simplificar tràmits, de fer les coses més senzilles a la gent, i sobretot –sobretot– de millorar la competitivitat de l'economia catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *vicepresidente*, ilustres diputados y diputadas, en el momento en que se presentó el proyecto de ley ante la cámara y en el debate de admisión, nuestro grupo no presentó enmienda a la totalidad. Justificábamos la no presentación de la enmienda a la totalidad, entre otras razones, en el hecho de que se estaba de acuerdo en la necesidad de regular normativamente, es decir con rango de ley, esta materia; la Ley de prevención y seguridad de los incendios.

También veíamos con buenos ojos la necesidad de adecuar la normativa vigente a la normativa europea y también tratar de evitar la dispersión y la inseguridad jurídica.

También mostrábamos un planteamiento favorable a los objetivos que se contenían en la entonces muy larga exposición de motivos. Por suerte, esa exposición de motivos, vía la enmienda que ha sido suscrita por todos los grupos, se verá reducida. Y en esto he de agradecer el especial empeño del ponente relator, del diputado Postigo, en hacerlo viable. Creo que realmente..., alguna vez me he quejado en esta tribuna de las farragosas exposiciones de motivos de los proyectos de ley y de las leyes catalanas, y yo creo que en este caso algo hemos contenido.

Y decía que estábamos de acuerdo en los objetivos, en cuanto que nos parecía correcta una mejor distribución competencial entre la Administración municipal y la Administración autonómica, e igualmente también nos parecía correcto establecer un régimen de intervención administrativa previa, completado con un régimen de comprobación y de inspección, y el régimen sancionador. En definitiva, ese era el marco que nos amparaba para no presentar la enmienda a la totalidad.

También es cierto que se planteaban algunas objeciones, entonces, que hemos tratado de materializar vía enmiendas: aludíamos a la inseguridad jurídica, aludíamos al silencio administrativo, aludíamos a la necesidad de reforzar

la figura del agente y aludíamos también a la necesidad de establecer una mayor concreción en lo que hacía referencia a la prevención de riesgos laborales.

En esa vía se han concretado las treinta enmiendas que presentó el grupo parlamentario al proyecto de ley; treinta enmiendas de las que se han aceptado tres, y a algunas de ellas ha hecho referencia el ponente relator en su exposición, se han transaccionado otras tres y se han retirado dos. Por lo tanto, llegan vivas a este final de etapa veintidós, que valoraré concretamente.

En cuanto a las enmiendas aceptadas, creemos que se mejora la definición del edificio, y esa es una aportación que ha hecho este grupo parlamentario; igualmente, se ha hecho referencia anteriormente..., también se consolida y se remarca el aspecto fundamental que es el deber de colaborar de las administraciones en el ámbito de sus competencias en materia de prevención y seguridad de incendios, y finalmente también se mejora el régimen sancionador al preverse como infracción muy grave la incorrecta señalización, y en este sentido hemos de valorar el espíritu positivo de los grupos que han dado apoyo al Gobierno aceptando estas enmiendas.

En lo que hace referencia a las enmiendas transaccionadas, también hemos de señalar una fundamental, a nuestro juicio, que es aquella que hace referencia al silencio administrativo y que ha sido objeto de..., amplio objeto por parte de otros grupos parlamentarios. A ello me referiré al final de la exposición.

Tengo que defender forzosamente, puesto que las reservé, las veintidós enmiendas vivas que quedan al final del proyecto. ¿Cuáles han sido las razones? Y no entendemos realmente por qué no han sido algunas de ellas admitidas, fundamentalmente una. Nada dificultaba y nada digamos que molestaba a lo que era la finalidad de la ley el hecho de que, además de introducirse como principio general básico el de la seguridad y prevención, también de una forma complementaria –y aquí se ha hecho referencia a la necesidad de armonizar estos preceptos– la protección de la salud y el medio ambiente, también, figuraban en esa definición de principios generales como objetos de la ley, aun cuando, evidentemente, la regulación específica de estos aspectos está concretada en otras leyes, como se ha hecho referencia por parte de algún ponente anterior.

Un aspecto nuclear nos parecía que era el tratar de remarcar la seguridad de los trabajadores, y de ahí que se pretendiera la inclusión en la exposición de motivos, entre la normativa fundamental a la que se ha aludido, de lo que es la cita de la Ley 39/95, de 8 de noviembre, de prevención de riesgos laborales, y del Real decreto 485/97, sobre disposiciones mínimas en materia de señalizaciones de seguridad y salud en el trabajo. No acabamos de entender por qué no ha sido aceptado.

Igualmente, también nos parecía relevante el hecho de que en el momento de la inspección estuvieran presentes los delegados de prevención de las empresas. Tampoco ha sido valorado por parte de los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno.

Y finalmente, la conveniencia de que tanto la inspección..., de comunicar las infracciones a la inspección

de trabajo, en la medida en que muchas veces se complementan prevención y seguridad de incendios con la actividad relacionada con la protección al trabajador.

Esos aspectos, insisto, para nosotros eran muy importantes y sin embargo no han sido aceptados.

También entendíamos oportuno mejorar y delimitar el concepto de «autoridad», y para ello también en el momento de las definiciones incluíamos la del técnico competente, e igualmente, también consideramos adecuado, y a ello se ha hecho referencia también, la delimitación, la referencia, la relación de los que son agentes responsables en esta materia.

Tampoco ha sido aceptada una confección del mapa de riesgos de incendios para las administraciones con competencia en materia de urbanismo.

Estas son razones fundamentales que justifican que hoy no se dé un apoyo a la norma. Pero también es cierto que en el curso de los trabajos parlamentarios sí que es verdad que, vía el aspecto transaccional, se ha mejorado sustancialmente un aspecto que a nosotros nos parecía nuclear, que era el tema referente al silencio positivo.

¿Quiere decirse con ello que se ha dotado de una seguridad jurídica clara al proyecto de ley? No, no es así, y a ello se ha hecho referencia. Hay un aspecto que a nosotros nos parece especialmente preocupante en cuanto que se introduce un concepto jurídico indeterminado que es el «tan aviat com aquesta Administració disposi de la sol·licitud de llicència o autorització corresponent». Esta es la madre del cordero, y es la madre que ha marcado la diferencia en lo que hace referencia al control preventivo.

Entendemos..., y para eso precisamente fijábamos una enmienda, que era establecer un plazo precisamente para la remisión, una vez se cuenta con el informe, a la Administración competente de dar la autorización, que es la Generalitat, y por eso lo fijábamos en veinte días, un plazo más que suficiente para que se procediera a la tramitación de este informe. No ha sido así, no se ha entendido así; podríamos haber negociado una ampliación..., pero sí en una concreción, y no dejarlo en el campo y al albur de las distintas administraciones, que, amparadas en que no será posible, pues, tramitar la solicitud de licencia, pues pueden pasar meses y meses, puesto que no se concreta nada. Es decir, estamos en un terreno peligroso, que establece inseguridad jurídica clarísima.

Ahora bien, no quiero dejar de reconocer la sorpresa que supuso en la ponencia el hecho de que se admitiera el silencio positivo y la alegría que a todos los ponentes nos motivó, vistos los antecedentes relacionados, por ejemplo, con la «paca».

En esta línea, señalar que en todo caso sí quisiera hacer una reflexión sobre el tratamiento que está dando la legislación catalana al silencio positivo. Con ocasión de la ley anterior, la Ley de pesca marítima, comprobamos que la solicitud de concesiones de establecimientos para la acuicultura está sometida a un régimen de silencio positivo. En cambio en otras normativas, y a ellas se ha hecho antes referencia, el silencio es negativo. Veremos

en qué se concreta en la Ley del régimen jurídico y del procedimiento administrativo, que en estos momentos está debatiéndose en esta cámara, para ver si alguna vez establecemos algún régimen uniformador. Lo que no puede ser es someter al administrado a un peregrinaje y no tener una normativa clara a este respecto. Estamos ante un régimen excepcionalmente confuso.

La voluntad de los procedimientos administrativos, el marco que establece la Ley de procedimiento administrativo común, de régimen jurídico administrativo y de procedimiento común, en el marco del Estado, es la voluntad de llegar al silencio positivo. Y de ahí que agradezcamos que realmente eso sea así.

Por todo ello, y a la vista de lo expuesto, nuestra posición digamos que, como aquella canción, ha sido la del corazón partido, ¿no?: por un lado hemos entendido, y valoramos, los aspectos positivos que se han introducido vía enmiendas y vía transacciones de algunas de las enmiendas presentadas por los grupos de la oposición, pero hay aspectos sustanciales que no podemos dejar de resaltar.

Y ello lleva a que finalmente la posición del grupo sea abstención en lo que hace referencia al dictamen de la comisión.

En todo caso, señalar que esperamos que se produzca una generalización y una mayor unificación para evitar, desde luego, algunas de las referencias que se han hecho por parte de los grupos de la oposición en cuanto a la posibilidad de torturar al administrado con un régimen bipolar de administraciones y de licencias, tanto en medio ambiente como en prevención de incendios.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula per fixar posició sobre les esmenes i el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui finalitza la tramitació d'aquest Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures i edificis; una iniciativa necessària, ho han dit altres grups que m'han precedit, sobretot des del moment en què hi havia la voluntat de modificar la Llei 3/98, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, i desvincular-la de la matèria de prevenció d'incendis, o, millor dit, de la seguretat contra incendis o en cas d'incendi; separar, doncs, deia, aquesta seguretat contra incendis de la matèria estrictament ambiental.

Ho han reconegut els grups que m'han precedit: en el tràmit parlamentari hem tingut ocasió de debatre el contingut de la llei amb la resta de grups, principalment aspectes realment molt procedimentals, perquè, de fet, és el contingut de fons d'aquesta llei. Des del nostre grup pensem que s'ha portat a terme un treball constructiu que ha permès incorporar efectivament alguns

aspectes interessants en el text que va tenir entrada en aquesta cambra.

Des del nostre punt de vista, de fet, no trobem motius per posicionar-nos en contra d'aquest projecte de llei i pensem que el text que avui sotmetem a votació és un bon text, perquè a diferència del que consideren evidentment altres grups parlamentaris, nosaltres sí que pensem que aquest projecte de llei aclareix i simplifica, doncs, tant competències com tràmits i procediments, i per tant això és en benefici dels administrats, per descomptat, i per tant d'aquells que, doncs, tenen interès més directe en aquest projecte de llei.

Determinar la distribució competencial entre la Generalitat i els ajuntaments, determinar com es regularan les condicions de seguretat en cas d'incendi a través de reglaments tècnics, instruccions tècniques complementàries o guies tècniques, o regular com es determina el règim d'intervenció administrativa, tant de la Generalitat com dels municipis, pensem que fa que no s'afegeixin noves càrregues per als ciutadans, sinó que se simplifiquin aquests tràmits administratius, com també l'altre element que incorpora aquesta llei, que és la figura de la regulació de les entitats col·laboradores, doncs, pensem que són motius per donar, evidentment, suport a aquest projecte de llei. Perquè en el fons, i en definitiva, si millorem l'Administració, que és el que pretén aquest projecte de llei, estem beneficiant l'administrat i perquè hem de pensar, evidentment, que l'Administració està al servei dels ciutadans.

Per tant, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, volem positivament el projecte de llei que avui se sotmet a votació, per això, com no pot ser d'altra manera, el nostre posicionament és favorable i, per tant, votarem en contra de les esmenes reservades pels grups de Convergència i Unió, Partit Popular i del Grup Mixt.

Abans d'acabar, només voldria fer el capítol d'agraïments, tant als responsables del Departament, els companys de ponència, des del senyor Postigo, la senyora Gomà, la senyora Ribera, el senyor Rodríguez i el senyor Domingo. També el lletrat, Francesc Pau, i l'equip parlamentari, amb la gestora, etcètera, els tècnics del grup, en aquest cas és la senyora Odile Rombouts, i, per part nostra, res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Patrícia Gomà té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats i diputades, bon dia. Bé, com saben, el vigent Estatut d'autonomia estableix la competència de la Generalitat i dels municipis en prevenció i seguretat en matèria d'incendis i aquesta llei, o aquesta llei que ens disposem a aprovar, és el resultat del desenvolupament d'aquest títol competencial. Per tant, en principi, doncs, això ja ens mereix una valoració positiva. Igual com feia el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

en la seva compareixença, que valoraven positivament aquest fet, que ens trobarem o tindrem la primera llei catalana que regula de forma transversal aquest àmbit. Per tant, la primera de les valoracions positives que en fa Esquerra Republicana és en aquest sentit.

En el debat de totalitat d'aquesta llei ja en varem ressaltar la necessitat i oportunitat, doncs aquesta norma el que sí que fa és sistematitzar, adaptar i actualitzar la normativa sectorial que certament, doncs, es trobava fins ara molt dispersa. Per tant, aquí hi ha una feina de codificació que també valorem positivament i que és en benefici, doncs, de l'administrat.

És cert que estem davant d'una llei que té un marcat caràcter tècnic, important caràcter tècnic. I el que fa, doncs, és dotar-nos de les mesures de prevenció adequades per minimitzar el risc d'incendi en edificis i establiments, i, com saben, doncs, aquest risc d'incendis, certament, és un dels riscos més freqüents associats a una societat desenvolupada. I ho fa establint un nou requisit essencial per a la seguretat en les construccions, i aquest requisit essencial ja era reconegut pel codi tècnic d'edificació, com són, com reconeix quines han de ser les mesures de protecció contra incendis. I aquest fet, doncs, no tan sols és ben vist pel sector –així també ens ho va fer saber també al llarg del tràmit de les compareixences– sinó creiem que ha de ser ben vist i valorat per tota la ciutadania, que guanya en seguretat, tant personal com patrimonial.

També hem pogut copsar, al llarg de la ponència i del tràmit de compareixences, com es valorava positivament un encert de la llei, i aquest encert de la llei creiem que és reconèixer la diferenciació procedimental de l'adequació ambiental de la de prevenció d'incendis, i avui ho han fet palès també tots els diputats que m'han precedit en el torn de la paraula. I aquesta diferenciació procedimental es fa efectiva sota el paraigua de la simplificació administrativa. Aquí potser hi ha la diferència respecte del que ens deien els diputats de l'oposició.

Està clar que són dues coses diferents i per tant està bé separar-ho, i el repte, òbviament, és que això no pot comportar més tràmits administratius. I això, podem afirmar que no serà així i no serà així, doncs, gràcies a la finestra única, que ja ha impulsat el Govern de la Generalitat.

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei guanyarem en seguretat gràcies a aquest doble règim que estableix la llei, el règim previ d'intervenció, de caràcter preventiu, i el posterior, doncs, de caràcter inspector. I, alhora, amb tot allò que té a veure amb el procediment administratiu concernent, doncs, també guanyem en seguretat, en seguretat jurídica, perquè, fruit del treball d'aquesta ponència, aquesta llei consolida un important canvi amb relació al text, al projecte de text inicial que va aprovar el Govern. I aquest canvi important és la plasmació del silenci positiu.

És cert que aquesta demanda de silenci positiu va ser reiterada al llarg del tràmit de les compareixences i també que arran de la directiva comunitària també ens encaminàvem, doncs, cap a aquest sentit, cap a aquest canvi, però el cert és que amb la votació d'avui els que votem

avui la llei som els que culminem, doncs, que aquest canvi es pugui fer efectiu i que en tot cas som els que culminem el silenci positiu i evitar el silenci negatiu, amb tots els perjudicis, doncs, que podria comportar.

I és per tots aquests motius que el Grup d'Esquerra Republicana votarà a favor d'aquesta llei i en contra de les esmenes que resten vives dels grups de l'oposició. I per tots els motius, doncs, que els he exposat.

I per acabar la meua intervenció, doncs, també agraïments, els agraïments que pertocquen, òbviament a tots els companys, diputats, que han treballat en el si de la ponència, el senyor Santi Rodríguez, del Partit Popular, la senyora Elena Ribera, del Grup de Convergència i Unió, el senyor Domingo, del Grup Mixt, i, evidentment, els companys de partits que donem suport al Govern, la senyora Carreras, del Grup Socialistes, i el senyor Postigo, doncs, del Grup d'Iniciativa. Moltes gràcies a ells, també al lletrat de la comissió, el senyor Francesc Pau, al corrector lingüístic i als serveis gestors i administratius de la cambra. Gràcies a tots, doncs, pel treball que hem pogut fer d'una manera molt correcta, amable i agradable, amb molt bon clima en el si de la comissió.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. En aquest torn d'intervenció per donar a conèixer el posicionament que lògicament, i com no pot ser d'altra manera, serà favorable a l'aprovació d'aquest projecte de llei amb les esmenes que finalment s'han incorporat i el rebuig de les esmenes que es mantenen vives per part dels grups de l'oposició. Amb el convenciment –i ja els ho dic sincerament– que el projecte de llei que avui debatem i, amb tota seguretat, aprovarem és un projecte de llei que dóna resposta a diverses necessitats que tenen caràcter, des del nostre punt de vista, fonamental.

Tres eren els aspectes, i consten així en l'exposició de motius, tres eren les necessitats fonamentals a les quals s'havia de donar resposta. En primer lloc, determinar la distribució competencial relativa a prevenció i seguretat en matèria d'incendis. Determinar les normes tècniques que regulen les condicions de seguretat en cas d'incendi i determinar un règim d'intervenció administrativa.

I abans es deia, ens hem mirat massa el melic, hem posat massa l'accent en el qui i en el com. No hem d'oblidar que estem parlant d'una llei que bàsicament estableix un règim i regula un procediment i, per tant, fins a cert punt és inevitable que en una part dels seus articles es recreïn precisament en el qui i en el com, no?

Pel que fa a la distribució competencial, cal dir que amb relació a aquesta qüestió l'Estatut d'autonomia, la nor-

mativa de règim local i altra normativa sectorial ja configuren el règim de distribució competencial en què tant l'Administració municipal com l'Administració de la Generalitat de Catalunya tenen competències en aquesta matèria.

Dins de l'Administració de la Generalitat, tot i que aquesta és una temàtica associada principalment a l'actual Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, donada la naturalesa transversal de la matèria que ens ocupa, altres departaments, lògicament, també s'han ocupat i s'ocupen de qüestions relacionades amb l'àmbit de la seguretat i la prevenció contra el risc d'incendis.

Per tot això, entenem que era necessari –i la llei ho fa– delimitar i explicitar l'abast de la competència respectiva a fi de portar una major seguretat jurídica a les qüestions de caràcter procedimental en matèria de seguretat en cas d'incendi. I alhora, i a fi d'omplir la manca d'una previsió específica amb relació a aquesta qüestió, calia indicar els òrgans competents per exercir aquestes funcions reservades.

Amb relació a les normes tècniques que regulen les condicions de seguretat en cas d'incendi, cal dir que aquestes són unes normes que, atesa la seva heterogeneïtat, perdó, atesa l'heterogeneïtat dels àmbits sectorials sobre els que es projecta, tenen orígens diferents i obeeixen a necessitats diferents. I així, doncs, calia reconèixer la facultat d'efectuar el desenvolupament tècnic en matèria de seguretat en cas d'incendi, d'acord amb els requeriments propis dels establiments, edificacions, edificis –perdó–, edificis, activitats i instal·lacions del país.

A aquest efecte, aquesta llei pretén possibilitar aquest desenvolupament tècnic a través de dos mecanismes complementaris, i recollir així l'experiència, per una banda, i la tradició en aquesta matèria. En primer lloc, mitjançant les normes reglamentàries de caràcter tècnic a les quals ja s'ha fet referència, d'obligat compliment, i si s'escau, també, les instruccions tècniques de detall. I, en segon lloc, mitjançant el reconeixement de la facultat d'elaborar i reconèixer, en el cas que sigui elaborades per altres òrgans, organismes o entitats, guies tècniques de referència.

Per últim, amb relació al règim d'intervenció administrativa, entenem i entenem –entenem que així ho fa la llei–, calia determinar en primer lloc l'abast de la intervenció administrativa. I en aquest sentit s'ha considerat convenient establir un control preventiu en la fase del projecte, una verificació de les condicions de seguretat en el moment immediatament anterior a l'inici de l'activitat o la posada en funcionament d'un establiment o una infraestructura o a l'ocupació d'una edificació, i un posterior control.

Pel que fa al control preventiu, era necessari determinar el procediment en el marc del qual es produeix la revisió prèvia del compliment de la normativa d'aplicació en matèria d'incendis i dels òrgans competents per efectuar-la. I per això es queia determinar el règim concret d'intervenció administrativa i vincular-lo, en la mesura del possible, a procediments ja existents per tal de no generar noves obligacions o càrregues als ciutadans. I em sembla i jo crec que hem de subratllar aquest aspecte,

eh?, perquè s'ha dit, com abans ja he recordat, que el que es diu és que s'ha procurat més per l'Administració i amb prou feines ha tingut en compte les necessitats o la conveniència, diguéssim, dels ciutadans o de l'usuari. No és així, entenem.

Justament per això s'ha considerat adequat associar els procediments de revisió prèvia del compliment de la normativa de seguretat en cas d'incendi a procediments municipals ja existents, com deia abans, en els quals s'introdueix un tràmit addicional que ha de realitzar l'ajuntament, però que, a la pràctica, atès el procediment administratiu que se substitueix, no genera realment nous tràmits.

D'altra banda, cal regular també de quina manera es produeix la verificació de condicions de seguretat immediatament anterior a l'inici de l'activitat i als seus efectes, i, finalment, cal regular el règim d'intervenció administrativa, un cop iniciada l'activitat per controlar el compliment de la normativa en matèria de seguretat contra incendis.

La llei també contempla, doncs, un règim d'inspeccions i un règim sancionador. I, finalment, com a complement a l'actuació administrativa, la desvinculació del règim normatiu associat a la Llei 3/98, que implicava la necessitat de revisar el règim i les funcions de les entitats col·laboradores de l'Administració en aquesta matèria.

Tot plegat, entenem nosaltres que avui aprovarem una bona llei, que juntament amb la de prevenció i control ambiental de les activitats permetrà superar i millorar el règim establert per l'anterior normativa, la 3/98, coneguda també com a LIIAA, que jo crec i estic convençut, sense cap mena de dubte, que passarà a l'oblit sense cap mena d'enyorança.

Nosaltres entenem que hem incorporat en el procés, en els treballs de la ponència, aspectes importants, com bé s'ha dit, com és el silenci positiu, i jo crec que és un bon exemple per visualitzar que s'ha procurat per l'administrat. També s'han incorporat altres aspectes que aporten una major seguretat jurídica, la qual cosa em sembla, doncs, que també va en benefici de l'administrat, i el fet que s'hagi posat un especial accent a agilitar tot el procediment. Jo crec que això també va en benefici, no només de l'administrat, sinó del ciutadà en general, perquè hem procurat, com deia la senyora Gomà, també pels ciutadans; amb aquesta normativa, és evident que es guanyarà en seguretat, tant la personal com la patrimonial, com bé deia.

I no cal oblidar i no hem de deixar de dir que els sectors afectats per aquesta normativa, tant en el tràmit de compareixença com amb posterioritat a aquesta, ens han fet saber que ells pensen que significarà i comportarà un pas endavant l'aprovació d'aquesta llei.

Res més.

I moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, posarem a votació les esmenes..., en primer lloc, les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem primer les esmenes números 1, 2, 13, 26, 35, 66, 67, 94 i 110.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 5, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 i 25, 29, 30, 31, 38, 41, 42, 46, 51, 52, 55, 59, 62, 63, 76, 80, 86, 93, 96 i 104.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem seguidament les números 33, 36, 47, 50, 65, 78, 89, 99, 100, 101 i 106.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En aquest cas no hi ha petició de votació separada; per tant, les votem totes alhora.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 69 vots en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

En primer lloc, votarem les esmenes números 4, 6, 9, 27, 34, 69, 70, 74, 81, 82 i 109.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 en contra i 59 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 7, 12, 28 i 39.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 69 en contra i 46 abstencions.

Passem seguidament a la votació de les esmenes reservades números 32, 43, 45, 68, 84, 97 i 107.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 82 en contra i 46 abstencions.

Es passa seguidament a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei, que inclou l'esmena signada per tots els grups sobre l'exposició de motius de la llei. Podem fer-ho així? (Pausa.)

Doncs, comença la votació.

El Projecte de llei de prevenció i seguretat en matèria d'incendis en establiments, activitats, infraestructures

i edificis ha estat aprovat per 69 vots a favor, 59 vots en contra i 3 abstencions.

Projecte de llei

de l'aranès (debat de totalitat) (tram. 200-00080/08)

Eth tresau punt der orde deth dia ei: debat de totalitat sus eth projecte de lei der aranés.

Cosset damb er article 105.2, presente era iniciativa er aorable senhor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident deth Govern dera Generalitat de Catalonha.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Senyor president, senyores i senyors diputats..., aué presentí, en nòm deth Govern, eth Projecte de lei der aranés. Ei ua satisfaccion poder-la presentar pr'amor que, en cau èster conscients, signifie er inici formau dera tramitacion d'ua lei de grana transcendéncia, e n'ei per diuersi motius.

Aguest ei un projecte de lei istorica: per prumèr còp ena istòria moderna se preten regular eth foment, era defensa e er emparament dera lengua occitana en Aran; se tracte, donques, d'ua naua iniciativa legislativa sense precedents. Des dera batalha de Muret, en 1213, Occitània non a estat articulada per ua estructura pròpria e, en consequéncia, non i a agut cap institucion qu'age defenut er occitan.

Ei important pr'amor que da responsa e desvelope un aute hèt egalaments istoric e sense precedents: er establiment per part der Estatut d'autonomia dera oficialitat en Catalonha dera lengua occitana, nomentada aranés en Aran, e era reconeishença de drets lingüistics as occitanoparlants per hèt d'estar-ne.

Era reconeishença e er emparament der aranés ei, tanben, un exercici de coeréncia dera nòsta politica lingüistica qu'a tostemp destacat pes sses valors e objectius de defensa dera pluralitat de lengües e, donques, dera salvaguarda deth nòste auviatge lingüistic, integrat tanben pera lengua occitana. Ei aguesta coeréncia era que dòte d'ua dimension internacionau eth nòste respècte pes minories lingüistiques e istoriques.

En aguest sens, un còp mès e d'acòrd damb eth mandat estatutari, Catalonha demòstre afan en arreconéisher e respectar era identitat culturau e lingüistica d'Aran. Eth ric auviatge d'Aran, hònt de dignitat e orgulh, ei auviatge de Catalonha e, donques, merite era presa en carga per part dera Generalitat, tostemp en estreta collaboracion damb eth Conselh Generau d'Aran, dera responsabilitat de garantir eth sòn futur tant en Aran coma en Catalonha.

Son toti aguesti hèts es que repòrten en Catalonha prestigi e reconeishença ath delà deth nòste territòri e mos permeten configurar-mos coma referents deuant d'actors internacionaus que trabalhen damb minories lingüistiques.

En tot tier en compde que se calcule que parlen occitan 3 milions de personas repartides entre Aran, er Estat

francés e er Estat italian, fin finau e de manèra efectiva, èster referents ena reconeishença dera lengua occitana mos permet establir pònts de dialòg e de collaboracion en diferents nivèus institucionaus e territoriaus der encastrament lingüistic occitan coma son es diferents regions der Estat francés de parla occitana o eth sistèma educatiu francés.

Donques, ei objecte d'aguest projecte de lei establir ua naua regulacion legau entà dar responsa ath nau marc juridic relatiu ar aranés. Aguesta naua regulacion legau se justifique per tres motius: en prumèr lòc, s'adapte eth regim juridic der aranés ath nau Estatut d'autonomia; en dusau lòc, permet dar responsa as compromisi establidi pera Carta europèa des lengües regionaus, donques que, atenguda era formula de ratificacion d'aguest tractat internacionau emplegada per Estat, per Estat espanyòl, er an 2001, remet as lengües que son declarades oficials pes estatuts d'autonomia, hèt que complís er aranés e que supause un increment en sòn nivèu d'emparament; fin finau, aguest projecte de lei a de perméter actualizar e unificar eth regim juridic der occitan.

Era iniciativa legislativa que mos aucupe a per objectius generaus arreconéisher, protegir e promòir er occitan en toti es encastraments e sectors, era volentat de collaborar en emparament dera unitat dera lengua occitana en collaboracion damb era rèsta d'Occitània, era contribucion a favorir accions relatives ara regulacion e ar establiment des directritz der occitan, e, fin finau, er impuls deth prètzhèt de promocion e foment der occitan en Aran.

Er Estatut d'autonomia, en sòn article siesau, establís qu'era lengua occitana, nomentada aranés en Aran, ei era lengua pròpria d'aguest territòri e ei oficial en Catalonha.

Aguest establiment d'oficialitat s'acompanhe damb eth contengut d'auit dus articles der Estatut d'autonomia. Er article 11 hè referéncia ar exercici d'autogovern per part deth pòble aranés e era reconeishença per part des ciutadans de Catalonha e des sses institucions dera realitat aranesa, occitana, dotada d'identitat culturau, istorica, geografica e lingüistica. Er article 36 hè referéncia especifica as drets des ciutadans e ciutadanes respècte ar aranés.

Fin finau, per çò que hè ath marc estatutari, e en vertut de çò qu'establís era disposicion adicionau cincau der Estatut en çò que tanh ara adaptacion deth regim especiau d'Aran, eth projecte de lei qu'aué presentam, da responsa a un mandat estatutari.

Era condicion der occitan de lengua oficial de Catalonha la hè càber tanben en article 3.2 dera Constitucion, que determine que «es autes lengües espanyòles seràn tanben oficials enes respectives comunitats autonòmes». Catalonha deven atau eth solet territòri damb tres lengües oficials, en tot méter en evidéncia eth respècte institucionau e era volentat politica qu'a tostemp caracterizat Catalonha en relacion damb eth respècte e er emparament dera diuersitat lingüistica e culturala.

Cau destacar tanben qu'en marc europèu, er occitan en tant que lengua oficial arreconeishuda per Estatut d'Autonomia, entre laguens deth marc d'aplicacion des drets e déuers arreconeishudi pera Carta europèa des

lengües regionaus o minoritàries que, d'acòrd damb er article 96 dera Constitucion, forme part der ordenament juridic espanhòu, donques qu'er estrument de ratificacion hèt peth Reiaume d'Espanha en 2002 condicionèc era sua aplicacion as lengües declarades oficiaus d'acòrd damb eth marc constituicionau.

Coma è indicat dejà anterioraments, un des objectius d'aguest projècte de lei ei actualizar e dotar de coerència e unitat ara regulacion der occitan.

Pendent eth periòde de vigència der Estatut d'Autonomia de 1979, eth quau establie que «eth parlar aranés serà objècte d'ensenhament e d'especiau respècte e emparament» se despleguèren legislativament diferents normativas encaminades a configurar un estatut juridic progressivament reforcilat der aranés que, damb era aprobacion d'aguesta naua lei demorarien parciauments o totauments derogades. Ei eth cas, entre d'auti exemples, dera Lei 16/1990, de 13 de junhsèga, deth regim especiau dera Val d'Aran, era Lei 1/1998, de 7 de gèr, de politica lingüistica, o deth Decret 78/1991, de 8 d'abriu, sus er usatge dera toponímia.

Eth projècte de lei cònte d'un preambul, vint-e-cinc articles, sies disposicions adicionaus, ua de derogatòria e dues de finaus.

Es articles der 1 ath 4 compausen eth capítol primèr a on i còsten es disposicions generaus coma er objècte, es objectius, es implicacions der estatus der aranés en tant que lengua pròpia d'Aran e oficiau en Catalonha, es drets lingüistics que se'n deriven e era concepcion e reconeishença d'unitat dera lengua occitana dera que ne forme part er aranés.

Eth capítol dusau recuelh es articles deth 5 ath 10 qu'arresponen ar usatge instituicionau der occitan: respècte es institucions e administracions publicas tant laguens coma dehòra d'Aran, respècte as publicacions oficiaus, as documents publicas e privadi, dera administracion de Justícia e as registres publicas.

Per çò que hè ar usatge der aranés per part d'institucions e administracions publicas en Aran, ei a díder, era Generalitat de Catalonha en Aran, eth Conselh Generau d'Aran, es administracions locals aranesas e es entitats publicas e privades que depenen de quinsevolha des institucions anteriores, cau destacar que se regule tant er usatge normalizat der aranés enes sues accions, procediments administratius e publicacions coma era acreditacion o avaloracion coma meritis, en foncion des casi, dera coneishença der occitan coma aspècte a tier en compde ara ora de hèr es sues convocatòries de seleccion de personau.

En cas der usatge instituicionau ena rèsta de Catalonha destaque eth dret de totes es personas d'emplegar er occitan enes escrits adreçadi ara Generalitat atau coma era validesa des accions administratius hètes en Catalonha e adreçades a quinsevolha administracion en occitan.

Eth capítol tresau regule, mejançant es articles 11 e 12, era onomastica. Per çò que hè era toponímia s'establís qu'es toponims d'Aran an coma soleta forma era aranesa e en çò que tanh ara antroponímia, es ciutadans e

ciutadanes an dret a emplegar era forma en occitan des sòns nòms e cognòms.

Er ensenhament ei regulat en capítol quatau qu'arrecuelh es articles deth 13 ath 16. En aguest encastre, eth projècte de lei destaque e establís, en sòn article tretzau, que «er aranés ei era lengua veiculara e d'aprenedissatge abituau enes centres educatius plaçadi en Aran». Enes articles següents s'especifica quines son es implicacions qu'afecten ar ensenhament infantil, primari e segondari, der ensenhament universitari e, fin finau, era educacion permanenta de personas adultes e d'autes formes d'ensenhament. Es articles 17 e 18 conformen eth capítol cincau que hè referència as títols e certificats de coneishenças d'aranés e establissen que correspon ath Conselh Generau d'Aran e ar Institut d'Estudis Aranesi establir es programes de formacion en aranés e es títols en Aran. Per çò que hè ara rèsta de Catalonha s'indique que correspon ara Generalitat de Catalonha, en coordinacion damb eth Conselh Generau, era organizacion de formacion e titulacions.

Referent ara certificacion des coneishenças d'aranés e es possibles equivaléncias damb es diferents títols e certificats de coneishenças d'aranés era competència requèrra en Conselh Generau.

En capítol siesau se tròben regulades es afectacions restacades damb es mejans de radiodifusion e television e que configuren ua seguida d'esturments entà fomentar e promòir er usatge der aranés en Aran atau coma era promocion, a trauc dera Administracion der Estat, de convènis internacionaus entà facilitar era recepcion reciproca d'emissions de ràdio e television, vèrs d'auti territòris de lengua occitana.

Eth darrèr capítol d'aguest projècte de lei ei eth setau. Compren es articles 21 a 25 e hè referència as mesures e accions encaminades ath foment e difusion e normalizacion der aranés en toti es sectors e ara projeccion exteriora, per part dera Generalitat de Catalonha e deth Conselh Generau, dera cultura e lengua occitana atau com er escambi, collaboracion, cooperacion e coordinacion damb es institucions e entitats de d'auti territòris de parla occitana.

Es disposicions adicionaus, anòncien, eth caractèr de lei de desenvolopament basic der Estatut, e soslinhen es competéncias qu'assumissen era Generalitat e eth Conselh.

Cau hèr ua petita mencion ath procès d'elaboracion, e profitar era escadença entà arreconéisher eth prètzhet de totes aqueres personas que i an dedicat temps e esfòrci.

En especiau, cau destacar eth trabalh amiat a tèrme pera Secretaria de Política Lingüistica ena redaccion d'aguest projècte de lei damb coneishença, debat e acòrd deth Conselh Generau.

Eth tèxte acordat per consens se sometec a informacion publica. Respècte ad aguest tramit m'agradarie destacar qu'era Secretaria de Política Lingüistica velhèc tà pr'amor de qu'era difusion arribèsse en territòri e, donques, que toti es actors implicadi auessen era oportunitat de díder era sua.

Fin finalment, sonque arrebrembar qu'aué iniciam eth tramit parlamentari entà dar responsa a un mandat estatutari e, permeten redreçar-les ar inici dera mia intervencion, a un hèt istoric deth qu'auem d'èster capinauti: er emparament der auviatge culturau e lingüistic d'Aran e, donques, tanben de Catalonha.

Un còp més, e en un exercici de coeréncia deth Govèrn dera Generalitat, presentam un projècte de lei sense precedents, en defensa e foment der aranés, dera lengua occitana.

Per tot çò qu'è exposat pendent aquestes menutes, les demani, senhores e senhors deputats, eth vòt favorable ad aquest projècte de lei entà que procedisqueth sòn tramit parlamentari e qu'era lei pogue melhorar damb era collaboracion de toti e totes.

El president

A era paraula, entara defensa dera esmena ara totalitat presentada peth Grop Parlamentari deth Partit Popular de Catalunya, er illustre senhor Rafael López.

El Sr. López Rueda

Moltes gràcies.

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats i diputades..., gràcies, senyor Carod per l'explicació que ens ha fet de la llei.

Avui jo no sé si ha tingut oportunitat..., vull saludar primer, abans de tot, les autoritats araneses i de la Vall d'Aran, molt especialment el nostre president dels populars aranesos a la Vall d'Aran, en Josep Calbetó, i també les autoritats que ens han acompanyat. També vull saludar el magnífic síndic –no és que jo digui que sigui magnífic, sinó que és el títol que se li dona–, gràcies també per acompanyar-nos, entre altres coses, perquè vostè és diputat. Podem parlar..., un altre dia podem parlar sobre la compatibilitat entre els dos càrrecs «amb la que està caient», però de moment vostè és diputat i és síndic a la Vall d'Aran. I gràcies, senyor Carod, per les explicacions que ens ha donat.

Jo no sé, senyor Carod, si vostè ha tingut oportunitat de llegir avui una entrevista, per cert, que li han fet al senyor Boya a *El Periódico de Catalunya*, és a la contraportada, que diu: «Catalunya recela de l'Aran i el coneix poc.» És a dir, vostè avui ha fet una intervenció sobre la Llei de l'aranès i l'ha feta en aranès, però la realitat, més enllà del que podem fer des de la tribuna, és que avui el síndic reconeix que «Catalunya recela de l'Aran i el coneix poc».

Miri, podem dir una cosa: l'Aran és diferent, dintre de Catalunya, l'Aran és diferent, i és necessari que la gent conegui quina és la situació real de la Vall d'Aran i quina és la situació del territori de l'Aran. L'Aran és diferent. L'Aran és diferent des del punt de vista històric, i vostès suposo que coneixen també quina és la història de l'Aran dintre i les seves relacions amb Catalunya. Vostès saben molt bé que la Vall d'Aran mai va ser un senyoriu, sempre va defensar la seva independència, mai va ser un senyoriu, i que la propietat comunal,

a diferència d'altres parts del territori de Catalunya, doncs, va portar que la gent de la Vall d'Aran busqués la seva..., busqués la protecció, en aquest cas, de la Corona d'Aragó per a la defensa tant de les institucions pròpies, com dels seus recursos naturals. Això va provocar que l'any 1175 es signés el tractat d'emparança al rei Alfons II i la protecció de la vall, protecció que va durar en el temps i que va fer en el temps, fins i tot en les guerres que va haver-hi amb França per intent de controlar el territori i que van provocar, doncs, diferents acords amb la corona aragonesa. I m'estalviaré de fer tot el sentit històric.

Un punt important va ser que la Guerra de Successió no va afectar la Vall d'Aran, i fins i tot, si s'hi fixa, senyor Carod, a la Guerra de Successió, i això és important i és un tema important quan parlem avui en dia aquí, després el senyor Felip V, que tant nefast va ser per a les llibertats de Catalunya, va crear les *corregidurías*, que ve a ser una cosa com les vegueries que tenim actualment i que vostès coneixen molt bé. I fixin-se quines van ser les coses que Felip V no es va atrevir a tocar la Vall d'Aran, la Vall d'Aran va tenir *corregiduría* pròpia, va ser un districte; va crear *corregidurías* i districtes. I fixin-se com són les coses –i aprofito que tinc el senyor Ausàs i el senyor Carod–, fixin-se com és la història..., el dos junts, no sé si *revueltos*, junts, en aquest sentit també *revueltos*, fixin-se com són les coses que, i parlant també en l'àmbit de les vegueries, que allò que no es va atrevir a fer Felip V s'han atrevit a fer-ho vostès. És a dir, allò d'incorporar la Vall d'Aran, de treure-li la seva identitat pròpia i de posar-la com a districte únic, en tot cas seria com a vegueria única, que no es va atrevir ni a fer ni Felip V s'ha atrevit a fer-ho aquest Govern. Imaginin-se com són les coses. I per això és important conèixer quina és la història que tenim avui en dia a la Vall d'Aran.

Miri, avui en dia vostè ens pot venir aquí, senyor Carod, a fer un discurs en aranès, i jo li agraeixo la sensibilització per la llengua, però avui en dia el Govern de la Generalitat de Catalunya està imposant la posició més uniformista i més uniformadora a la Vall d'Aran que es coneix en molt temps i aquesta visió centralista que tenim de Catalunya. I vostè em fa gràcia que faci esment del que ha dit, de la Llei de l'any 90, de 13 de juny, del règim especial de la Vall d'Aran, perquè sap molt bé què diu l'article 3. Si vostè justifica per a la Vall d'Aran en l'àmbit lingüístic la utilització de la llei del 90, també l'ha de justificar en l'àmbit de les llibertats i de l'Administració de la Vall d'Aran. I sap molt bé què diu, i permeti'm que la hi llegeixi, diu: «Era Val d'Aran non pòt demorar includida en cap de division territorial pròpia de Catalonha que non sigue era madeisha. En aqueri cassi en qué era descentralizacion dera Administracion dera Generalitat hèsque convenient qu'era Val d'Aran s'intègre ena demarcacion de delegacions o de servicis territoriaus de domeni supracomarcau, aguesti an d'en-cossar ena sua denominacion era dera Val d'Aran.» És a dir, justifiquem la protecció de l'aranès amb la llei del 90, llei en què els populars aranesos vam lluitar i vam ser uns protagonistes fonamentals perquè tinguéssim aquesta llei a partir de l'any 87, també la justifiquem per les llibertats de la Vall d'Aran.

Parlant de la llei, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, una esmena a la totalitat perquè no ens agrada el fet de cap a on va la llei i el fet allò que defensa la llei. En quin sentit? En un sentit molt concret, per lògica, pel model que nosaltres defensem. Miri, nosaltres vam proposar el nostre model alternatiu, perquè moltes vegades..., suposo que després ens vindrà i algun membre del tripartit vindrà i dirà: «Clar, el Partit Popular, com sempre, no vol defensar ni el català ni l'aranès, i no volen saber res de la defensa de les lleis de les llengües oficials.» No. Nosaltres tenim un projecte alternatiu. Què diu, aquest projecte alternatiu? El mateix projecte que hem defensat per al català a Catalunya, el defensarem per a l'aranès a l'Aran.

Miri, primer, partim d'una base: la llengua pròpia de l'Aran és l'aranès. Diu: «Oh!, quina cosa!» Doncs sí, és l'aranès. Sí, partim de la base..., perquè vostè no ha dit una cosa: en molts casos, el català tindrà més privilegis a la Vall d'Aran que l'aranès, fins i tot amb aquesta legislació. És a dir, partim de la base: la llengua pròpia de l'Aran és l'aranès. Segona, les llengües oficials han de ser aranès, català i castellà. I tercera, la Vall d'Aran és un territori ric, plural, trilingüe, on el trilingüisme... —o «quadrlingüe», em diuen alguns; trilingüe bàsicament—, on el trilingüisme és part de la seva riquesa com a país. La Vall d'Aran, com a país, té una realitat trilingüe, i això ha de constar a la llei.

Miri, a la Vall d'Aran es va fer l'únic cens lingüístic que hi ha hagut a Catalunya, l'únic, l'any 91 o el 2001 —ara no me'n recordo—, es va fer l'únic cens lingüístic, i va sortir que el 38 per cent dels aranesos eren castellano-parlants, el 34 per cent eren aranesoparlants i el 18 per cent eren catalanoparlants. Aquesta és la riquesa de la Vall d'Aran. Això no és una anomalia que hem de corregir, no és cap anomalia que hem d'intentar maquillar o corregir, això és la realitat de la Vall d'Aran. Els aranesos s'expressen normalment i amb normalitat en aranès, castellà i català.

Per tant, això ha de constar a la llei, aquesta riquesa que sembla i que està dintre de la Vall d'Aran, que és un territori, és un país..., i alguns em diuen: «És un país petit.» No, és un país obert; no és un país petit, és un país obert. Miri, la Vall d'Aran és una posició estratègica entre l'àmbit lingüístic francès, l'àmbit lingüístic català, l'àmbit lingüístic occità i l'àmbit lingüístic castellà. Quins territoris d'Europa tenen aquesta capacitat d'obertura? Molt pocs —molt pocs. És un territori clau, és un país clau dintre la configuració de Catalunya, i és un país que ha de ser clau.

Per tant, nosaltres, què volem? Primer, protegir l'aranès, s'ha de protegir i s'ha de normalitzar; que els nostres fills i els nostres néts continuïn la llengua, per descomptat, i és una llengua que té moltes pressions, com dèiem. Però, segon, reconèixer una realitat: que el trilingüisme no és una anomalia que s'hagi de treure i que la gent, els aranesos i araneses, són trilingües, i això és bo i això s'ha de fomentar. I tercer punt: les llibertats individuals.

Per tant, quins són els punts base en què nosaltres diem: «Escolta, no estem d'acord amb aquesta legislació»? Per això, senyor Carod, li hem presentat una esmena a la totalitat amb projecte alternatiu, nosaltres tenim un

model alternatiu. Un model alternatiu que diu, primer: fomentar l'aranès ha de ser el principal objectiu de la política lingüística a l'Aran; segon: el trilingüisme és un bé que s'ha de preservar i que no és cap anomalia i s'ha de reconèixer dintre d'aquest país obert —no diguem «país petit», país obert—, i tercer: el foment de l'aranès no ha de passar per sobre de les llibertats individuals lingüístiques dels aranesos i araneses.

I on veiem aquesta política de llibertats lingüístiques? En dos punts fonamentals. Primer, en l'escola. No podem estar d'acord amb un model que el que fa és copiar i enganxar la política lingüística que es porta a l'escola a nivell de Catalunya, no podem. No volem una immersió lingüística únicament en aranès. Pensi una cosa: la immersió lingüística que vostè planteja no és..., és enganyós, no és únicament en aranès; és en aranès i en català. Perquè vostè fa un *copiar y pegar* de la llei catalana, però hi posa una cosa: diu que el català i el castellà tindran una presència equilibrada..., el català i l'aranès tindran una presència equilibrada —això ho diu en l'apartat lingüístic. És a dir, ens fa trampa; no és cert que es faci una immersió només en aranès. Nosaltres què diem? El que sempre hem defensat: la llibertat dels pares, la llibertat de les mares, la llibertat de les famílies per escollir la llengua en què volen escolaritzar els seus fills en el primer ensenyament. Compte!, amb una consideració important: l'aranès ha de ser la llengua vehicular, en el sentit constitucional del terme, que «llengua vehicular» no ha de ser «llengua única».

Per tant, aquesta capacitat i aquesta necessitat que tenim que l'escola aranesa no només protegeixi el català, el castellà i l'aranès com a llengua vehicular que ha de ser, l'aranès, sinó que a més s'ha d'obrir a altres llengües, com el francès... Per tant, el sistema educatiu aranès ha de ser trilingüe, ha de ser plural i ha de respectar la llibertat de les famílies a escollir en el primer ensenyament. Ho hem defensat per a tot Catalunya, ho defensem per a tot Espanya i ho defensarem també per a aquest —alguns en diuen «petit país»— gran país, com és la Vall d'Aran.

I segon, segon aspecte fonamental: la disponibilitat lingüística. Mireu, a la Vall d'Aran, el 76 per cent de la gent ocupada a la Vall d'Aran està al sector serveis. No volem que es reproduïxi a la Vall d'Aran el que s'està vivint a Catalunya, no ho volem. No volem que a la Vall d'Aran es comencin a posar sancions per no retolar en aranès, o per no retolar en català, o per no retolar en qualsevol idioma, no ho volem. I no volem que aquesta llei deixi oberta aquesta possibilitat. Els aranesos i les araneses són gent que ha construït aquest país i són gent que ha donat una capacitat de serveis fonamental a Catalunya. No volem que es persegueixin, i menys en una època de crisi econòmica, els aranesos i araneses en aquest sentit —després suposo que a la rèplica tindrà oportunitat..., els ensenyarà algunes sancions, algunes multes, algunes denúncies que ja s'estan posant per no retolar en aranès.

Per tant, què diem? Aquesta llei ha de deixar molt clar..., a tot el que sigui foment de l'aranès direm que sí, perquè és necessari; a tot el que sigui fomentar mitjançant multes i mitjançant quotes, direm que no. Per tant, no ho volem deixar... I això la llei ho deixa obert en l'aplicació de l'article 34 de l'Estatut i en l'aplicació de la norma-

tiva que estem imposant ara..., i allà veig l'Eva García, que és la nostra diputada que porta el tema del codi de consum. Per tant, no ho volem. No ho volem perquè no creiem que sigui el tarannà dels aranesos i les araneses i perquè hem d'impulsar una política pròpia lingüística a la Vall d'Aran que no sigui un *copiar y pegar*, simplement, del que es fa a la resta de Catalunya.

Per tant, aquesta és la nostra alternativa. I jo vull enviar un missatge molt clar, i permeti'm que ho digui, i en aquest sentit..., voleria transmetre un missatge molt clar tà tot er Aran. Nosati auem un projecte; nosati, es populars aranesi e catalans, auem un projecte lingüístic tara Val d'Aran. Un projecte que reconeix Aran tal coma ei, un país; que reconeix qu'Aran a ua lengua pròpia, er aranés, ua lengua que s'a de fomentar e que s'a de normalizar, ua lengua qu'auem de fomentar en tot protegir es libertats individuas e lingüístiques des aranesi e araneses, e en tot respectar eth trilingüisme coma símbeu de riquesa dera societat aranesa. Aquest és, senyors diputats i senyores diputades, el nostre projecte.

Per tant, tot el que sigui fomentar l'aranès, urgim que es fomenti. Tot el que sigui respectar les llibertats lingüístiques dels ciutadans i ciutadanes aranesos i araneses, ho farem. Però no volem obrir la porta que l'Aran sigui com la resta de Catalunya, un lloc on s'imposi, on es posin quotes, on es posin sancions. És un país de comerciants, és un país de sector de serveis, i no volem que es comenci a perseguir a ningú per raó de la llengua que empra.

Per tant, escolti'm, utilitzi menys justificacions de la llei –i ho dic als dos, aprofitant que els tinc aquí, senyor Carod i senyor Ausàs– per justificar aquesta llei, i utilitzi més per respectar les llibertats i el model polític que vam aprovar l'any 90.

I aprofito també per demanar-li, senyor Ausàs, que repensi el sistema de vegueries, perquè precisament avui el debat que hi ha a la Vall d'Aran és com aquesta desafecció que precisament el magnífic síndic ens deia, del 1913, que en Josep Sandaran, a l'Ateneu Barcelonès, va parlar de la desafecció catalana envers l'Aran i de la soledat de l'Aran. Doncs, retiri aquest projecte de vegueries, que és el millor favor que pot fer avui a la gent de la Vall d'Aran.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Entà un torn en contra, a era paraula era ilustra senhora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Aunorable vicepresident, aunorable conselhèr, secretari de Política Lingüística, director deth Programa entara creacion dera Oficina «Occitan en Catalonha», membres deth departament, dongui tanben era benvenguda tà reconeishudi especialistes.

Senhores e senhors deputats, gesqui entà posicionar-me en favor dera lei qu'a presentat eth Govern e entà demanar eth refús dera esmenda ara totalitat deth Partit Popular. Eth mèn grop auem guardat damb deteniment eth tèxte dera esmenda presentada peth Partit Popular,

e era vertat ei que m'a sorprés era fòrça qu'a eth preambul dera propòsta. Ara ben, ei un preambul mès propi entà ua lei de regim especiau d'Aran, pera quantitat de detalls e referéncias ara istòria pròpia d'Aran, que non pas entara lei qu'a de regular er occitan en Catalonha.

Per çò que hè era propòsta d'articulat, eth Partit Popular presente dues posicions diferentes. Per un costat, a assumit quauqui aspèctes deth articulat dera propòsta deth Govern. En aguest sentit pensam que pendent era tramitacion poderam discutir es matisacions. Ara ben, era dusau posicion me semble mès preocupanta, donques damb era desexcusa der aranés se hèn propòstes de modificacion des leis qu'afecten ara lengua catalana.

Non podem entrar en aguesti posicionaments. Era politica lingüística qu'aplique Catalonha entath catalan a d'èster referent entar occitan. Preténer qu'er aranés sigue un motiu entà cambiar era politica deth catalan mos semble un posicionament viciat, motiu peth que non daram supòrt ara esmenda presentada e animam ath Partit Popular tà participar activament ena tramitacion entà aportar es modificacions possibles.

Me platz, senhors deputats, poder-vos presentar aué era prumèra lei qu'a de servir entà desplegar era oficialitat der occitan, entà consolidar pleament er aranés en sòn territòri e entà garantir es drets des persones qu'empleguen aguesta lengua en nòste país. En tant que lengua oficiau de Catalonha, er occitan hè part deth nòste bagatge lingüístic. Era lengua occitana se parle en ua estenuda fòrça grana –en Estat francés, en Itàlia, enes Valades occitanes–, mès enlòc gaudís d'oficialitat arreconeishuda, a excepcion de Catalonha. Ei un orgull e ua responsabilitat entath nòste país e entath nòste Parlament.

Era oficialitat dera lengua occitana, arreconeishuda en nau Estatut de Catalonha entath conjunt deth país, constituís efectivaments ua hita istorica. S'ua causa a caracterizat Occitània a estat, ath long des sègles, justament era sua dispersion e era sua division. Aué es occitanistes dera nomenada «Occitània grana» ven en desplegament dera oficialitat dera lengua occitana en Catalonha motiu d'union.

Certaments, en nòste país sonque se parle occitan ena Val d'Aran, a on ei nomenat «aranés», varianta deth gascon, e que segontes es donades dera darrèra enquèsta d'usages lingüistics de Catalonha, der an 2008, parlen aguesta lengua mès d'un 20 per cent dera poblacion. Laguens de Catalonha, Aran s'arreconeish coma ua realitat de lengua, cultura e nacion occitana, dotada d'identitat culturau, istorica, geografica e lingüística.

Ara ben, non son ne es chifres ne era heireda estadistica çò que li cau mercar qu'ua lengua sigue o non oficiau, sigue o non arreconeishuda, e qu'es sòn parlants agen o non uns drets que calgue respectar. Ei eth pròpi hèt dera existéncia dera lengua çò qu'ac condicione. Entà nosati, totes es lengües e totes es cultures son egalements respectables, e a totes les cau èster preservades, pr'amor que totes son auiatge dera umanitat. Per çò aguest Parlament non se podie desinteressar, de cap des manèrs, dera nòsta minoria lingüística istorica, era aranesa, de lengua occitana.

Entà comprèner a on èm, mos cau auer plan presents es darrèr sègles dera istòria de Catalonha. Non anarè enquiara edat mejana entà crear ua istòria alternativa, en tot imaginar çò qu'auessè pogut passar s'eth rei Pèrre auessè guanhàt era batalha de Muret e coma s'auessen estructurat es relacions ath torn des Pirinèus e coma s'auessè realizat er Estat occitanocatalan que s'auria format ath torn de Barcelona e Tolosa de Lengadòc. Non arribarè enquia hè mil ans d'istòria, mès non pogui deishar de contemplar bèrri uns des movements que ciclicament s'an anat produsint enes relacions de Catalonha damb Occitània. Hè cent cinquanta ans quan en Catalonha viuèrem era nòstra Reneishença en Occitània s'experimentèc un gran floriment dera sua cultura damb er extraordinari movement deth Felibritge. Felibritge e Reneishença mantengueren ua grana relacion e ua union que demorarie simbolizada permanentaments pera amistat entre Víctor Balaguer e Frederic Mistral. Posterioraments quan Catalonha entrèc en sòn procès de catalanisme politic, ena epòca de Prat de la Riba, Occitània optèc per ua via mès culturalista, e damb eth temps aguesta opcion dèc lòc a dues realitats plan diferents qu'ara viuem. Mès, totun, non acabarien es relacions de Catalonha damb Occitània. En tot eth periòde posterior, e enquiara fatidica guèrra mau acabada en 1939, en Catalonha, s'inicièc un procès entà crear un marc estable de relacions institucionaus damb Occitània. Personatges coma Carbonell i Gener, Josep Vicenç Foix, Valls i Taberner, Ferran Soldevila, Tomàs Garcés, Pompeu Fabra, Rafael Patxot, Francesc Cambó, Manel Folguera, Rovira i Virgili, e fòrça d'auti intervengueren positivaments en aguest procès. En aquera epòca era reforma fabriana siguec fundamentau entara consolidacion deth catalan e des d'aqueth moment Occitània s'emmiralhèc en Catalonha entà superar era sua fragmentacion dialectau e enquia aué en dia es òmes mès clarividents d'Occitània, coma eth recentaments desapareishut Robèrt Lafont, an constatat claraments eth besonh dera referéncia catalana entara recuperacion occitana. Ara mos cau contunhar aguest procès de relacion e collaboracion damb Occitània.

Er emparament des lengües minoritàries constituís un des objectius dera Union Europèa. Segontes era Carta des Lengües Regionaus o Minoritàries dera Union, tota lengua, peth solet hèt d'existir, genèrre uns drets entre es sòns parlants, e ues obligacions per part des institucions publicques envèrs era sua mantenença, eth sòn emparament e era sua promocion. Atau madeish, era preservacion dera pluralitat lingüística e culturau refortilhe es societats, dera madeisha manèra qu'era preservacion dera biodiversitat refortilhe es ecosistèmes. Non mos cau auer pòur dera diuersitat. Non auem pòur d'arreconéisher pleaments, sense cap tipe de complexè ne de problèma, era pròpria diuersitat existenta en Catalonha.

Enes darrèr ans des deth Govèrn dera Generalitat auem experimentat qu'era referéncia occitana en Catalonha ei encara possible. Era produccion d'un arrevirador automatic deth catalan e deth castelhan envèrs er occitan, a vengut a mostrar un camin possible de relacions lingüístiques entre Catalonha e Occitània damb granes avantatges entara Val d'Aran. N'ei un aute exemple era

creacion d'un grop de lingüistes, arreconeishudi especialistes de tot eth territòri, nomenat Grop de Lingüística Occitana, que trabalhe entà orientar era gestion dera norma, en tot èster absolutaments respectuosi damb era varietat aranesa, en tot actuar damb era perspectiva dera unitat dera lengua occitana e damb un compromís damb era futura autoritat lingüística der occitan.

Cau tanben, que mos referim ar Institut d'Estudis Aranesi, un conselh assessor deth Conselh Generau d'Aran, que des deth 2008 a arreconeishuda era autoritat lingüística der aranes. Eth trabalh d'aguesta institucion ei de besonh entà que se poguen orientar convenientaments es formes lingüístiques que conven aplicar entar aranes. Consideram qu'ad aguest Institut d'Estudis li cau poder obrar damb plea autoritat e independéncia, que s'a de convertir en ua institucion referent d'Aran, e qu'a de bastir es pònts de besonh damb ua institucion damb es caracteristiques deth Grop de Lingüística Occitana entà qu'era aplicacion der aranes sigue respectuosa damb eth diasistèma occitan. Non ei convenient de hèr ua normativizacion der aranes ath margen der occitan. E serie extraordinari qu'era futura normativizacion der occitan siguesse absolutament respectuosa damb era varietat aranesa.

Aguesta lei, frut d'un long procès d'elaboracion contribuís ara consolidacion dera lengua e dera cultura en Aran e ven a refermar es pròpies institucions araneses, damb eth Conselh Generau d'Aran coma maxim exponent.

Aguesta lei ei ua grana escadença entà Catalonha, e sustot entara Val d'Aran. Aran s'a de constituïr a partir d'aguesta lei en centre referent d'Occitània. En tot exercir aguest liderat damb claretat, sense pòurs, Aran aucuparà un lòc de capitalitat en desenvolupament europèu. En tot promòir ua politica respectuosa entà tota Occitània, Aran serà eth centre d'un gran e d'un estimulant projecte, en un territòri en qué geograficament, sonque aucupe un espaci periferic. Aguesta ei era valor hijuda d'aguesta lei, senhors deputats. Açò ei çò que debatem: Aran referent europèu d'Occitània.

Maugrat tot, an passat fòrça ans –massa ans– entre era recuperacion dera autonomia politica per part de Catalonha e era plea reconeishença oficiau der occitan. E, encara mès, entre era autonomia e aguesta lei qu'aué presentam. Cèrtaments, comprenem que i aurie agut oportunitats de hèr mès per occitan, de hèr mès per aranes. Mès, coma diden en ultramar, «jamès non ei tard s'era ventura ei bona».

Aqueri qu'aué retrèn ath govèrn eth títol dera lei, que parlen de manca de fermesa laguens deth govèrn, an governat en Catalonha e ath madeish temps en Aran e jamès heren arren pera oficialitat der occitan, pera preservacion d'aguesta lengua minoritària.

Eth Govèrn a hèt çò que tocaue, a preparat aguesta lei, era lei der aranes, que, d'acòrd damb eth madeish estatut, dilhèu s'aurie de díder «Lei der occitan», entà desplegar justaments era oficialitat dera lengua occitana en Catalonha, nomenada «aranés» en Aran e qu'en tramit parlamentari debateram.

Entà acabar, senhors deth Partit Popular, aguesta lei qu'aué presentam servirà entà assolidar aquerò que ja

foncione en aranés de manera regulara ena Val d'Aran, mès tanben a de servir entà auançar, entà assoldir nau espacis e entà generar encastres de plea normalitat d'usatge entar occitan.

Èm deuant d'ua lei qu'arreconeish eth dret des persones e des pòbles a hèr un usatge normau dera lengua pròpria enes sues vides. Les demani, senhores e senhors deputats, eth maxim consens entà seguir damb eth tramit parlamentari e eth maxim supòrt entà èster aprovada ara fin deth procès.

Gràcies, senhores e senhors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor López... (Pausa.) Vol intervenir o no? (Pausa.) Sí? Doncs té la paraula el senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Ja sé que no és obligatori, però li agraeixo, per tant, exercir... És un tema apassionant, que ens apassiona, la protecció de l'aranès, la protecció de l'Aran, que ha d'anar conjuntament.

Home, jo li dic que és curiós, i gràcies, senyora Cabasés, per la seva explicació i per l'esforç que ha fet a fer-la en aranès. Home, jo li dic una cosa; diu: «Per què vostès han posat tot allò, l'esment històric a la Vall d'Aran?» Perquè estem en uns moments, senyora Cabasés, que cal recordar la història –cal recordar la història. És molt important –és molt important. Cal recordar la història. I miri, la història de la Vall d'Aran és molt clara: 1175, tractat d'emparança, d'Alfons II; 1298, privilegis per part d'Arnau de Sant Marçal; 1313, furs i privilegis de Jaume II; 1412, furs i privilegis de Ferran I; 1616, senyora Cabasés, ordenances, pragmàtics i edictes reials de Felip III; 1716, les corregidories, que fan un districte especial per a la Vall d'Aran, de Felip V; 1990, Llei de la Val d'Aran, del senyor Jordi Pujol, i 2010, Llei de les vegueries, del senyor Ausàs, Carod i Montilla. Aquesta és la història; aquesta, senyora Cabasés, aquesta és la història de la Vall d'Aran –aquesta és la història. Tants anys protegint la identitat pròpia i en aquests moments és important reconèixer quina és la realitat de la Vall d'Aran.

Perquè llengua, país i identitat van conjuntament. (Remor de veus.) Ah, clar –clar. I la identitat de la Vall d'Aran, quina és? (Algú diu: «Ara ho has entès.») No, fa molt temps que ho hem entès. El que passa, que nosaltres entenem una cosa, nosaltres entenem unes coses, senyors i senyores d'Esquerra Republicana, que la identitat pot ser plural, cosa que vostès no entenen. (Remor de veus.) Aquesta és la diferència. I que els grans països, com la Vall d'Aran..., perquè ser un gran país no té res a veure amb la magnitud, amb les persones. Els grans països, com la Vall d'Aran, són plurilingües, volen continuar sent plurilingües i protegint el seu plurilingüisme.

I en l'esmena a la totalitat que presentem, senyora Cabasés, diem això. Vostè diu: «Mà oberta, mà estesa per parlar.» Miri, si vostè em reconeix tres coses, que la llengua pròpia de l'Aran és l'aranès –això ho reconeix-

xem tothom– però que hi han tres llengües oficials i, per tant, l'Administració ha de ser trilingüe, si vostè em reconeix que el trilingüisme és un tresor cultural de la Vall d'Aran i, per tant, l'hem de mantenir, que hem d'anar a fer aquesta Vall d'Aran, com deia..., que és un centre entre àmbits culturals tan importants com el francès, l'occità, el català i el castellà dintre del punt de vista lingüístic; si vostè em reconeix això, si vostè em reconeix que la gent, senyora Cabasés, té, les famílies han de tenir dret, com diu la Llei de política lingüística, on diuen moltes sentències..., han de tenir dret a poder escollir en quin idioma volen escolaritzar els seus fills a l'escola infantil i a l'escola primària, i si vostè em reconeix i ens accepta que per fomentar l'aranès no hem de posar ni quotes ni sancions, hi haurà un consens. Miri que és senzill –ah, miri que és senzill.

I diu: «Escolti, López, per què diu això de les sancions?» Perquè vostè sap molt bé que ja actualment... –López o senyor López o com vulgui... (Remor de veus.) Rafa, Rafael. Bé, ja sap que aquí... Perquè vostè sap molt bé que ja es comencen a imposar, doncs, denúncies i a parlar de sancions per no retolar. Miri, un ciutadà, l'altre dia, un ciutadà, a la Vall d'Aran..., vam estar amb el senyor Calbetó: «El passat 15 de setembre vam rebre una denúncia d'un ciutadà en la qual es posava de manifest que el retolament exterior de l'establiment no està en català ni tampoc en aranès.» Ja comencem, ja comencem a aplicar la llei, fixi-s'hi, abans d'aprovar-la. Això no ho volem. No volem que es comenci a imposar sancions per la utilització de les llengües en un país trilingüe com la Vall d'Aran i en un país que viu precisament del comerç i del sector serveis. Recordem-ho, 76 per cent de persones en el sector serveis, en front d'aquest 60 per cent.

Per tant, si vostès volen arribar a un consens, nosaltres li hem posat aquestes condicions. I la nostra proposta alternativa per protegir l'aranès a la Vall d'Aran posa aquestes condicions. Li ho recordo: fomentar l'aranès, protegir el trilingüisme i defensar les llibertats individuals i lingüístiques dels ciutadans i les ciutadanes de l'Aran.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem era session, que repreneram tàs quate dera tarde.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la

consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la responsabilitat de totes les comunitats autònomes de l'Estat en la signatura d'un pacte d'Estat per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00320/08)

Per formular la primera, té la paraula en nom del Grup Mixt l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Presidente Montilla, desde hace meses desde Ciudadanos estamos defendiendo la necesidad de que ante la crisis económica se firme un nuevo pacto de Estado, un pacto de Estado que reivindique salir de esta crisis todos juntos: todos los partidos, comunidades autónomas, sindicatos, patronales, todos en el mismo barco.

Hace pocos días hemos conocido también el ofrecimiento de algún grupo de esta cámara para poder sostener ese pacto en Madrid, en las Cortes.

Pero no hemos escuchado al presidente de la Generalitat, ni sabemos la posición de este Gobierno sobre el papel que tienen que jugar las comunidades autónomas y en concreto la Generalitat. Nos gustaría saber la opinión del presidente de la Generalitat y qué papel va a desarrollar usted como presidente y su gobierno.

¿Está de acuerdo el Gobierno de la Generalitat en que las comunidades autónomas tienen que participar en ese pacto, firmarlo y hacerse responsables? ¿Cree usted que las comunidades autónomas, al formar parte del Estado, deben ser parte no solo para pedir sino también para colaborar?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, és obvi que, dels reptes que tenim per endavant, dels que fan referència precisament a les reformes necessàries, el president de la Generalitat n'ha parlat i en diverses ocasions, com ho han fet altres líders d'aquesta cambra.

Ara bé, sobre determinats aspectes, el que sí que és cert és que l'àmbit de decisió no és aquest. Sobre les pensions hi ha una comissió que és la Comissió del Pacte de Toledo; hi figuren les formacions parlamentàries, els agents

socials i econòmics. I sobre la reforma de determinada legislació, com vostè sap, tampoc la competència recau en aquesta cambra.

Vol dir això que nosaltres estem de braços creuats? Tot el contrari, com vostè sap, precisament l'aposta per la concertació és una aposta d'aquest Govern des de bon començament. L'últim exemple, les darreres setmanes, amb la signatura, a finals del mes de desembre, amb els agents socials i econòmics, d'un conjunt de trenta mesures pel que fa referència a actuacions per superar la crisi econòmica, per ajudar les empreses i per ajudar les famílies en l'àmbit de les nostres competències i del nostre país, o el seu desplegament, també signat amb la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis tot just fa uns dies.

Per tant, sí que tenim un paper, sí que tenim criteri, sí que hem apuntat, i no ara, sinó de fa temps, la necessitat d'algunes reformes que ara sembla que es comencen a abordar.

El president

El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Señor Montilla, yo le preguntaba una cosa muy concreta: ¿cree usted que las comunidades autónomas deben firmar ese pacto, siendo parte del Estado, de este Estado vertebrado y descentralizado que es España? Eso es lo que le preguntaba.

Usted, entiendo que su respuesta es «no», porque se encierra en el papel de presidente de una comunidad autónoma, y no de liderazgo ni de referencia que debe ser Cataluña, insisto, no solo para pedir financiación, también para arrimar el hombro y salir de la crisis.

Pero es que lamentablemente Cataluña, señor Montilla, está contribuyendo a algo en esta crisis; está contribuyendo a ser la comunidad autónoma que más empleo destruye de toda España y en territorio de toda Europa. Ese es el último dato del mes de enero: casi un 4 por ciento de incremento. ¿Y sabe usted cuál es la provincia española donde más crece el desempleo? Barcelona. Por tanto, Barcelona y Cataluña están a la vanguardia del desempleo y del paro en Europa. Esa es la realidad de los datos que muestran los estudios.

Yo le pido, señor Montilla, que usted haga un papel activo y no se esconda bajo ese papel de gobierno. Salgan ustedes de su parque temático identitario, salgan ustedes de la Ley del cine, de las sanciones a los comerciantes y ayuden a las personas a salir de la crisis.

Muchos catalanes queremos ser referentes en España, no queremos ser algo aparte, no queremos ser provincianos, no queremos aparecer como los que solo pedimos y nunca participamos. Yo le pido, presidente, que, como presidente de mi comunidad autónoma, ejerza usted ese papel, que, por cierto, no lo ha ejercido en tres años y medio; le pido que en este último tramo de legislatura lo haga.

Nosotros queremos, señor Montilla, que el presidente de la Generalitat arrime el hombro, y, al margen de com-

petencias, como usted sabe, las comunidades autónomas sí pueden participar en este pacto.

Desde Ciudadanos estamos convencidos de ese Estado descentralizado, pero también cohesionado, que es que Cataluña participe y lidere la salida de la crisis. Hasta la fecha, lamentablemente, solo estamos liderando las tasas de paro.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, la sorpresa seria que en nombre de destrucció de llocs de treball el que encapçalés el rànquing fos Sòria. Vull dir, és Barcelona. Home, quin descobriment! Quin descobriment, escolti. On treballa..., on hi ha més ocupació?, on hi han més persones en actiu treballant, si no a Barcelona?, si no a Catalunya? Vostè sap que a Catalunya hi ha més d'1 milió de persones treballant ara, malgrat aquesta destrucció de llocs de treball, ara, més, que en la crisi de l'any 93-94, més d'1 milió més, de persones ocupades? Segurament vostè ho ignora.

Escolti, de propostes, n'hem fet, i més d'una, i de dues, i en el marc de la conferència de presidents, on, per cert, no va ser possible arribar a un acord entre altres coses perquè els presidents del Partit Popular s'hi van oposar i no va ser possible arribar per consens a una sèrie de propostes que precisament anaven en la línia d'exigir al Govern, al Govern de l'Estat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...entre altres coses reformes en aquestes matèries que vostè citava o que no ha citat, perquè no ha parlat de res, però que jo sí que he citat, i en algunes altres.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures i la direcció del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00322/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, nosaltres volem referir-nos també a la crisi econòmica i a com afecta les persones en la seva quotidianitat i en el seu dia a dia, com es tradueix en el dia a dia de les famílies o les empreses del nostre país: cooperativistes, com ens deien fa pocs dies, que es retallen el sou o deixen de

cobrar alguna paga; treballadors que acorden jornades extres o vacances sense cobrar per tal de guardar el lloc de treball i de conservar la seva feina; empresaris que han de tancar o reduir negocis rendibles per la manca de liquiditat imposada pel tancament d'aixetes del sistema bancari, amb una insolidaritat creixent del sistema financer cap al sistema productiu.

I al davant una resposta erràtica i que comença pel més fàcil del Govern espanyol: retallar drets socials i despesa pública, amb una recepta que mira més els mercats exteriors que no pas el benestar de la gent de l'Estat, però que troba –oh sorpresa!–, aliats en l'oposició d'aquesta cambra, disposada a ajudar-los a rebaixar l'acomiadament i tot allò que faci falta; un suport que en canvi es nega a Catalunya, a les mesures que el Govern, el nostre Govern, fa des de fa encara més temps.

Potser és que el Govern català, a diferència d'altres, a més de mesures i propostes, el que sap és allà on va i té clar què vol al sortir d'aquesta crisi: treballa per assolir una sortida solidària de la crisi econòmica, amb els deures fets en el canvi de model productiu i en la modernització ecològica; un govern català que aposta per la despesa pública, per la inversió, per la formació de les persones en atur, per la concertació amb els ajuntaments en els nous plans d'ocupació, reconvertint sectors que ja estan esgotats, com la construcció del totxo pel totxo, reconvertint en rehabilitació d'edificis, o reconvertint la despesa sense límit en eficiència energètica; un govern que aposta per reformes fiscals progressives, com la de l'impost de successions, on acaba pagant el que més té i no on acaba pagant tothom igual.

És més fàcil donar ajuda probablement a aquell que no sap on va, perquè vingui a les teves, que no pas recolzar un govern que té clara la direcció que vol aconseguir.

Per això, president, volem conèixer les mesures que es despleguen des del Govern –vostè n'apuntava algunes ara fa un moment– i saber la direcció d'aquest Govern.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que és del tot necessari deixar clar que el Govern de Catalunya està treballant des del primer moment posant les bases del futur i actuant per pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i en les empreses.

Des de principis de l'any 2008, des de l'abril de l'any 2008, varem reconèixer l'abast i la realitat de la crisi econòmica. Varem ser els primers a reconèixer-la i a actuar llançant un primer paquet de mesures, com vostè sap. S'han seguit en el període següent diverses actuacions, com per exemple les que vostè ha esmentat, algunes referents a millorar el crèdit i la liquiditat de les empreses. I finalment aquest desembre es va signar l'acord de trenta compromisos per al 2010, que crec que és molt important.

Totes les mesures s'han portat a terme amb el màxim consens possible, comptant amb els agents socials i amb les administracions locals, i amb esperit reformista i transformador.

I parlant concretament de l'acord signat la setmana passada amb les entitats municipalistes a què vostè feia referència també, hem de dir que suposarà un esforç pressupostari extraordinari per a la Generalitat, que hi aportarà 100 milions d'euros; estem davant d'una mesura que en col·laboració amb els ajuntaments i amb altres entitats locals permetrà la creació d'uns 25.000 llocs de treball nous abans del 30 de juny –per a un determinat període, això ja ho sabem–, contractes per a les persones aturades sense prestació, i potenciarem, de la mà del món local, especialment amb aquest pla, sectors emergents de la nova economia, de les energies renovables, de l'eficiència en l'estalvi energètic, de les TIC; també ajudant el sector de la construcció, un sector especialment castigat per l'atur, i promovent la rehabilitació d'edificis i d'espais públics –absolutament necessari.

El Govern de la Generalitat pren mesures i ho fa amb la determinació del que pensa que ara és el moment d'ajudar a tots especialment, però de manera molt especial els treballadors aturats que han participat en programes formatius, els joves fins a trenta anys amb un nivell formatiu mitjà i també els treballadors amb discapacitat i altres col·lectius en situació de risc i d'exclusió social, garantint a més a més una presència equilibrada també d'homes i de dones.

Crec sincerament que aquest ha estat un exercici més de responsabilitat i de concertació que ha de ser el camí a seguir per sortir d'aquesta crisi, al marge que altres reptes s'han d'abordar a un altre nivell, com vostè sap, i allí segurament no estariem tan d'acord.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya (tram. 317-00321/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, Ple rere Ple jo mateix li pregunto per l'economia, per les empreses, pels aturats, i Ple rere Ple vostè fuig d'estudi i no contesta les nostres preguntes.

Avui ho provaré, senyor president, amb una pregunta fàcil, no?; una pregunta que només vostè pot contestar i que a més a més la pot contestar sense necessitat que ningú li prepari els papers, no?

Fa dies que vostè i la gent del seu partit proclamen que la seva voluntat és no tornar a formar govern amb Inicia-

tiva i Esquerra Republicana. Li he de dir que no m'es-tranya, per altra banda, no?

Però, bé, la pregunta que li faig és ben senzilla: si la seva voluntat és no seguir governant amb els seus socis, per què no deixem de perdre el temps i convoca ja eleccions al Parlament de Catalunya?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, entre altres coses, perquè vostè no deixi de ser diputat. *(Rialles.)*

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Li agraeixo que es preocupi pel meu futur, no? Però, miri, jo vaig al que hem d'anar, que és al futur de Catalunya.

José Zaragoza: «Tras siete años de picar piedra, nos merecemos gobernar en solitario»; vostè mateix, l'altre dia: «Montilla espera que las urnas le permitan gobernar con mayor libertad que la que tiene en la actualidad»; «Maragall» –Ernest, avui– «afirma que Cataluña está fatigada de tripartito y augura que no se reeditará.»

Senyor president, Catalunya –té raó el senyor Maragall– està fatigada del tripartit. I vostè, li ho recordo per si no ho sap, és el cap de colla del tripartit, és el líder, el responsable màxim del tripartit.

I com li hem dit, Catalunya té avui 583.000 aturats. El mes de gener..., vostè pot donar les xifres que vulgui, però la realitat és que el mes de gener 42.000 cotitzants a la seguretat social van perdre la seva..., es van perdre a casa nostra, a Catalunya, no?

I l'atur creix per sobre de la mitjana europea mentre el seu Govern no fa res. No és normal que un grup que dóna suport al Govern preguntí què és el que està fent en matèria econòmica. És que no ho sap ningú perquè no estan fent res, senyor president de la Generalitat!

Miri, queden vuit mesos de legislatura, i en vuit mesos poden fer-se moltes coses, han de fer-se moltes coses, i coses de profit, no encarregar informes per veure quantes tones de CO₂ gasta el senyor vicepresident en els seus viatges absurds, no?

Vostè deia fa uns dies que volia ser lliure. I jo avui li demano que no tingui por a la llibertat, senyor president de la Generalitat, jo li demano avui que convoqui eleccions al Parlament, perquè un nou govern amb noves idees i amb més empena pugui tirar endavant i treure Catalunya de la crisi en què vostès, per acció o per omissió, ens han posat.

Gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments.)

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja veig que a vostè sí que..., fins i tot li escriuen els titulars. Vull dir, no es quedi amb els titulars i els despatxos d'agència. Si de cas, si vol llegir les declaracions o les conferències, faci-ho..., ho ha de fer al complet. Segurament..., segur que li seran d'utilitat.

Vostè té moltes ganes que acabi la legislatura; vull dir, una cosa sorprenent. Segurament no vostè, però el seu grup, sí, entre altres coses. Li asseguro que queda legislatura per davant, perquè tenim molta feina per davant. Com ho estem demostrant amb aquestes coses que a vostè sembla que li interessaven ben poc, a les quals feia referència quan responia a la diputada, a la portaveu d'Iniciativa per Catalunya, coses que estem fent ara que tenen relació amb l'ocupació, que tenen relació amb la preocupació que tenen les empreses, les famílies, amb el desenvolupament del nostre Estatut, amb el desplegament del Pla d'acció de Govern, amb tot el conjunt de lleis, les que tractarem en aquest ple i les que tractarem en el ple següent.

Per tant, escolti, ho repeteixo, segurament a una part dels seus companys potser no els interessa tant, a vostè li hauria d'interessar, encara queda legislatura per endavant, no es preocupi. Els catalans seran consultats en el seu moment i podran dir-hi la seva, i potser alguns s'emportaran una sorpresa, n'estic absolutament convençut.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de les mesures dutes a terme per a la millora de la competitivitat de les empreses per afrontar el futur de l'economia (tram. 317-00323/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, el que està Catalunya és afectada per una crisi econòmica greu, senyor president, vostè ho sap perfectament, és una crisi que afecta durament els catalans i catalanes, tothom n'hem parlat, tothom ho hem analitzat: taxes d'atur, reducció del consum, pèrdua de renda familiar, dificultats per l'emprenedoria, i això comporta també riscos seriosos de noves exclusions, més de 200.000 persones que utilitzen els recursos del banc dels aliments, per exemple.

Ha estat aquest un inici d'any amb indicadors macroeconòmics de decreixement econòmic, i que necessita molts esforços per sortir-ne millor i més ràpidament possible, i esforços coordinats de totes les administracions.

En temps de crisi econòmica i de canvis estructurals, president, segur que comparteix que és clau, per una banda, que el Govern de l'Estat es mogui ja per reactivar el mercat de treball, per aturar la sagnia que representa la destrucció d'ocupació que hi ha, i que faci, d'una vegada, una política industrial, a mitjà i a llarg termini, per millorar una productivitat molt baixa i la competitivitat de les empreses. Però Catalunya no es pot esperar, de fet, Catalunya no ha esperat, no hem esperat, perquè des del 2007 que el Govern de Catalunya està emprenent mesures, les darreres d'aquest setembre i ara s'hi afegeix el Projecte de llei de reforma de l'impost de successions i donacions, que també va en aquest sentit.

El Govern va iniciar una política industrial que afavorís el canvi en el model de creixement econòmic, un canvi basat en el talent, digui-li «creatiu», digui-li «científic, innovador o emprenedor». Creiem des del Grup d'Esquerra que aquest és el camí que calia, i l'acció és necessària que sigui integral, de suport a polítiques actives d'ocupació, de suport a l'activitat empresarial, sempre des de la proximitat, d'acció social compromesa. I això vol dir mètode, alinear objectius, mesures, focalitzar esforços, i especialment en un temps de davallada dels ingressos públics. Cal enfortir, cal ordenar, cal alinear els agents de la recerca de projectes estratègics i d'infraestructures també, encara que el ministre Blanco, sense posar-se vermell, digui que no és hora..., o digui que és hora d'ajustaments en les inversions de l'Estat quan nosaltres diem que massa inversions imprescindibles han quedat posposades massa anys i pendents d'executar.

President, quin balanç feu de les mesures per millorar la competitivitat de les nostres empreses i preparar la nostra economia per al futur?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, el Govern ha fet un esforç molt important a l'hora de prendre mesures per minimitzar l'impacte de la crisi sobre les nostres empreses i aconseguir millorar la competitivitat i també la internacionalització de la nostra economia. I aquestes mesures han permès que fent el màxim esforç pressupostari, l'instrument financer de la Generalitat, que és l'ICF, més que doblar la seva capacitat creditícia des de l'inici de la legislatura, donant liquiditat a les empreses allà on el sector financer no està arribant, de manera segurament insuficient, però jo crec que complementant raonablement, diguem-ne, el que hauria de fer el sector financer. Actuacions que van des de les petites i mitjanes empreses fins a les

grans empreses també del sector de l'automoció, especialment del sector dels components, actuant sobre la liquiditat i sobre els projectes de futur, també en innovació, en creixement empresarial o en internacionalització.

L'esforç inversor del Govern ha permès salvar també llocs de treball en el sector de la construcció, fent infraestructures, rehabilitant habitatges, promovent nous habitatges protegits, que suposen ara mateix el 85 per cent de les promocions d'habitatge en marxa. L'acord dels trenta compromisos ha permès l'ampliació de l'accés a la cobertura de la renda mínima d'inserció, dotar-la amb més recursos i arribant a més de cinquanta mil beneficiaris i beneficiàries. L'acord també permetrà que destinem 10 milions d'euros perquè els autònoms en atur tinguin un ajut de 425 euros mensuals i més accions formatives al seu abast, avançant-nos així al que farà l'Estat. L'acord també posarà les bases d'una formació professional forta i integrada. Començarem a veure alguns primers senyals positius, de fet n'hi ha algun, fins i tot el que afecta el sector exterior; tot just ahir es publicaven unes notícies sobre les exportacions, que van millorar la seva competitivitat l'any 2009 davant de la resta de països de la zona euro. Això per a nosaltres, per a les empreses catalanes, que són empreses moltes d'elles exportadores, és molt important.

En definitiva, estem treballant per enfortir la indústria exportadora, que és el veritable múscul de l'economia catalana, i que comença a aprofitar, com deia, aquests senyals positius, que arriben d'altres mercats. Aquest és el camí, i estem absolutament convençuts que dintre de les nostres possibilitats...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...estem fent, i amb això acabo, senyor president, tot el que cal per transformar la nostra economia, preparant-la per al futur.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'orientació de les reformes del Govern per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00324/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, president. Molt honorable president, la crisi econòmica és, avui ho hem vist un cop més, la principal preocupació però també la principal ocupació d'aquest

Govern. Aquests són els fets, i avui n'hem tingut una nova mostra, quan, per exemple, en la seva resposta a la diputada Camats vostè ha explicat una iniciativa tan potent del Govern com són els plans locals d'ocupació.

I tot i que els fets són el més important, a nosaltres avui també ens agradaria parlar de les actituds, perquè un projecte polític es defineix per una opció ideològica, sí, però també per si s'adopta una actitud conservadora o reformista. Nosaltres estem convençuts que només si adoptem una actitud reformista serem capaços de sortir d'aquesta crisi sense malmetre la cohesió social. Si no fem reformes avui, el que de debò estem dient és que estem deixant al lliure mercat distribuir els costos de l'ajustament, i ja sabem el que passa, que acabaran pagant els més vulnerables i segurament els que menys s'ho mereixen. Per tant, president, es tracta de reformar per preservar el que per a nosaltres és més important de tot, que és el nostre benestar col·lectiu.

Nosaltres, president, sabem que vostè no només comparteix aquest esperit reformador, sinó que el practica, i ens agradaria que en la seva resposta apuntés, perquè dos minuts no donen per gaire més, apuntés les orientacions d'aquestes reformes que s'han d'emprendre.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, hem parlat molt durant aquesta sessió ja de control de la situació econòmica, no?, i vostè em fa algunes reflexions que m'agradaria comentar, especialment pel que fa referència a les reformes econòmiques, que estan també sent motiu de discussió aquests dies.

Com hem dit abans, el Govern de Catalunya està treballant des del primer moment posant les bases del futur i actuant per pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i en les empreses. Des de l'any 2005 treballem per la transformació del nostre model econòmic a través d'altres instruments, com, per exemple l'Acord estratègic. I vull remarcar que, més enllà de les mesures conjunturals, a les quals també he fet referència, hi ha un esperit reformista i transformador en totes les mesures que hem pres. I aquest model de consens social i de transformació econòmica és el que també volem per a Espanya. No ens podem quedar amb el titular fàcil o amb la temptació de la crítica, perquè davant de la situació actual hem d'actuar responsablement.

No entraré aquí a comentar els titulars ni els anuncis, no?, que amb més o menys encert s'han fet aquestes darreres setmanes. Jo he manifestat en diverses ocasions que el moment i la situació acceleren una necessitat de reformes que ja existia des de fa alguns anys, reformes que són necessàries quan es vol conservar el que funciona, que en el nostre cas és l'estat del benestar.

Benvinguts siguin aquests primers passos que s'estan donant per abordar-les, i benvingut sigui el debat que

s'està obrint. Sé que són debats difícils, durs, i complexos també, on cal l'esforç de totes les parts, dels governs, també del de Catalunya, dels agents socials, dels partits polítics, un esforç que ha d'anar més enllà del seu rèdit polític a curt termini, perquè, en definitiva, senyora diputada, ens hi estem jugant molt, perquè de com ho fem en dependrà bona part del nostre futur, n'estic convençut, la propera dècada. Això és tot just el que estem fent i el que espero que tots plegats siguem capaços d'encertar i d'estar a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta la formula...,

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reflexió del Govern amb relació al fet que Catalunya lideri l'augment dels concursos de creditors, la destrucció d'ocupació i l'increment de la desocupació (tram. 317-00325/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquests darrers dies hem anat coneixent algunes dades de tancament de l'exercici del 2009, de tot l'any, i si les observem amb una mica de detall, de deteniment, vostè veurà com, per exemple, Catalunya va liderar, en el conjunt de l'Estat espanyol, les suspensions de pagament. Aquesta, lògicament, no és una bona notícia. També va liderar, al costat d'alguna altra comunitat autònoma, però, de fet, vam ser de les pitjors en aquest sentit, vàrem liderar la destrucció d'ocupació, i, a més a més, vàrem liderar també una altra dada negativa, que és l'increment de l'atur.

No val fer la comparació amb valor absolut, perquè aleshores com que tenim més gent, vostè ho deia abans, doncs, sempre tenim més risc. Però, en canvi, en termes relatius sí que s'ha de fer la comparació, i en termes relatius proporcionalment vàrem ser dels pitjors.

Ens van dir que al 2010 això començaria a ser diferent, però al gener de 2010 no ha estat diferent. Al costat de Múrcia –al costat de Múrcia–, en termes proporcionals, Catalunya ha liderat la destrucció d'ocupació i l'increment de l'atur.

Jo li demano, senyor president, quina és la reflexió, més enllà dels discursos, dels programes, etcètera, que fa l'actual Govern i vostè sobre aquest fet diferencial de Catalunya, que, lògicament, no ens hauria d'enorgullir.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè sap, hi ha temes que tenen relació amb la nostra estructura econòmica, amb el nostre model econòmic. També a l'any 93-94 es va destruir més ocupació a Catalunya que a altres comunitats que vostè citava, i és normal. També quan s'ha generat ocupació a Catalunya hem generat més ocupació que els altres. Això té relació amb el nostre dinamisme, té relació amb el nostre model, també amb les nostres debilitats, amb alguns sectors que tenen relació amb la construcció, i, en el nostre cas també, amb la indústria de béns duradors, que, òbviament, està patint la crisi a tot arreu, tot i que, repetixo, en aquest moment, especialment en les indústries exportadores hi ha uns primers símptomes de recuperació indubtables, en les estadístiques, tot just fetes públiques fa uns dies. I en aquest sentit jo sóc optimista, no perquè nego la realitat ni els problemes, que els tenim, sinó perquè crec que estem fent el que toca, algunes de les mesures a què he fet referència i moltes altres que ens portarien tot un debat, i estic convençut que ens en sortirem, senyor diputat.

El president

Té la paraula... Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, que sigui optimista em sembla molt bé, puc començar la seva visió, diguem-ne, positiva. De tota manera, la seva resposta és una resposta a la defensiva. Simplement descriure que Catalunya, doncs, no hi pot fer més perquè té una determinada estructura econòmica, això simplement és consolar-se, i jo crec que el president de la Generalitat el que ha de fer és..., vaja, dibuixar un futur en base que no sigui simplement a la defensiva. De tota manera, li admeto que un format així, per parlar d'economia, segurament no és el més apropiat, perquè són respostes molt curtes, no?

Per tant, jo els proposo una cosa. Convergència i Unió demanarà explícitament la convocatòria d'un ple extraordinari per parlar de la situació econòmica, perquè en puguem parlar entre tots. No tindria sentit que comparegués la setmana que ve el president del Govern espanyol per parlar d'economia a nivell de tot l'Estat i que a Catalunya tinguéssim silenci i ens dediquéssim a parlar d'altres coses. Per tant, Convergència i Unió, que ho pot fer, demanarà parlar d'economia amb calma durant un dia sencer, posar coses sobre la taula, que cadascú hi aporti idees, i a veure si som capaços de deixar sentir en positiu, d'una manera constructiva, d'una manera serena, la veu de Catalunya i la manera amb què Catalunya creu que s'haurien de posar solucions sobre la taula per superar una situació de crisi que ens afecta més que ningú, i que ens afecta més que ningú també en el context europeu, i, malauradament, en termes negatius.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, doncs, vagi preparant les seves propostes, perquè el president demanarà comparèixer a petició pròpia i tindrà vostè ocasió d'escoltar... (*remor de veus*), d'escoltar perfectament, d'escoltar les nostres propostes, d'escoltar el que estem fent. I també m'agradaria que per part de vostès, a part de crítiques, hi haguessin propostes. Precisament al llarg dels darrers anys és el que no hem tingut (*remor de veus*), ni en aquest Ple, ni en el debat d'orientació de política general, ni en les comissions. Tant de bo aquesta predisposició sigui no exclusivament per buscar un titular, sinó que sigui ben ferma i amb contingut. Tindrà ocasió de fer-ho.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els processos d'adopció per part de parelles homosexuals (tram. 310-00384/08)

...en aquest cas ja al Govern, la formula la il·lustre senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable consellera, des de l'any 2005 les diferents i diverses modificacions legislatives estatals, amb la Llei de matrimoni i la Llei d'adopcions, van permetre a les parelles lesbianes i gais accedir al matrimoni i adoptar fills conjuntament, situant-los en una situació legal capdavantera a nivell mundial. A la pràctica, això ha suposat que les parelles homosexuals puguin casar-se i assolir els mateixos drets, com en el cas de les parelles heterosexuals que es casen. Aquesta legislació ha acabat amb la situació de desavantatge que el col·lectiu homosexual patia a l'hora de viure en parella, i ara pot accedir als beneficis socials i econòmics del matrimoni i assolir els mateixos deures socials, i en el cas de divorci o en el cas de separació.

Aquestes lleis també permeten adoptar fills de manera conjunta o que una adopti la criatura de l'altra. Això ha permès que una parella homosexual pugui iniciar també un procés d'adopció com a parella i que els fills que ja tenien les parelles homosexuals puguin ser reconeguts pels dos progenitors. La majoria de nens i nenes d'aquestes famílies van estar coadoptats per les seves mares o pares durant el primer any de la llei, i han passat d'una situació d'indefensió legal a ser fills de les dues mares o pares, amb els seus cognoms creuats, i han pogut passar finalment també a gaudir de tota la protecció que això comporta.

Des del nostre grup entenem que, malgrat que quedin aspectes per solucionar –qüestions com ara que l'infant pugui estar indefens durant l'embaràs, simplificació de processos, modificació d'impresos oficials–, podem dir

que en aquests moments es gaudeix d'una equiparada situació legal. Així, i atesa aquesta notable ampliació dels drets de les persones homosexuals, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa entenem, doncs, que és un bon moment, que és hora de valorar l'aplicació efectiva del dret i si aquesta situació legal, per nova, està comportant o no dificultats en les adopcions; en definitiva, senyora consellera, saber si les coses rutllen com s'esperava. I seria aquesta la nostra pregunta.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, en matèria d'adopció, és ben cert, la Llei 3/2005 estableix com a punt de partida el principi de l'interès superior del menor, que es concreta en cada cas sense l'orientació sexual dels sol·licitants de l'adopció i que aquesta pugui ser utilitzada com a criteri per valorar el seu compliment. És des d'aquest moment que les persones homosexuals que conviuen maritalment i els convivents heterosexuals estan plenament equiparats i tots tenen dret a ser valorats com a famílies sol·licitants d'adopció si compleixen, evidentment, els requisits que estableix la legislació vigent en aquesta matèria. El procés d'idoneïtat, doncs, segueix, com no pot ser d'una altra manera, el procediment administratiu que ens marca la mateixa llei.

Al llarg de tot aquest temps, entenem, pel que fa a les dades d'adopcions –vostè sap que aquesta llei és del 2005, i la primera assignació a una família homosexual es va fer el 2006–, hem rebut 972 sol·licituds d'adopció a Catalunya: 772 eren de famílies heteroparentals, 86 eren de famílies homoparentals i 114 de famílies monoparentals. D'aquestes, del total de totes aquestes sol·licituds, només 48 no han estat considerades famílies idònies, la qual cosa suposa un 4,9 per cent. D'altra banda, fins al 2009 hi han hagut un total de 79 famílies homoparentals amb certificat d'idoneïtat. I el nombre d'infants a Catalunya que han passat a viure amb parelles homoparentals preadoptives ha estat de 26. Torno a recordar que la primera assignació es va fer el 2006.

Evidentment, ha calgut un treball, un treball que s'ha fet, no només amb tots els professionals, recordant aquesta modificació de les lleis que ens equiparen totes les modalitats de les famílies, i al llarg de tots aquests anys s'ha fet molt de treball conjuntament amb l'Associació de Famílies de Gais, Lesbianes, Bisexuals i Transsexuals, per anar llimant totes aquelles dificultats que hagin pogut sortir.

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Recentment...

El president

...ha acabat el temps.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Ah!, moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre els canvis en la legislació estatal en matèria audiovisual (tram. 310-00385/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. Honorable conseller, des que hi ha memòria, a l'Estat espanyol no hi ha hagut cap política audiovisual a llarg termini, ni cap model consensuat. La fi del monopoli de Televisió Espanyola, amb l'aparició de les televisions privades, va ser fruit de la pressió; com també ho va ser, entre d'altres, l'autorització de la TDT de pagament. La supressió de la publicitat de Televisió Espanyola ha estat fruit novament de la pressió d'Uteca, la Unión de Televisiones Comerciales Asociadas. I també són aquestes televisions les que han marcat el ritme de la Ley general de comunicación audiovisual, que s'està tramitant a les Corts espanyoles.

Des del nostre punt de vista és molt greu que es prenguin mesures de caràcter estructural, de fons, amb conseqüències a llarg termini, en base a fets conjunturals, com és la baixada dels ingressos publicitaris, o en base als legítims interessos dels operadors privats, que persegueixen reduir a la marginalitat l'oferta dels mitjans públics.

Des d'Esquerra Republicana creiem que la llei espanyola de l'audiovisual és una oportunitat perduda per als interessos de Catalunya, perquè tanca la porta a resoldre algunes de les assignatures que tenim pendents.

El Parlament va aprovar la Llei 22/2005, de la comunicació audiovisual de Catalunya, que ja regula i ordena molts dels aspectes sobre els quals tenim competència i que ara la llei estatal vol regular. La llei estatal no pot envair funcions ni competències que actualment tenen atribuïdes la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Aquesta llei tampoc no contribueix al respecte i al foment de la diversitat lingüística de l'Estat. Els operadors estatals utilitzen un bé de domini públic, que és de tots els ciutadans, com és l'espectre radioelèctric, però no se'ls exigeix cap obligació de promoure i usar les llen-

gües oficials que hi ha a l'Estat. Això fa desaparèixer de les pantalles totes les llengües diferents del castellà.

Sobre la reciprocitat de canals autonòmics, la legislació es queda com estava. S'incorpora a la llei actual l'article 40.3, el que ja preveia la llei de tercers canals, de l'any 83, sobre la possibilitat de fer convenis, però no es dóna més espectre a aquelles comunitats autònomes que tenen més d'una llengua oficial per destinar els seus canals a les emissions recíproques. A Convergència i Unió li van donar gat per llebre pactant una cosa que ja era vigent.

Amb tot això, el pacte PSOE-CiU ha deixat de banda els interessos de Catalunya i del seu sector audiovisual, o potser seria millor parlar del pacte PSOE-Uteca, on Convergència i Unió ha regalat el vot dels seus diputats al Congrés, a canvi de res que, per ara, s'hagi explicat públicament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...i això ens preocupa, ves que no ens passi com amb l'Estatut.

Amb aquest panorama, honorable conseller, quina és l'opinió del vostre departament?

El president

Senyor diputat... Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, president. Senyor diputat, bé, efectivament, la sensació que hi ha és que en l'àmbit audiovisual hi ha una política més aviat erràtica que intenta resoldre els problemes en funció de cada canvi de conjuntura, i això comporta algunes dificultats. I, efectivament, la traducció d'aquesta política en termes legals ha suposat el que també nosaltres considerem que ha sigut una oportunitat perduda des de molts punts de vista.

D'una banda, entenem que pot ser que hi hagi invasió competencial. La llei s'està acabant de tramitar; quan estigui aprovada, en tot cas, des del Govern de la Generalitat ja demanarem l'assessorament jurídic adequat per veure si hi ha conflicte aquí de competència i actuarem en conseqüència.

Després, també és veritat que una altra qüestió que es va suscitar que aquí es podia plantejar i que és una qüestió important és la qüestió que fa referència a regular d'alguna manera l'ús de les diverses llengües oficials de l'Estat per part de canals que tenen llicència per emetre també en l'àmbit estatal. Això, realment, en aquests moments no s'ha fet.

Una altra qüestió que estava pendent de ser plantejada ara també, per tal de complir vells compromisos que han estat reiteradament deixats de banda..., com és el cas d'habilitar per a aquelles comunitats amb més d'una

llengua oficial el fet de disposar de major nombre de canals múltiples que, en el seu cas, habilitessin la possibilitat, o la fessin efectiva, de la reciprocitat. També en aquest cas no es va arribar a cap mena de millora, perquè, efectivament, la possibilitat d'actuar sense demanar permís ja era vigent, com ho demostra l'acord que tenim concertat amb el Govern de les Illes Balears, acord que s'eixampla justament a partir de la setmana vinent, si no hi ha cap entrebanc d'última hora.

Una altra qüestió també important a tenir en compte és que aquesta llei podia haver servit per tal de proporcionar a les administracions els instruments d'intervenció immediata –tal com ha reclamat reiteradament el sector privat en el camp de la ràdio, per exemple, encara que no només de la ràdio– per tal de perseguir la pirateria, és a dir, aquelles persones que ocupen espai a l'espectre radioelèctric sense disposar de títols habilitants. Tampoc en això s'ha actuat adequadament.

Hi han molts d'altres temes. Un d'ells també, però, és que es consagra un model de finançament que afortunadament a Catalunya tenim blindat a través de la Llei de l'audiovisual, aprovada en aquesta cambra l'any 2005. D'acord amb aquesta llei, hi ha un règim mixt de finançament dels mitjans de...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...comunicació públics. I això és el que aquesta cambra també el mes de juliol va refermar amb l'aprovació d'una moció. De manera que...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...no pensem que aquí hi hagi cap risc.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la reforma de l'impost sobre successions i donacions (tram. 310-00386/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Antoni Comín, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Comín Oliveres

Honorable conseller d'Economia, senyor Antoni Castells, sens dubte, la reforma de l'impost de successions i donacions ha estat un dels debats més constants i probablement més intensos d'aquesta legislatura. A inicis de

la legislatura, el Govern va assumir un compromís molt clar, a través de l'acord d'entesa i de progrés, que era: reforma de l'impost, i reforma a fons, sí; supressió de l'impost, no. Si ens atenem als fets i si defugim la demagògia o si no volem desfigurar la realitat, serà molt fàcil comprovar que el Govern aconsegueix rigorosament aquest compromís. Expliquem els fets.

A la llei d'acompanyament de desembre de 2007, quan feia un any que el Govern havia pres possessió, es va fer una primera reforma important de l'impost: es va augmentar a 500.000 euros la deducció per l'habitatge habitual de la persona que deixa l'herència –recordin-ho–, i també es va abaixar substancialment la tarifa de la part de donacions.

A la llei d'acompanyament de desembre de 2008, la següent llei d'acompanyament, es van fer també algunes millores quan l'herència inclou explotacions agràries o finques vinculades al patrimoni natural.

I, finalment, ha sigut a la llei d'acompanyament aprovada aquest desembre que es va fer una reforma a fons del que és el nucli de l'impost. Ja ho sabem, es van incrementar dràsticament els mínims exempts: en el cas dels cònjuges es va passar de 18.000 euros a 500.000 euros de mínim exempt; en el cas dels fills, es va passar de 18.000 euros a 275.000 euros –això, per començar. I, per altra banda, es van simplificar les tarifes: es va passar de setze a cinc trams, i es van mantenir, això sí, el tipus màxim en un 32 per cent i el tipus mínim en un 7.

Tot això ens permet constatar que, com he dit, el Govern ha complert amb els seus compromisos, i qualsevol observador imparcial conclouria que el Govern ha mantingut el rumb que es va marcar a l'inici de legislatura.

Senyor conseller, vostè sap que des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sempre hem estat partidaris d'unes quantes coses. Primer, partidaris d'una política fiscal progressista, que vol dir una política fiscal que ens permeti disposar d'uns serveis públics de qualitat eficients però que garanteixin la justícia social, i més en un moment de crisi com l'actual. No es pot tenir l'estat del benestar de Dinamarca amb els impostos dels Estats Units, i alguns en el nostre país fan veure que voldrien serveis públics danesos, però a l'hora de la veritat l'únic que demanen són rebaxes fiscals perquè posem els nostres impostos al nivell dels nord-americans.

Però a part –i vaig acabant–, nosaltres érem partidaris de reformar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...a fons l'impost. Senyor conseller, com valora vostè la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...reforma de la llei que va aprovar ahir el Govern i que unifica...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Comín Oliveres

...totes les reformes que he explicat?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Sí, molt honorable senyor president... Il·lustre senyor diputat, és una satisfacció poder atendre avui la seva pregunta, precisament avui, perquè, certament, ahir el Govern va aprovar el projecte de llei que suposa la culminació d'una reforma dràstica, profunda, a fons, de l'impost de successions, com ens vam comprometre a fer i com hem fet; una reforma que, com vostè ha dit, va tenir alguns antecedents, i una passa importantíssima, que són les mesures que es van incorporar ja a la llei de mesures de l'any 2010, que va ser aprovada per aquest Parlament el mes de desembre.

És una reforma que suposa un augment molt important del mínim exempt. Per als cònjuges suposa passar de 18.000 euros a 500.000 euros, més 150.000 euros addicionals pel 50 per cent del patrimoni que superi aquesta quantitat; per als fills, passar de 18.000 a 275.000 euros, més 125.000 addicionals, més l'exempció fins a 500.000 euros, el 95 per cent de 500.000 euros, per l'habitatge habitual.

És una reforma dràstica, que suposa un canvi de coordenades. Suposa l'eliminació de l'impost per al 94 per cent dels contribuents. Fins ara, el 56 per cent dels declarants no pagava l'impost, ara el 94 per cent no el declararà. Per als cònjuges, per al 99 per cent; dels cònjuges que rebin una herència, el 99 per cent en quedaran exempts. De pares a fills, el 97,5 per cent en quedaran exempts. Fins ara, hi havia 7.220 –amb dades de l'any 2008– cònjuges que havien de pagar l'impost, ara en seran 150. De pares a filles, n'eren 24.000, ara en seran 1.500. De manera que és una reforma dràstica.

Desapareix l'impost i queda només un impost, això sí, per als grans patrimonis hereditaris. Han de pagar impost les persones que reben una herència superior a 5 milions d'euros? De 30 milions d'euros? Sí, és correcte que paguin un impost. I aquest és el debat que hi ha ara.

De manera que jo celebro que pugui seguir havent-hi el debat sobre «cal eliminar l'impost que quedarà o no?» I nosaltres direm: no, perquè és correcte, és just que aquells que reben herències de 30 milions d'euros, de 50 milions d'euros –que, per cert, en cònjuges de l'any

2008, eren deu persones i de pares a fills eren vint-i-nou persones–, paguin una quantitat que serà inferior a la que pagaven fins ara...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que serà inferior per contribuir al benestar i a la igualtat i a una societat més justa.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions dels delegats territorials del Govern (tram. 310-00383/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable vicepresident, les consultes independentistes que s'han estat organitzant darrerament a Catalunya i encara queden pel davant, al nostre entendre, són un desafiament a l'Estat de dret, i en aquest sentit el Govern de la Generalitat i, concretament, el seu president han estat incapaços de posicionar-s'hi obertament en contra. Fins i tot el mateix president, en alguna ocasió, ha estat condescendent amb l'organització d'aquestes consultes, i el mateix vicepresident, entre viatge i viatge, ha tingut fins i tot oportunitat de justificar-les.

De totes maneres, el cas del delegat del Govern a la Catalunya Central creiem que és del tot inèdit, no? Promou activament la celebració de consultes independentistes i ignora que ostenta un càrrec de representació del Govern de la Generalitat. Això sí, ha tingut un efecte, no sabem si positiu o no, però ha tingut un efecte sobre el Govern de la Generalitat, i és que ha aconseguit que hi hagués una reacció unitària i unànime del Govern. I aquesta reacció ha sigut el silenci.

I la nostra pregunta és si aquest silenci del Govern respecte d'aquesta posició proactiva del delegat del Govern de la Generalitat a la Catalunya Central a favor de la convocatòria de referèndums independentistes és compartit pel Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la pregunta, tal com vostè l'havia formulada, feia referència

a la posició del Govern davant del capteniment dels seus delegats territorials en el Govern, en el territori, i en aquest sentit el Govern entén que les funcions dels delegats –de tots, sense excepció– s'adiuen amb allò que preveu el Decret 223/2004, del 9 de març.

Si, efectivament, les coses fossin com vostè diu, que l'Estat de dret se sentís amenaçat, no tenim el més mínim dubte que la justícia hauria actuat d'ofici i que el mateix Estat hauria utilitzat els mecanismes legals que té al seu abast, justament, per defensar-se.

El president

El senyor diputat pot pregaruntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable vicepresident, em dona la impressió que les funcions, recollides en l'ordenament jurídic català, que han de complir els delegats territorials del Govern de la Generalitat no tenen absolutament res a veure amb la promoció activa de consultes independentistes, com està fent el delegat territorial de la Catalunya Central. I davant d'aquesta circumstància poden succeir dues coses: una primera, que el delegat territorial estigui fent de representant del Govern a temps parcial –la qual cosa ens fa la impressió que tampoc no està prevista a l'ordenament jurídic–, o la segona, que no compleixi les funcions de representació del Govern.

I per tant, davant de qualsevulla d'aquestes dues circumstàncies, creiem que només cap una única actuació, que és el seu cessament immediat. I si el senyor vicepresident no adopta aquesta postura, com és la seva funció, hem d'apel·lar necessàriament al president de la Generalitat perquè adopti una resolució en aquest sentit i cessi de les seves funcions un delegat territorial del Govern que en aquests moments no està complint les funcions que se li han encomanat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident.

El vicepresident del Govern

Senyor diputat, jo crec que vostè està confonent dos termes ben clars. Una cosa és les responsabilitats que té el delegat en qüestió en tant que delegat del Govern de la Generalitat en un territori concret, que és el territori de la Catalunya Central, i en aquest sentit, com a delegat, el senyor delegat compleix escrupolosament les funcions que té encarregades, que és vetllar per la coordinació transversal de l'acció del Govern en el territori, i l'altra és el dret legítim que té, la mateixa persona que és delegada, a actuar com a alcalde escollit democràticament en el seu municipi, manifestant el que consideri democràticament oportú. És com si algú qüestionés algun diputat de qualsevol grup que no pogués ser, alhora, diputat al Parlament de Catalunya o, posem per cas, regidor d'algun municipi del Garraf –posem per cas, no? En tant que regidor d'un municipi del Garraf i en tant que diputat al

Parlament de Catalunya, cadascú pot fer allò que consideri més adequat.

Però, òbviament, mentre el delegat del Govern de Catalunya a la Catalunya Central i en qualsevol altra part del territori compleixi les funcions que té assignades per decret escrupolosament, com fa, òbviament, tindrà el suport del Govern, i en aquest cas l'hi té. Òbviament, quan es produeixin actuacions que no corresponguin en ús de la seva funció pública com a delegat, el panorama canviaria. Però aquest no és el cas.

El president

La pregunta següent...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes en matèria d'habitatge (tram. 310-00387/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, quina és la rellevància i quines són les actuacions que conté el Pla per al dret a l'habitatge 2009-2012 que tinguin per objectiu revertir l'actual situació de paràlisi del mercat immobiliari?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, justament fa exactament una setmana, podríem dir, fins i tot, en aquesta mateixa hora, vostè i jo estàvem discutint, fruit d'una compareixença demanada per mi mateix, la política del dret a l'habitatge que en aquests moments està portant el Govern. Per tant, durant aquest llarg temps que va transcórrer –més de dues hores–, vàrem tenir ocasió de planificar i d'explicar clarament quins eren els objectius que en aquests moments nosaltres duríem a terme. Per tant, em remeto essencialment a la resposta que li vaig donar, perquè, senyor Sala, vostè comprendrà que en vuit dies no hem canviat els paràmetres generals de les polítiques d'habitatge que cal dur a terme.

En tot cas, dir-li, això sí, que exactament el dimarts passat, un dia abans de la compareixença que vostè i jo vàrem compartir amb el conjunt dels grups parlamentaris, el Govern havia aprovat el Pla per al dret a l'habitatge 2009-2012, en el qual s'estableixen, per una banda, totes les prioritats que emanen del Pacte nacional per a l'habitatge i que passen, essencialment, per tres grans eixos: per una banda, el desenvolupament de polítiques per a la generació d'habitatge protegit; en segon lloc, la política de rehabilitació d'habitatges, a través del foment i els ajuts públics, i en tercer lloc, evidentment, garantir l'ajut perquè les persones puguin tenir

accés a un habitatge, mitjançant polítiques, en aquest cas, d'ajut al lloguer d'una manera intensificada tant per a joves, com per a gent gran, com per a persones que tinguin les rendes baixes per sota de dues vegades i mitja l'IPREM.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Sala pot repreguntar.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, efectivament, vostè ho ha dit, fa una setmana, poc més d'una setmana, el Govern aprovava un decret –que, per cert, encara no ha facilitat el seu text a tots aquests grups parlamentaris–..., als quals hem pogut llegir als mitjans de comunicació que el Govern volia dedicar un total de 1.440 milions d'euros al llarg dels propers quatre anys. I vostès han dit que aquests 1.440..., 1.400 milions d'euros pretenien beneficiar un total de 616.000 famílies; això és el que han dit vostès.

Una simple divisió ens permet arribar a una conclusió que ens ha sorprès moltíssim: 1.400 milions d'euros entre 616.000 famílies beneficiades donen 550 euros per família beneficiada i any. Vostè pretén o aquest Govern pretén solucionar la situació de l'habitatge, la difícil situació de l'habitatge en aquest país amb aquest decret, amb aquest pla 2009-2012?

Miri, conseller, a Catalunya en aquest moment hi ha més de seixanta mil habitatges buits, molts d'ells, milers d'ells, per cert, en mans d'entitats financeres, i no sabem que hi hagi ni motius legals ni motius reals en aquest decret que motivin que, massivament, aquests habitatges puguin ser absorbits per la demanda existent. I encara sort tenim que sembla que aquest Govern ha abandonat la idea del lloguer forçós a l'estil de l'«ex-propietari» del seu admirat senyor Hugo Chávez. (*Remor de veus.*)

Senyor conseller, tenim plantades per tot el país centenars, centenars d'edificacions encetades –centenars d'edificacions encetades– que estan enlairades i que no tenen cap possibilitat que puguin ser acabades en els propers mesos. Tenim la ràtio d'habitatges de protecció oficial més baixa de tot l'Estat en aquest moment. I el que és més greu, conseller, tenim desenes de milers de professionals relacionats amb el món de l'habitatge que estan a l'atur, tenim centenars de petites empreses familiars que han hagut de plegar, perquè no han trobat recolzament en el seu Govern.

En definitiva, conseller, les mesures que, entenem, estan aprovades no són ni immediates, no tenen una sortida immediata...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...de solució al mercat, no són generals, tenen poca notorietat real i són ineficients per l'alt cost que tenen.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, l'altre dia en vam parlar i en seguirem parlant. Evidentment, jo li'n vaig posar un exemple i l'hi torno a posar avui. Quan resulta que els promotors, els constructors, els sindicats majoritaris, quatre grups parlamentaris, etcètera, veuen la cosa d'una manera diferent de com la veu vostè, potser és vostè qui s'equivoca i no tots aquests altres, que són els signants del Pacte nacional per a l'habitatge.

Vostè em parla d'una sèrie de dificultats que, òbviament, existeixen; n'hem estat parlant i donaran motiu a un ple extraordinari sobre el tema econòmic. Vostè creu que en aquests moments nosaltres tenim una vareta màgica que faci que avui caixes i bancs obrin exactament tots els crèdits per poder acabar tots els edificis que estan a mig fer? Doncs, no. Però estem treballant perquè això sigui possible, i estem intentant trobar una via per la qual no solament es produeixi això, sinó també que totes les persones que en aquests moments no poden mantenir la seva opció de compra a través, en aquest cas, de les hipoteques puguin ser articulades amb un sistema de garantia pública...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

... garantia pública –perdó–, bancs i, evidentment, els mateixos afectats.

Aquest és el conjunt de mesures que, si volen, en seguirem parlant, senyor Sala, no ho dubti.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació dels plans individuals d'atenció amb relació al servei de residència i a la prestació econòmica vinculada a la residència (tram. 310-00388/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Fa tres anys de l'entrada en vigor de la Llei de la dependència. Vostès, des del Govern, varen donar unes expectatives que no han

complert ni de lluny; entre altres coses, varen dir que crearien milers de llocs de treball.

Avui ens trobem que del 40 per cent de programes individuals d'atenció..., més del 40 per cent estan pendents de pagament. I ens trobem que en un moment de greu crisi econòmica el Govern tripartit deu milions d'euros a les residències concertades i col·laboradores.

Aquestes residències atenen la nostra gent gran amb places públiques, amb places de finançament públic, que no les cobren, consellera, des de fa molts i molts mesos. Aquestes residències suporten en bona part el cost de la Llei de la dependència, i saben que en aquest moment de crisi econòmica estan posant en perill petites i mitjanes empreses de Catalunya, per allò que deien abans, per la falta de liquiditat, que l'ocasionen i la provoquen vostès, i també les persones grans que no cobren les prestacions i les altres persones amb dependència.

Quan i com pensa el Govern tripartit posar remei a aquest desori?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, els problemes estan identificats. I quan vostè fa l'afirmació que devem milions a les nostres residències –milions d'euros–, m'agradaria, simplement, que no utilitzés aquestes paraules sense poder-m'ho demostrar documentalment, a partir d'aquest moment. Perquè jo li he de dir que aquests problemes estan identificats, estan detectats, s'estan treballant amb les patronals, i estaran resolts aquest mes de febrer.

El president

El senyor diputat pot repreguntar. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores i senyors diputats!

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Consellera, tenim documentats 5 milions d'euros ja en aquests moments, 5 milions d'euros. Sàpiga que, en el gran ordre que vostè té a la conselleria, a hores d'ara encara no se saben les tarifes del 2010; que l'acord que van signar amb les patronals d'un augment del 8 per cent l'any passat i un augment del 8 per cent aquest any –sí, el va signar, consellera; no faci aquesta cara–, doncs, resulta que encara no l'han aplicat; que tot el sector de la dependència, que vostès havien de millorar-ne les condicions laborals, segueixen estan com estaven, i que el que estan ocasionant a més a més és un deteriorament de tot el món de les empreses petites i mitjanes que estan en aquest sector.

Quan vostès van parlar d'una oportunitat amb la Llei de la dependència, el que estan ocasionant a Catalunya és un gran desgavell, perquè aquesta llei havia de servir per crear llocs de treball, per donar assistents personals...

Miri, 67.000 cuidadors familiars i vint-i-quatre, no mil, vint-i-quatre, comptats amb els dits, assistents personals. I residències, la majoria són gent que ja hi era. I aquest vostè diu que és el gran problema que hi ha.

Vostè parla de patronals. Escolti, si aquesta setmana les patronals han estat declarant per totes les ràdios, dient coses determinades, i vostè es va posar molt nerviosa. Vostès estan fent pagar la crisi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...a la gent gran, a les famílies i a les polítiques socials.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies; gràcies, senyor president. Miri, vostès estan en contra d'aquesta llei, i en el seu moment argumentaven la Llei de la dependència per problemes competencials. Recentment –recentment– han votat vostès a Madrid una llei, la Llei de l'audiovisual, que també tindrà problemes competencials. Quan es tracta d'afavorir les persones, a vostès els surten problemes competencials; quan es tracta de donar suport a les empreses, als lobbys, aleshores vostès els problemes competencials se'ls posen a l'esquena.

(*Aplaudiments i veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

I jo ara... (*remor de veus*), jo ara li donaré resposta...

El president

Senyores diputades, senyors diputats! Senyora consellera, un segon, si us plau. (*Pausa.*) Recuperem...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Jo ara, senyor diputat, li donaré resposta, des de la senyor, a la pregunta que vostè m'ha fet. Diu sobre la situació dels plans individuals d'atenció amb relació als serveis de residència i a la prestació econòmica vinculada a la residència. A Catalunya hi ha en aquests moments 58.498 places residencials, 28.280 són públiques, entre pròpies, concertades i col·laboradores, i 30.129 són privades. D'aquestes, pel que fa als plans individuals, donant resposta a vostè, 17.736 són plans individuals, PIA, de servei –servei– amb residència i 15.409 són prestació econòmica vinculada a residència. La resta d'aquestes deu

mil, a l'entorn de les deu mil places públiques que estan ocupades, ho estan per acolliment residencial, l'antiga AR, i moltes d'elles ho estan perquè no hi tenen dret les persones usuàries, o d'altres perquè estan en el procés de canvi cap a la dependència.

El cost –el cost–, senyor diputat, a què van arribar les residències col·laboradores l'any passat, i evidentment, és de 227 milions d'euros; una part, senyor diputat, una part i un import que, si no hi hagués la Llei de la dependència, no haurien rebut de cap de les maneres.

El president

Honorable consellera... (*Pausa.*) Gràcies.

Projecte de llei

de l'aranès (debat de totalitat) (tram. 200-00080/08) (continuació)

Tornem al tercer punt de l'ordre del dia, acabades les preguntes.

E entà fixar era sua posicion sus era esmenda ara totalitat a era paraula, peth Grop Parlamentari de Convergència i Unió, era illustra senhora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable vicepresident, honorables consellers, senyores i senyors diputats, senyor Bernat Joan, secretari de Política Lingüística, membres del CAOC, del Cercle d'Agermanament Occità-Català..., una benvinguda també a la gent d'Aran i del Conselh Generau; els hem obligat a tots a fer sobretaula curta.

Senyor López, vostès presenten un text alternatiu al projecte de llei que vol confondre el que és llengua pròpia i el que és oficialitat lingüística. Vostès han presentat un text alternatiu on hi ha escrit que els aranesos tenen tres llengües pròpies. L'Aran només en té una, de llengua pròpia, i és, doncs, en conseqüència que els aranesos només en tenen una, de llengua, a través de la qual configuren la seva *Weltanschauung*, la seva visió del món, de fet com qualsevol altra comunitat lingüística, com qualsevol altre parlant; de llengua pròpia, cadascú només en té una i no hi ha mai un pla d'igualtat amb qualsevol altra.

Però potser caldria preguntar-se quina és la voluntat d'asentar occità, català i castellà en pla d'igualtat i en virtut d'aquest pla d'igualtat referir-se a unió i tolerància. Què s'hi amaga, aquí al darrere, senyor López? Aquí s'hi endevina una voluntat d'apostar pel triomf de l'hegemonia del castellà, que és la llengua que hi té més força, a l'Aran, més que no pas per vetllar per un patrimoni lingüístic que cal protegir i fomentar.

Aquestes seves mesures de llibertat en l'elecció de llengua fan molt difícil de fer créixer la consciència i la competència lingüística dels parlants d'una llengua en franc procés de minorització, alhora que minoritària; no caldria aquesta llei si no. I és tot just per fer-la créixer en àmbits d'ús, per normalitzar l'ús social de l'occità a l'Aran, per fer créixer consciència i competència lingüística dels aranesos d'una manera molt particular i

dels catalans en general, que, com a desplegament legislatiu del precepte estatutari del 2006, el Govern presenta aquest projecte de llei per incrementar molt substancialment el nivell de protecció de l'aranès; tota una altra cosa és com es farà i com es pensa fer aquest desplegament.

Només, i amb tots els mutatis mutandis de rigor, senyor López, estem d'acord en una cosa: que aquest projecte de llei és millorable –i millorar-lo, doncs, és el que ens tocarà de fer en la seva tramitació parlamentària–; millorable, perquè, si bé és cert que la declaració d'oficialitat a Catalunya de la llengua occitana, denominada «aranès» a l'Aran, tal com declara l'Estatut, reflecteix la defensa de la pluralitat de llengües que sempre ha inspirat la política lingüística catalana, no ho és menys, de cert, i aquest matí ja s'ha dit, que el títol d'aquest projecte de llei entra en contradicció amb la lletra del text estatutari.

Ja sabem que, si parlem de consciència lingüística i diem «aranès», tots sabem que ens referim a la variant de l'occità, i que l'Aran parla d'«aranès» amb sentiment de llengua pròpia, però no tothom en té, de coneixement de causa. Per això és que, lluny d'oficialitzar una variant dialectal, no traïrem la ciència, però haurem de ser capaços de trobar una fórmula intel·ligent que sàpiga lligar raó i sentiment, que plagui a l'Aran i de la qual pugui respondre l'autoritat acadèmica. Aquesta llei, si algú se l'ha de sentir seva, és sobretot l'Aran.

Però aquest projecte de llei arriba en tramitació d'urgència a la recta final de legislatura perquè la disposició addicional cinquena de l'Estatut fixa un termini de quatre anys per adaptar el règim especial de l'Aran al que estableix la norma estatutària. Som aquí per aquest Estatut, per aquell Estatut que ni vostè, vicepresident, ni vostè, senyor López, no van reconèixer.

Però és que, a més a més, per aquells cops d'atzar, aquesta llei comença a ser debatuda en ple debat al carrer sobre la nova ordenació territorial de Catalunya; van de bracet la Llei de l'aranès i la Llei de vegueries. I si una llengua és identitat, no ho és menys, d'identitària, l'adscripció territorial, el sentiment de pertinença i la voluntat de sentir-se d'un lloc.

Per a la Llei de l'aranès fou consultada la màxima institució de l'Aran, el Conselh Generau. Ara bé, per a l'ordenació territorial de Catalunya sembla que no calia tenir en compte la proposta de la Llei d'Aran, que, amb unanimitat de totes les institucions de la Vall, l'estiu passat fou lliurada al conseller de Governació. No n'han fet cas. I amb què es troben ara? (*Veus de fons.*) No n'han fet cas; no n'han fet cas, conseller. I amb què es troben ara? Doncs, que el Govern vol treure pit –aquest matí el vicepresident treia pit– que Catalunya és l'únic territori de l'Estat que reconeix tres llengües oficials –el castellà, el català, l'aranès–, mentre el síndic d'Aran, diputat d'aquesta cambra pel Grup Parlamentari del PSC, erigint-se en la veu dels seus conciudadans, diu que abans província espanyola que vegueria catalana. (*Veus de fons.*) Sí, sí, abans..., sí, sí, senyor síndic, abans província espanyola que vegueria catalana. Quina patcada! –quina patcada!

Un govern que fa una aposta perquè Catalunya pugui arribar a tenir una distribució territorial pròpia i un diputat del grup majoritari, dels tres que donen suport al Govern, reclama província espanyola –reclama província espanyola! Tota una joia de com el Govern i els grups que li donen suport tanquen files en temes de país i de com el territori i l'Estatut són una prioritat per a aquest Govern d'entesa. Si Catalunya va a Madrid per demanar més autogovern, la Vall d'Aran també hi anirà per demanar la constitució d'un ens uniprovincial. *(Pausa.)* Sí, senyor síndic, sí; sí, il·lustre diputat, sí. Són seves aquestes declaracions.

Doncs, mirin, escoltin, per aprofitar el viatge a Madrid, obliguin l'Estat, vicepresident; per aprofitar el viatge a Madrid, el que poden fer és obligar l'Estat, perquè com és possible, senyor vicepresident, que aquest projecte de llei no obligui l'Administració de l'Estat a l'Aran a haver de servir-se de l'aranès? Una disposició addicional obliga ben poc. I més quan l'aranès i el català pateixen d'una llengua que els és hegemònica, com deia Joan Fuster, per raons de classe, per raons de prepotència administrativa i també per raons de mercat.

I ja que parlem de mercat, una llengua també ho és, i el mercat ens condueix al finançament, i aquesta llei només pot tenir credibilitat si va acompanyada d'una corresponent memòria econòmica. En el pressupost hi han previst consignacions necessàries per dur a terme les actuacions i per dur a terme les mesures derivades de l'execució d'aquesta llei amb mitjans i recursos suficients?

Altrament parlariem d'una altra llei aparador; una altra, perquè aquesta no serà pas la primera. Però una llei de llengües, una llei de llengua, no ho pot ser mai en aquest país, una llei aparador; una llei de llengua que té la voluntat de fer créixer, com deia, els parlants en consciència i en competència lingüística per abastar tots els àmbits d'ús, senyor López, tots; un objectiu que per aconseguir-lo juguen un paper molt important els mitjans de comunicació. Com ho farem, si no hi ha bona dotació econòmica, perquè l'Aran torni a tenir un *Aué* o un *Aran ath dia*? Hi ha qui l'únic aprenentatge que fa de la llengua, l'única cosa que llegeix és la premsa escrita. L'Aran avui no té res. I amb TV3 i Catalunya Ràdio no condemnen, si us plau, no condemnen els televidents de l'Aran a ser televidents en català o en castellà; en aquesta darrera llengua vostès ja hi ha condemnat els televidents del País Valencià.

Com que han menystingut la Proposició de llei de l'Aran, ara es troben que els enfrontaments per a materialitzar a corre-cuita els acords d'entesa provoquen tants daltabaixos entre el Govern i en el si de cada família política que tanta frivolitat ja desacredita les lleis a l'avançada.

Sap què deia Gide, senyor vicepresident? Deia moltes coses, moltes, però deia que amb bons sentiments difícilment es fa bona literatura. I amb frivolitat difícilment es pot fer bona política. *Passez-moi la faute*. Facin política, facin política per fer possible les necessitats, que n'hi ha moltes i són massa.

Senhores e senhors diputats, aguesta a d'èster ua lei que s'a de sentir sua era Val d'Aran. S'es catalans hèm tà èster non podem deishar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Vidal i Huguet

...qu'es aranesi no'n siguen, cèrtaments –cèrtaments. Si els catalans maldem per ser, non podem permetre, no podem no voler que els aranesos no siguin.

Fòrça gràcies, senhor president, senhores e senhors diputats.

El president

Entà fixar era sua posicion sus era esmenda ara totalitat, a era paraula, peth Grop Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, er illustre senhor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alòs

Gràcies, senhor president. Senhores deputades, senhors diputats, saludar, en prumèr lòc, as magnífics conselhers deth Conselh Generau qu'aué mos acompanhen, ath president der IEA, ara presidenta deth Museu Etnologic, ar alcalde de Vielha e a totes aqueres persones, ath director dera Oficina der Occitan en Catalonha e a totes aqueres persones d'Aran e de Catalonha que, per simpatia tath nòste país, son aué ací en aquest moment transcendent tanben tath nòste país.

Voleria, en prumèr tèrme, dar ua resposta ara senhora Vidal, perque non podie èster du ua auta manèra, damb tota cordialitat, e ath senhor López, ja è dit qu'aué èm ací tà parlar dera lei der aranés prò, en tot cas, es referències que s'an hèt son importantes. Senhor López, senhora Vidal, vostés an parlat dera istòria e compartís qui ço que a dit eth senhor López, domatge que vostés rebremben era istòria mès propèra deth nòste país e tanben era istòria deth Parlament. E vostés, senhora Vidal e senhor López, an desbrenbat eth perquè es successius govèrns enes que vostés an agut complicitats importantes e responsabilitats importantes non reconeisher enes prumeries dera democràcia eth Conselh Provisionau d'Aran, e vostè qu'aué parle de vegueries ací a eth mèrit deth son govèrn..., eth son govèrn auec eth mèrit de convertir l'Aran en ua comarca, ço que pensi que non ei un mèrit que l'age de hèr sentir orgullosa dempús deth discurs qu'a hèt ací: an 87, Plan de comarcalizacion de Catalonha, majoria absoluta de Convergència, Aran, ua comarca. Per tant, aguesta ei era realitat; dètz ans tà hèr era lei d'Aran tanpòc ei un mèrit, senhora Vidal. Per tant, siguésqum prudents enes nòstes intervencions, enes nòstes paraules perque, efectivament, era istòria explique mès causes si la guardam damb ua perspectiva mès ençà de Felip V, senhor López.

Per tant, jo voleria, efectivament, començar era intervencion en tot expressar era mia satisfaccion, perque non podie èster de ua auta manèra, de toti e totes es aranesi e araneses, pr'amor qu'ei eth prumèr còp ena istòria der occitan, e concrètament era sua varianta ara-

nesa, qu'era nòsta lengua artenh un procès de reconeishença, empara e proteccion determinat peth marc juridic que ne garanteix era sua oficialitat e ne permeterà era superviuença, d'acòrd damb er Estatut d'autonomia de Catalonha, qu'establís aguesta oficialitat en ensems deth Principat.

Permetetz-me, per un moment, que les parla d'Occitània: un territòri en qué, com vostés saben, i viuen 13 milions de persones. Occitània s'esten deth Piemont enquiara Val d'Aran, en tot despartir-se majoritàriament ena part meridionau de França. Era lengua occitana ei reconeishuda pes ses variants, que són concrètament cinc: er aranés, que proven deth gascon, ei en aguesti moments er occitan damb mès reconeishement legau, institucionau e sociau.

En aguest contèxte, era Val d'Aran subergés coma un territòri singular damb ua identitat dubèrta, en permanent bastiment, e ua lengua pròpria qu'aperten as ciutadans que la empleguen, la parlen e la respècten, mès tanben ath conjunt dera Occitània grana e era Occitània de Mistral, eth prèmi Nobel, e de Catalonha rica, plea e diuèrsa, capabla de reconeisher era sua pluralitat intèrna coma eth sòn ben mès valuós e enriquidor.

Aran ei donc ua petita part d'aguest territòri occitan a qui era istòria li reconeish auer estat pendent es sègles x e xi er espaci de cultura per excelléncia. Occitània tanben siguec, tot seguit, un territòri estofat pera crotzada des catars. Un expòli qu'a perdurat enes sègles en tot condemnar era sua lengua a lèu desaparéisher, despolhada de tot supòrt politic e institucionau, çò qu'a significat era sua desaparicion en fòrça parçans e, damb era pèrta dera identitat mès pregona dera grana Occitània.

Auè, damb eth tràmit que s'inicie, comence un procès parlamentari que mos a d'amiar de cap tath reconeishement des drets des ciutadans d'Aran dauant dera Generalitat de Catalunya e, evidentament, des institucions araneses.

Compreneràn es ses senhories qu'aguesta lei ei tà jo ua norma que, coma sindic e coma deputat deth Parlament, m'aumplís de gòi e d'ua esperança renauida.

Voi, en prumèr lòc, coma aranés e coma maxim representant deth Conselh Generau d'Aran, arregrair ath Parlament de Catalonha e plan especiaument ath Govern dera Generalitat que balhe compliment ath mandat estatutari, mès sustot, que complisque damb eth déuer istoric que Catalonha a encomanat respècte d'Aran e Occitània.

Ei en aguest sens, senhores e senhors deputats, que voleria meter-les sus es antecedents d'ua situacion lingüistica grèu, qu'auè trauèsse eth nòste país que miace hòrtaments era perviuença dera nòsta lengua, damb ua istòria que me permet èster critic, senhora Vidal, me permet d'èster critic damb es anteriors govèrns dera Generalitat que non an sabut, de manèra suficienta, desvolopar aqueres politiquas de besonh tà garantir eth futur dera nòsta lengua. Vostés estèren vint ans en Gòvern, senhora Vidal, e, per tant, sabem tanben qu'ei çò que dèc de si aguest periòde de temps.

Atau donc, posqui díder qu'aguesta situacion de desbrembe non se poderà repetir a compdar d'ara, per'mor que toti auran un mandat que mos obligarà solidària-

ment as dus govèrns, eth d'Aran e eth dera Generalitat de Catalunya, a trebalhar conciliadament peth desvolopament d'ues politiquas capables de capvirar ua situacion de precarietat de mieis e de proteccion dera lengua occitana en Aran.

Aguesta ei ua lei urgenta e de besonh, e permetent-me tanben arregrair ath vicepresident deth Gòvern, ara Secretaria Generau de Política Lingüistica er esfòrc de consens ena sua tramitacion, e permetent-me, senhor vicepresident e senhora Cabasés, que les meta un notable ena sua prononciacion d'aranés, perque a estat tota ua mòstra d'exemple respècte ara utilizacion des lengües oficiaus d'aguest país. (*Remor de veus.*) Per tant..., ben, senhor Iceta, donques... (*Remor de veus.*)

Ei en aguest sens que tanben voleria encoratjar ad aqueres institucions qu'auràn, a partir d'ara, responsabilitats sus aguesta question: ar Institut d'Estudis Aranesi, ara APORLOC e ath sòn president, ath senhor Jep Montoya, que trabalhen tà arténher aqueri objectius que son de besonh, qu'auem d'arténher ta qu'era nòsta legua, eth conjunt der occitan, progrèsse enes objectius que definissen aguesta lei.

Voleria, per un moment, parlar tanben dera istòria e referir-me, efectivament, en aquera conferéncia deth senhor Sandaran, de Josep Sandaran i Bacarfa, tanben tà auer un reflèxe de çò qu'a estat era istòria mès immediata deth nòste país e dera relacion damb Catalonha. «En els Jocs Florals de Barcelona, allà on es diu, en les targes de convit, que es dirigeixen als cantors de totes les terres que parlen català, no ha tingut ja mai cabuda la llengua aranesa en els molts anys de restauració poètica de la festa. Segons es veu, no té poesia més que la llengua reconeguda oficial dintre de Catalunya. Potser algú no me'n senti grat del que dic, emperò no hi ha d'haver "agravi"». Estem en família i podem dir-nos les veritats, puix no podríem ofendre sense ofendre'ns ja que som sang de la mateixa sang, valgui la frase.

Per tant, senyora Vidal i Huguet, jo no he dit que l'Aran hagi de ser província espanyola, i això algú ho ha interpretat malament. Jo el que he dit és que l'Aran té dret a aspirar a tenir competéncias que tenen avui les províncies espanyoles, que és una cosa molt diferent. I, per tant, en aquest cas, també voldria remarcar que la catalanitat de l'Aran és una catalanitat pactada i volguda –pactada i volguda. I aquest és el capteniment que avui han tingut les forces polítiques araneses.

Avui, trenta anys després de recuperar les institucions i cent anys després d'aquesta conferéncia de Sandaran, aquest Parlament aprovarà una llei que gratificaria segurament l'illustre Sandaran o altres il·lustres com Condò Sambeat. Ara bé, de la lectura d'aquesta conferéncia de Sandaran i de l'experiència d'aquest segle d'oblits i desencontres i també èxits, voldria remarcar com un pas excepcional la recuperació de les institucions araneses. L'any 1990, en tant que poder polític capaç de defensar i lluitar per la reeixida d'allò que ens és més nostre, d'allò que és per definició l'ànima d'un poble, l'eina amb què hom pot expressar el sentiment de pena, el goig i amb allò que podem explicar el mateix món que la resta del món, però amb mots diferents, amb conceptes propis, i això ho dic amb tota solemnitat, senyors

i senyores diputats. Qui lluitarà per la nostra llengua si no ho fem nosaltres? I és per això que també avui els dic a tots vostès, senyors i senyores diputats –i en aquest «vostès» també m’hi incloc– que hem de seguir lluitant per tenir el dret i les eines perquè Catalunya avanci en el seu autogovern, en la defensa de la seva identitat i en aquest «seguir lluitant» hem d’incloure també Aran. No creuen que els aranesos també tenim dret a demanar les eines i el poder polític per defensar la nostra ànima, el nostre esperit de poble i la nostra voluntat de ser el que som?

Aran comparteix amb Catalunya el fet de tenir una llengua i una cultura pròpies, que han perfilat en gran mesura aquesta identitat. Per aquest motiu, creiem fermament que la lluita d’Aran i de l’aranès és també la lluita de Catalunya i de la llengua catalana. Per això Aran advoca, per definir un nou relat sobre la identitat, el territori i les llengües a Catalunya des d’una perspectiva plural i de respecte. La tramitació de la llei de l’aranès és un pas important que honra aquest Govern, però hem de fer més passos en altres àmbits per assegurar el projecte que compartim tots plegats.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. L’aranès i el català que tenen en el pacte la seva raó de ser i el seu esdevenidor més fructífer.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Estic segur que en la tramitació d’aquesta llei millorarem el seu redactat i Catalunya tindrà l’honor de ser el primer territori que fa una llengua per a un país que té tan pocs parlants, però que tenen en la seva llengua un sentiment tan profund i, per tant, això els honra a tots vostès.

Gràcies. Bona tarda.

(Aplaudiments.)

El president

Entà fixar era sua posició sus era esmena ara totalitat a era paraula, peth Grop Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, er illustre senhor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, honorable vicepresident, autoritats araneses, senyores i senyors diputats. Em permetran que els dugui d’excursió, breument, a la meua pròpia experiència amb relació a la llengua occitana a l’Aran, objecte avui del nostre debat. Els ben prometo que no es tracta de presumpció per part meua, sinó de voluntat d’emmarcar l’inici de la recuperació democràtica de la llengua occitana a l’Aran.

En aquells anys –no els sabia precisar, però corrien els vuitanta i tants– jo treballava en comissió de serveis a l’Institut de Ciències de l’Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona, en el qual eren inscrits els estudis de magisteri de Lleida. Una de les missions que

la Generalitat –aleshores governada per Convergència i Unió– ens encomanava era la formació en català dels mestres. Nosaltres, l’ICE de Lleida, vam demanar d’en-carregar-nos també de la formació lingüística occitana dels professors i de les professores a la Vall d’Aran. Ho vàrem obtenir. Van ser constants els viatges durant quatre anys. Ens afanyàrem a organitzar un currículum, tant de gramàtica com de didàctica de la llengua. Arrencàvem pressupostos públics amb les ungles per poder bastir una biblioteca amb textos literaris occitans i amb antigues gramàtiques. Vam dissenyar els diplomes que acreditaven haver passat els cursos corresponents i que habilitaven el professorat a impartir la llengua de l’Aran. Va ser una magnífica aventura, perquè començàvem, amb la consciència que ja no es deturaria, la normalització lingüística d’una llengua minoritzada i minoritària, germana, és clar, de la també minoritària catalana. Atorgàvem, entre les neus d’hivern i les grasses pastures de primavera, una atenció delicada, solidària i esperançada a la llengua occitana de l’Aran, com ho fèiem amb la llengua vulnerada de Catalunya.

He de reconèixer els esforços de mestres aranesos, tres dels quals hem plau de citar: Frederic Vergès, Angelina Cases i Jusèp Loís Sans, que és present en aquest hemicicle, gràcies als quals vam reeixir tot i les preocupacions per encertar un criteri gramatical coherent amb el tronc de la llengua occitana. I vet ací que he de dir, senyores i senyors diputats, que va ser providencial la presència acadèmica del doctor Xavier Lamuela, a qui avui em plau d’homenatjar per la seva perseverança i generositat amb la llengua occitana, ençà i enllà de l’Aran. Poden, doncs, imaginar, senyores i senyors diputats, com esperàvem l’arribada d’aquest projecte de llei.

Aran no és només un territori pirinenc, no és només una pàtria per als aranesos i un bellíssim espai d’acollida per a visitants, no és només una terra occitana que ha ratificat sempre la voluntat d’acompanyar-se de la comunitat catalana, per bé que amb la justíssima preservació dels seus drets històrics i també territorials. L’Aran és també la capsa de nacre que guarda viu el patrimoni d’una llengua maltractada per la històrica política de l’occident europeu.

Aran ofereix el regal de la seva llengua viva, perquè la preservem, perquè la protegem, perquè l’ajudem a ser plenament normal, i ens correspon a nosaltres que, conjuntament amb els aranesos i les araneses, l’envigorim tot envigorint el domini lingüístic occità d’una antiga i brillantíssima literatura, començada per trobadors i continuada pels felibres.

Vet ací, doncs, que el projecte de llei que debatem té justes aquestes pretensions: el reconeixement jurídic, la protecció, l’ús normalitzat, l’extensió social i territorial de la llengua occitana a l’Aran.

Naturalment, el projecte de llei solemnitza el patrimoni lingüístic que significa per a nosaltres, els catalans, i per al món sencer la llengua *dera val*, i ratifica l’íntima satisfacció del nostre país sabent-la enmig d’una pluralitat lingüística que ens singularitza bona cosa en el concert de les nacions d’Europa.

És veritat que per a aquesta normalització no partim de no res. A l'experiència personal que els explicava, cal, amb honor, enunciar les iniciatives legislatives que aquest mateix Parlament ha promogut en els anys de democràcia i d'autogovern: Llei de normalització lingüística, del règim especial d'Aran, de política lingüística i sobretot l'Estatut d'autonomia de 2006, que oficialitza l'occità a l'Aran i a tot Catalunya i que ordena el treball legislatiu que tot just avui comencem.

No vull negligir ni una engruna dels esforços fets pels governs de la Generalitat de Catalunya, ni voldria deixar de reconèixer els que han fet, també, i són molts, els governs del Conselh Generau d'Aran d'ençà que és creat.

El projecte de llei de la llengua d'Aran consolida en no pocs aspectes l'estatus de la llengua occitana al país aranès; es tracta d'una obligació que sacralitza l'Estatut de Catalunya. En efecte, el projecte de llei unifica la regulació fins ara dispersa que ha permès la lenta però segura normalització de la llengua occitana a l'Aran. A partir d'ara, aquesta normalització serà un precepte polític, tant en l'Administració *dera val* com en la de la Generalitat; en la *val* i en la resta del territori de Catalunya. A partir d'ara, ja no serà cap regal sinó un mandat parlamentari que la llengua d'Aran sigui la vehicular, la normal en l'ensenyament dels escolars aranesos i que tingui espais per a ser apresada també a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, el meu grup és conscient que en la tramitació del projecte de llei haurem de superar opinions i potser prejudicis que encara pressionen sobre els criteris lingüístics –aranès o occità a l'Aran–, i, a més a més, vista l'esmena a la totalitat del Partit Popular, presentada amb text alternatiu, també haurem de superar alguns desencontres –si poden superar-los– polítics amb qui entén només al seu favor la pluralitat lingüística.

Afrontar aquestes controvèrsies valdrà la pena si finalment arribem al consens, almenys entre els grups de tradició democràtica i nacional, que ha de ser per a un acte preciós: el d'atorgar tot just a la gent d'Aran, als catalans i a la cultura universal una eina que enrobusteixi una llengua que és viva, és vital, és il·lustre en el seu patrimoni literari i prou plena de vigor per tornar a ser un estel en l'univers de les llengües que vetllen els dies nostres i il·luminen les nits dels humans.

Deixin-me acabar, senyores i senyors diputats, amb una citació epistolar. Recentment he sabut que l'il·lustre escriptor català Ros i Lasalas, de recuperada memòria pels brillantíssims estudis de l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira –qui, per cert, potser no coneix aquest extrem–, va aprendre occità durant una llarga estada a Arties, curant-s'hi una malaltia d'alvèols pulmonars, sota les neus del Montardo.

Recentment, he pogut tenir còpia d'una carta seva, preciosa, gràcies al lletraferit aranès Jusèp Conspicu, veí d'Unha. El final d'aquesta epístola acabarà –tot anunciant-los ja d'antuvi el vot contrari a l'esmena popular, nostre, a la totalitat, seva, i al text alternatiu– aquest parlament meu.

Diu així, el senyor Ros i Lasalas, en la seva carta: «Amics aranesi, alendatz uèi e cantatz ben fòrt, perque

enquèra mos calerà ua grana luita entà veir eth paisage tot verd dera primauèra sus es montanhes. Mès cau que nosati baishem toti amassa un aute còp ath lèit der arriu e béuer en istòria deth corrent çò qu'auem es aranesi; escotatz-i toti era cançon qu'a vengut a nosati dempuèi deth temps deth gèl d'iuèrn. Alendatz, aranesi, donques auem gessut finauments dera nuèit e arribe eth lençòu plan blanc deth maitin sus era tèrra nostra.»

Sigui, doncs, com Ros i Lasalas preconitzava, a major glòria d'Aran, dels aranesos, de les araneses i de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Entà fixar era sua posicion sus era esmena ara totalitat a era paraula, peth Grop Mixt, era ilustra senhora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Honorable vicepresident, autoritats araneses, senyors i senyores diputats, en Ciutadans em en favor de regular er emplec der aranès mès pas volem en Aran es madeishes imposicions que se patissen en Catalonha.

Así, pues, en el preámbulo de este proyecto de ley se explica que tiene como objetivo general reconocer, proteger y promover el aranés. Sin embargo, ya sabemos lo que hace este Gobierno cuando habla de protección; si lo tuviéramos que resumir en una palabra sería «sobreprotección», y eso suele ir en detrimento de otras cosas que también es preciso proteger, como, por ejemplo, el derecho de opción lingüística, es decir, la libertad de elección.

Por ello, nos parece un error que esta ley impida a los escolares recibir la enseñanza primaria en su lengua materna. Desde Ciutadans y el Grupo Mixto nos oponemos a esta situación. Pero es que además la propia Ley de política lingüística establece en su artículo 21.2, textualmente, que los niños tiene derecho a recibir la primera enseñanza en su lengua habitual, ya sea esta el catalán o el castellano. Por lo tanto, análogamente, en esta ley se debería recoger ese mismo derecho de los niños ampliado al aranés. Sin embargo, en el artículo 14.2 de este proyecto de ley se establece el aranés como lengua vehicular y habitual en la primera enseñanza.

También se dice en el preámbulo de esta ley que Cataluña se convierte así en el único territorio del Estado que reconoce tres lenguas oficiales: catalán, castellano y aranés. Siendo eso así, estaría bien que no se perdiera la oportunidad de convertirse en el único territorio, o en el primero, en el que se establecen tres lenguas vehiculares –catalán, castellano y aranés– y las tres de uso habitual entre la gente que vive en este territorio. Si en la sociedad aranesa se hablan tres lenguas habituales, en las aulas del valle, se deberían utilizar tres lenguas vehiculares. La mejor manera de fomentar el trilingüismo sería en las aulas, que es en donde empieza la vida pública.

Por otro lado, pero en el mismo sentido, vemos que en el capítulo séptimo, titulado «Fomento y difusión», se abre la vía para que se extienda al aranés el régimen sancionador en temas de comercio y consumo que ya está en marcha con el catalán. A este respecto, cabe preguntarse si se llegará también en el valle al disparate de sancionar a un comerciante por rotular solo en catalán y no en aranés y catalán. ¿Cuál será el criterio?

Por lo que se refiere al texto alternativo que ha presentado otro grupo parlamentario, tiene nuestro apoyo; recoge medidas igualmente eficaces para el reconocimiento y fomento del aranés y no cae en el error de sobreproteger un idioma en detrimento del derecho de los niños a recibir la enseñanza primaria en su lengua habitual y del derecho de comerciantes a utilizar cualquiera de las lenguas oficiales en sus actividades. No podemos convertir las lenguas en instrumentos coercitivos, no podemos imponer lenguas, ninguna, en ningún ámbito. Tristemente ya hemos padecido cuarenta años de imposiciones lingüísticas.

Para concluir permítanme recordar en sede parlamentaria que en este tema, como en tantos otros, fomentar lo óptimo siempre es mejor vía que imponer de modo arbitrario y sobre todo de un modo que no se corresponde con la realidad social.

Muchas gracias.

(Pausa llarga.)

El president

Passam ara tara votacion dera esmena ara totalitat deth Grop Parlamentari deth Partit Popular de Catalonha.

Comence era votacion.

El resultat ha estat de 16 vots a favor i 114 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, el projecte continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Projecte de llei

de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral (debat de totalitat) (tram. 200-00081/089)

El quart punt de l'ordre del dia, és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

(Pausa.)

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyores i senyors diputats, conseller... En primer lloc, agrair la presència del secretari general del departament, de la directora general de Medi Natural, del director dels ser-

veis territorials, dels alcaldes, de les regidores i regidors, dels diputats i les diputades, els membres també del Consell Assessor de l'Àrea Protegida de les Illes Medes.

Els presento avui, per iniciar la seva tramitació parlamentària, el Projecte de llei de declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, de dues reserves naturals parcials i d'una reserva natural integral. Aquesta és una aprovació de molta rellevància. Catalunya és un país amb un patrimoni natural i una biodiversitat excepcionals, i amb aquest nou parc natural donem un pas més per preservar una riquesa que cal conservar i conèixer amb profunditat.

Els parcs naturals són una peça clau d'aquesta riquesa natural patrimonial i tenen un paper preeminent en la seva conservació i alhora són també dinamitzadors del territori. És més, un parc natural és un element d'oportunitat ambiental, però també d'oportunitat econòmica per a un territori. No hi ha territoris amb parcs naturals i espais de protecció especial que no hagin millorat tant aspectes econòmics com socials.

Som conscients que cal conciliar l'activitat humana, el medi ambient i el territori, però no perdem de vista que un dels beneficis que comporta la conservació d'un espai natural és el reconeixement dels recursos que ens ofereix, és a dir, els béns i serveis que proporciona al nostre benestar i a la qualitat de vida de les persones. Aquesta és la filosofia del Programa per a l'avaluació dels ecosistemes del mil·lenni, impulsat per Nacions Unides, i que precisament aquest any, el 2010, esdevé l'Any Internacional de la Diversitat Biològica, i amb aquests conceptes s'està explicant arreu del món.

L'àmbit objecte avui d'aquest projecte de llei, com està regulat? Actualment tots els espais afectats tenen diverses figures de protecció. Els aiguamolls de l'Empordà, el Montgrí i les Medes formen part del PEIN. Les illes Medes són una zona especialment protegida d'importància per a la Mediterrània. El setembre del 2006 es va declarar ZEPA l'espai Montgrí, Medes, Baix Ter i es va proposar com a lloc d'importància comunitària, LIC. Diversos estanys i àmbits riparis dels aiguamolls del Baix Ter formen part de l'inventari de zones humides de Catalunya. Amb aquesta llei, el que fem és establir objectius de planificació i protecció, així com instruments de gestió comuns per a aquests espais naturals.

Per què un parc natural? Les tendències actuals en matèria de preservació de l'entorn indiquen que cal assegurar la funcionalitat ecològica dels espais i preservar els processos. Per aquest motiu, es fa necessari establir paràmetres de planificació i de gestió concertada entre espais propers. El procés de consultes als ens locals i entitats del territori implicat ens ha portat a la conclusió que la figura d'ordenació més escaient en aquest àmbit és la del parc natural.

Amb aquesta finalitat s'han portat a terme moltes reunions, sessions informatives i iniciatives de difusió al llarg de tot el procés. En primer lloc, la presentació, en la primera meitat del 2008, del projecte al territori, amb motiu de l'imminent publicació de l'anunci d'informació pública; l'edició d'un vídeo institucional; l'habilitació d'un espai específic a la pàgina web del Departament de

Medi Ambient i Habitatge; la notificació personalitzada de la informació pública d'aquest projecte mitjançant un escrit, que en alguns casos s'acompanyava d'un CD, als membres del Consell Assessor de les Medes i a trenta-set entitats interessades. Durant la segona meitat de l'any 2008, presentacions en els municipis que ho van sol·licitar i diverses reunions amb representants dels ajuntaments i d'entitats per part de representants dels serveis territorials de Medi Ambient i Habitatge de Girona, així com de la Direcció General de Medi Natural. Fins al primer trimestre del 2009, consultes a diverses unitats de la Direcció General de Medi Natural i reunions amb ajuntaments implicats i les entitats interessades.

Quins són els valors naturals i quines característiques ambientals té aquest àmbit? En concret, el PEIN defineix l'àmbit del Montgrí com un dels espais naturals amb una notable singularitat geològica i en què, a més, es troba la població més nombrosa a Catalunya de l'anomenat «ratpenat de cova». Per les illes Medes, destaca la notable diversitat del medi litoral i marí català, amb presència de plantes rares i endèmiques i una important colònia d'ocells. També hi són representades la pràctica totalitat de les comunitats bentòniques del golf de Lleó, com dels paisatges insulars i submarins, de gran bellesa i singularitat. D'altra banda, els aiguamolls del Baix Empordà són un medi irreplicable com a formació geològica, en què a part del sistema de llacunes litorals destaca el sistema de dunes continentals i litorals; es tracta d'un medi poc representat a Catalunya, que a més a més té una gran importància zoogeogràfica.

Per l'àmbit de geologia, l'àmbit del parc presenta una gran diversitat pel que fa a la variabilitat de materials, d'èpoques i d'origen diversos, d'estructures, processos i ambients sedimentaris –palustre, fluvial i marí–, i a més les estructures geològiques terrestres també han de tenir i tenen continuïtat i es reconeixen en l'àmbit marí.

La flora, la vegetació i els hàbitats. Hi ha una gran riquesa d'hàbitats de comunitats vegetals i d'espècies de flora, espècies que en molts casos són endèmiques. També cal destacar que dins el parc s'emplacen comunitats vegetals d'especial interès, com ara garrigues, poblaments rupícoles, prats mediterranis, etcètera.

La fauna. Donada la variabilitat d'ambients, la fauna present al parc és molt diversa. A l'àmbit marí es troba un centenar d'espècies de peixos, essencialment bentònics i litorals. Quant als rèptils, es té constància de la presència de quinze espècies. Les aus tenen una especial rellevància al parc, tant el nombre d'espècies com d'individus. Entre el Montgrí i les Medes s'han comptabilitzat 189 espècies; cal destacar-ne rapinyaires, marines i rupícoles. I a la zona d'aiguamolls s'han observat 245 espècies; cal destacar-ne les aus aquàtiques i limícoles durant l'estació d'hivern. De mamífers en trobem més d'una cinquantena d'espècies, de les quals tretze són quiròpters. També s'ha constatat la presència del turó i de la llúdriga a la zona dels aiguamolls.

El patrimoni sociocultural del futur Parc Natural del Montgrí, Medes i Baix Ter. El territori que abasta el parc natural ofereix uns paisatges culturals únics a Catalunya i permet veure la interacció de l'home amb l'entorn des del paleolític fins a l'actualitat. A les coves del Montgrí

va tenir lloc un dels primers episodis del pas de l'home a les comarques gironines al paleolític inferior; d'altra banda, el poblat de Fonollera és el testimoni del primer poblat conegut a l'aire lliure de l'Empordà. Al conjunt del territori del parc s'han documentat jaciments d'època ibèrica. Tanmateix no hem d'oblidar que en els límits es troba la ciutat grecoromana d'Empúries, que és un dels jaciments més destacats de l'antiguitat a la península Ibèrica, així com dels nombrosos assentaments romans. Així mateix, cal destacar l'existència de jaciments subaquàtics d'època romana a la costa del Montgrí.

La proposta de parc natural. Com els deia, la figura de parc natural implicarà una gestió més propera al territori i posarà en valor una visió global i coordinada del conjunt de l'àmbit. Es farà possible establir un continuïtat coherent entre el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà i el futur Parc Natural del Montgrí.

El nou parc natural protegirà 8.192 hectàrees, de les quals 2.037 seran marines. Les hectàrees terrestres del nou parc natural es distribueixen de la següent manera. A la comarca de l'Alt Empordà, en el municipi de l'Escala, hi ha una superfície de parc de 296 hectàrees. A la comarca del Baix Empordà hi participen els municipis de Torroella, amb una superfície de 4.515 hectàrees; Pals, amb 571; Bellcaire d'Empordà, amb 483; Palau-sator, amb 108; Ullà, amb 115; Fontanilles, amb 55, i Gualta, amb 8,20 hectàrees.

Aquesta proposta de nou parc natural inclou dues reserves naturals parcials –una de marina, de les illes Medes, i una de terrestre, al Baix Ter–; una reserva natural integral a la zona emergida de les illes Medes, pel seu alt valor; una zona perifèrica de la reserva natural parcial marina, i un àmbit de protecció d'espais agraris.

Reserves naturals parcials. La reserva natural parcial de les Medes comprèn la zona ja estrictament protegida de l'entorn marí de les illes. La pressió creixent en aquest àmbit de gran interès fa necessari incrementar els esforços per millorar-ne la protecció i reforçar la gestió, i també dotar aquest àmbit d'una figura de protecció reconeguda a la legislació vigent. La reserva natural parcial dels aiguamolls del Baix Ter comprèn les llacunes i els aiguamolls dels sectors del Ter Vell, la Pletera, la Bassa de Fra Ramon i les Basses d'en Coll. En el parc natural del Montgrí, les Medes i el Baix Ter, les zones humides tenen un paper fonamental per la seva gran riquesa ecològica i la seva importància, com dèiem abans, zoogeogràfica.

La part terrestre de les Medes es declara reserva natural integral. Fins ara, la part terrestre de les illes no estava protegida per la llei, només pel PEIN. El fet que la part emergida es declari reserva natural integral significa que només s'hi podrà accedir i actuar amb l'autorització prèvia de l'òrgan gestor del parc. Només podran efectuar-s'hi treballs científics de recerca i activitats de maneig de l'espai protegit i de gestió de manteniment del far, i no s'admetrà l'extracció ni la recollida de minerals, roques, fòssils, plantes o animals, llevat de l'associada a activitats de recerca científica, convenientment autoritzades per l'òrgan gestor, com els deia.

L'àmbit de protecció dels espais agraris. Per tal de reconèixer explícitament l'important paper ambiental i

econòmic dels arrossars i, en general, de l'activitat agrària en aquest espai protegit, s'han delimitat els terrenys en què l'ús preferent és l'agrari. En aquests àmbits es duran a terme de manera preferent accions i mesures de foment d'aquesta activitat i de compatibilització amb la conservació del patrimoni natural. Concretament es tracta del sector de l'estany de Belcaire i el sector dels arrossars de Pals; en aquest sector podran canviar-se els usos actuals destinats a arrossar, amb el benentès que sempre seran per a ús agrícola, per a altres tipus de conreus, en funció de la dinàmica econòmica dels mercats de productes agraris.

El Govern de la Generalitat ha expressat la voluntat de definir un espai d'interpretació del medi natural i socioeconòmic del Parc Natural del Montgrí en l'actual edificació de Mas Vilanera, ròtula amb el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, al terme municipal de l'Escala. La seu central i administrativa del parc estarà a Torroella de Montgrí; la seu de la gestió marina continuarà a l'Estartit. I, altrament, es definirà també un centre més específic sobre la reserva marina dels aiguamolls de l'Empordà, que es preveu ubicar a l'antiga instal·lació de Radio Liberty, a Pals.

La representació institucional ha de ser plural en els òrgans de govern del futur parc. Està previst que en l'òrgan rector del parc estiguin representats els departaments de la Generalitat amb competències relacionades amb la gestió del parc natural, els ajuntaments implicats i els sectors socials representatius en el territori. També es preveu la creació d'òrgans col·laboradors en la gestió del parc natural, integrats per entitats, sectors socials i científics interessats.

Les alegacions rebudes. La participació, com els deia abans, ha estat fonamental. Hi ha hagut, en el tràmit d'audiència pública, 1.658 aportacions i alegacions: 1.488 de particulars, 96 d'entitats, 53 d'empreses, 10 d'ens locals i 11 informes preceptius dels departaments de la Generalitat. Les alegacions s'han valorat una per una; s'han recollit les alegacions que aportaven arguments tècnics suficients i coherents amb el projecte, i s'han incorporat directament als documents corresponents.

Finalment, senyores i senyors, vull agrair l'esforç fet per totes les persones que han intervingut en el llarg de tot aquest procés de configuració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, evidentment no solament als tècnics i als que ho han fet des del Govern, sinó tota l'aportació que hem rebut del conjunt de municipis, de les entitats, de les organitzacions, del sector científic, universitari, etcètera, que han configurat aquesta proposta. Tinc el convenciment que aquest serà un parc natural que unirà els esforços de les comarques de l'Alt i del Baix Empordà. Estic convençut, doncs, que aquest nou parc farà créixer el patrimoni natural de Catalunya i serà un progrés per a tothom.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular, té la paraula la senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, honorable conseller, honorables consellers..., saludar també el secretari general i la resta de membres del departament que avui també ens acompanyen. Per presentar l'esmena a la totalitat en aquest Projecte de llei per a la declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter, que el Grup Parlamentari del Partit Popular hem presentat en primer lloc.

Bé, aquesta proposta de nou parc natural inclou dues reserves naturals parcials, una de marina de les illes Medes i una de terrestre al Baix Ter; una reserva natural integral a la zona emergida de les illes Medes; una zona perifèrica de la Reserva Natural Parcial Marina, i finalment un àmbit de protecció d'espais agraris. El nou parc natural protegirà 8.192 hectàrees, de les quals 2.037 seran marines. No entraré a parlar, a especificar el que és la part geogràfica ni geològica que el senyor conseller ha especificat molt concretament.

Necessàriament haig de començar fent referència al grup de persones que han vingut expressament des del territori, des de les comarques gironines, aquesta tarda, a manifestar-se a la porta d'aquest Parlament. Té, senyor Baltasar, té una mostra del rebuig que genera aquest projecte de llei. A la porta d'aquest Parlament hi ha avui moltes persones que han vingut a dir-li a vostè i al senyor Montilla que ja està bé, que ja n'hi ha prou, que es dediqui a governar i no a perseguir-los limitant qualsevol tipus d'actuacions que es facin endavant.

Algunes d'aquestes persones que avui ens acompanyen a la tribuna, i que aprofito aquesta intervenció per saludar-los, li haig de reconèixer, senyor Baltasar, li haig de reconèixer un mèrit que en política, doncs, no és menor, i el vull felicitar perquè vostè, amb aquesta presentació, amb aquest projecte de llei ha aconseguit una unanimitat amb la presentació d'aquest projecte, i miri, i m'hi referiré, fins i tot s'ha creat una plataforma en contra d'aquesta llei. I m'hi referiré: estic parlant de l'Associació de Propietaris i Pagesos de l'Escala i de l'Alt Empordà, de representants dels pagesos, de l'Associació de Costums i Tradicions del Cap de Creus, d'empresaris nàutics, de pagesos afectats directament –privats, evidentment–, de membres de la societat de caçadors, d'arrossaires, d'agricultors, de representants de la Federació d'Activitats Subaquàtiques, d'ajuntaments, d'administracions locals..., tots –tots–, senyor conseller, tothom hi està en contra. El felicito per la seva unanimitat.

I miri, li haig de reconèixer que ha volgut buscar alguna persona que hi estigués a favor, alguna Administració, alguna entitat, alguna associació, i que algú ens expliqués les bondats d'aquesta llei, i li haig de reconèixer, també, que m'ha sigut impossible. No he trobat a ningú que estigui d'acord amb l'elaboració, amb el fons d'aquest projecte de llei.

També és veritat que no he parlat amb els regidors d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no he parlat amb ells, perquè, segurament, crec que deuen ser els únics que hi estan a favor. *(Pausa.)* Sí, sí, els regidors d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que suposo que són els únics

que estan a favor de prohibir, d'intervenir, de limitar, d'expropiar, sense contraprestacions, de totes aquestes barbaritats. La veritat que amb ells no he parlat, i suposo que deuen ser ells els que en una carrera, doncs, de campanya electoral deuen estar encantats amb aquesta llei, però ells i només ells.

Un altre detall que demostra també la preocupació i la indignació que representa la presentació d'aquesta llei, vostè també s'hi ha referit: 1.658 alegacions presentades, per una llei que només té vint-i-dos articles –només–, 1.658 alegacions. I no estan contestades. No, no, no, senyor conseller, no estan contestades. Per què no les han contestades? Per què no s'han dignat a donar resposta a aquestes alegacions? Aquestes alegacions formen part de la preocupació de tota aquesta gent. No són fetes des del caprici o des del moment, doncs, de «vinga, anem a fer una alegació al Departament de Medi Ambient», no, no; estan fetes amb la voluntat, amb tota la preocupació de tots els sectors implicats, i vostès, no sé si per prepotència o exactament no sé per quin motiu, no s'han molestat a contestar-les.

I no ens vingui avui aquí ara a dir que sí, que les han contestades, com degudament..., com han pogut. No, no; no les han contestades, senyor conseller. I ja li avanço que el Grup Parlamentari Popular les fa seves per presentar les esmenes en la ponència corresponent que, doncs, desgraciadament, es constituirà a partir d'avui. I dic desgraciadament perquè molt em temo que aquesta llei tirarà avui endavant, no?

Però, si anem al fons de la qüestió, doncs resulta que clar, que és que la mateixa Constitució la que reconeix a la propietat privada, però clar, com que vostès no reconeixen la Constitució, doncs clar, anem malament, no? (*Rialles.*) Sí, sí, rigui, rigui, senyor Bosch. Miri, l'article 33 de la Constitució espanyola diu, en el seu apartat primer: «Se reconoce el derecho a la propiedad privada y a la herencia.» I en l'apartat tercer: «Nadie podrá ser privado de sus bienes y derechos si no por causa justificada de utilidad pública o interés social, mediante la correspondiente indemnización y de conformidad con lo dispuesto por las leyes.»

Aquesta llei, senyor conseller, suposa una afectació molt important a la propietat privada, a moltes activitats econòmiques relacionades amb aquest territori, i fins i tot amb el lleure, que serveix també per atreure molts turistes a Catalunya, i per generar, per tant, ocupació, en un moment com l'actual, on la forta crisi econòmica encara fa més greu l'aprovació i la presentació d'aquesta llei.

Senyor Baltasar, vostès han escollit el pitjor moment possible per presentar aquesta llei. Porten molts mesos..., de fet, porten set anys de governs tripartits; esperem que aquest sigui l'últim, estic convençuda que així serà, però porten set anys i ara resulta que ens els últims mesos de legislatura, a les acaballes d'aquesta legislatura, vostès, doncs, s'atreveixen a portar aquesta llei.

Miri, la gent està patint greument una crisi, i al nostre país perdem competitivitat. El turisme decau, el turisme decau a Catalunya, i vostès només pensen a ofegar encara més els que ja els costa respirar. Aquesta tripartit està coartant les llibertats als ciutadans que lliurement

volien accedir al medi natural, i vostès, amb aquesta llei, els ho prohibiran a partir d'ara.

Miri, senyor conseller, de cap de les maneres podem votar a favor d'aquesta llei, de cap de les maneres podem estar d'acord que s'expropiïn hectàrees i hectàrees de molta gent, de molts ciutadans de les comarques gironines que les han treballades amb el seu esforç, les han suades, se les han guanyades, i resulta que ara vostès, amb un gest típic de *flower power*, doncs, els pretenen treure de males maneres. Això respon únicament a una maniobra política feta els darrers mesos de legislatura, i que segons vostès mateixos, no la podran complir atès que no tenen pressupost.

I parlant de pressupost, i de fet, l'Acord de govern de 5 de setembre de 2006 de la Xarxa Natura 2000, que designava l'espai aquest, precisament l'espai Montgrí - Medes - Baix Ter com a zona especial de protecció per a les aus i com a lloc d'importància comunitària. La gent afectada encara estan esperant els diners que des de l'Administració havien de rebre, i, fins a la data, ni un duro, senyor Baltasar, ni un euro.

Amb aquesta llei vostè va prometre en la presentació del nou pla als alcaldes afectats, una inversió que superava els 22 milions d'euros, per posar en marxa el parc. I alguna reticència d'algun municipi afectat, vostè la intenta atenuar promentent un centre d'interpretació del parc. Però, clar, per què no diu clarament que no ho podran complir? Per què no reconeixen, doncs, que no tenen diners i, per tant, no podran tirar això endavant?

Per cert, a l'articulat de la llei es parla constantment de l'«òrgan gestor», de l'«òrgan rector», de l'«òrgan col·laborador». Alguns comentaris sobre això, senyor Baltasar: no especifiquen de quants membres els composaran, ni tampoc de quins. No especifica la representació dels sectors afectats, i, sota el nostre punt de vista, el rector i el gestor, els òrgans rector i gestor tindran massa autoritat, massa per tractar-se de persones posades a dit per vostè, pel seu departament, i donat, per tant, doncs, que la seva subjectivitat fa perillar qualsevol decisió presa o qualsevol sanció imposada.

Vostès estan fent campanya electoral amb una llei a la mà, i això és molt perillós, senyor conseller. Presenten una llei amb tràmit d'urgència, sense consensuar-la amb el territori, sense consensuar-la amb els afectats, que ni tan sols han sigut informats pel seu departament sinó que moltes vegades, molts d'ells se n'han assabentat a través dels mitjans de comunicació, cosa que és molt trista, doncs, tractant-se dels seus terrenys, que els els pensen expropiar *gratuitament*, amb l'únic objectiu que els representants del seu partit en aquells municipis, en el territori, doncs, puguin fer bandera, i per tant puguin fer campanya electoral, no? Home, certament, una mica lamentable ho és, senyor Baltasar.

Però un comentari final, i no per ser final menys important. Miri, senyor conseller, en un país amb un govern normal, el fet de tenir un parc natural hauria de ser un privilegi, però en aquest país, amb govern tripartit, el fet de tenir un parc natural és un càstig.

Per tant, i per acabar, miri, hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè considerem que és una llei

intervencionista, prohibicionista, injusta, i, en definitiva, el fet que no satisfaci a ningú demostra el que és. Per tant, hem presentat aquesta esmena a la totalitat esperant que sigui avui, doncs, aprovada per la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fer també el torn d'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyor secretari general, senyora directora general, alcaldes, representants de diferents institucions del territori, representants de la propietat, de sectors turístics que ens acompanyen en aquest debat, permetin-me començar llegint, i llegint una cosa que nosaltres vàrem escriure ara fa justament quatre anys, i deia així: «Consensuarem amb els territoris i sectors afectats les ampliacions, així com la creació de nous parcs naturals.» Això és el que està escrit a la pàgina 162 del programa electoral de Convergència i Unió, de cara a aquestes eleccions, i aquesta, i no cap altra és la raó última que explica, i sobre la que se sustenta l'esmena a la totalitat que presentem a aquest parc.

S'ha dit –jo ho diré probablement amb paraules diferents–, però tenim tota la impressió i bastant la certesa que aquest parc neix coix, que no neix amb el consens que seria exigible, amb el consens que seria demanable, per a un parc que, al capdavant, el que necessita són les complicitats, en primer lloc, de la gent que està més propera, que viu en aquests territoris, no?

Per tant, quedi clar, des d'ara mateix, que des de la perspectiva de Convergència i Unió diem: «sí al parc, però no d'aquesta manera». Nosaltres diem sí als parcs, i ho avalem, no amb paraules, amb fets. Aquest és el primer parc que proposa el tripartit, després de set anys de govern. El de Collserola va fent xup-xup, no sabem si arribarà o no; l'altre dia ja ens va dir que l'ampliació d'Aiguestortes i de Montserrat no serà possible aquesta legislatura; el de les Muntanyes de Prades... I li estic dient parcs que figuraven en el Pla de govern i en els compromisos del Govern i dels partits polítics que el sustenten. Aquest és el primer parc que es porta a consideració, i es porta tard i es porta malament, no? I, per tant, nosaltres hi fem, doncs, aquesta esmena a la totalitat.

Per dir-ho, conseller, i m'entendrà molt bé –aquest és un llenguatge més seu que nostre, més d'Iniciativa per Catalunya que no pas de Convergència i Unió–, a parer de Convergència i Unió un altre parc és possible. Conseller, es poden fer les coses d'una altra manera per arribar a protegir el territori, amb el consens, no la unanimitat, perquè nosaltres n'hem impulsat molts de parcs naturals en aquest país, i sabem la dificultat que hi ha, i les unanimitats no són possibles, si toquem de peus

a terra, però sí que és possible –i exigible– un consens molt més generalitzat.

Nosaltres apostem i creiem en un parc que neixi del consens més que de la imposició. I per això creiem que és substantiu que neixi més del diàleg que no pas del monòleg. I, honorable conseller, és cert, vostès no han contestat ni una de les 1.648 al·legacions que s'han fet, no les han contestades. No s'han pres ni la molèstia de..., fotocòpia i dir: «Escolti, l'hem rebuda, i estigui al cas, que quan publicarà veurà si li hem recollit o no.» Tan simple com això; un gest! Vostès que tenen tot un departament dedicat a la participació ciutadana, diu... I puja a la tribuna, el conseller, i diu: «No, és que estem molt contents de la participació.» Home! No em giri les coses d'aquesta manera. No intenti dir que 1.600 esmenes que clamen al cel –en la seva immensa majoria–, doncs, són un exemple de participació quan, a més a més, vostès..., no han tingut, vostès, el departament, doncs, la voluntat o la capacitat, el que sigui, de contestar-les, no?

Li deia abans, aquest és el primer parc que ens arriba, després de set anys de moltes promeses, i tenim la sensació que arriba, en certa manera, perquè vostès s'han de justificar, perquè si ara féssim repàs –i n'hem tingut ocasió de fer molt parcialment en comissió– del que ha estat la seva política en matèria de medi natural. Home, jo crec que els haurien de sortir els colors.

I n'hi diré algunes, de les promeses reiterades que formen part dels programes electorals, dels plans de govern i de les lleis de pressupostos que vostès no han complert en l'àmbit del medi natural, i em sembla que constaten aquest rotund fracàs. La Llei de biodiversitat ja vaig entendre que arribaria per justificar-se. Amb certesa arribarà en un moment que serà materialment impossible de fer-la, quan era una llei estructural, no des d'ara, des del 2004. La Llei de caça, tres quartes parts del mateix. Es recorden dels fòrums d'accés motoritzat al medi natural? Se'n recorden? En van fer un al Montanyà, un altre a Sabadell..., res, tampoc no ha arribat ni s'ha modificat ni s'ha modificat. El Pla de política forestal... Parlem d'àmbit de medi natural: res. El Pla de connectors biològics, promès tantes i tantes vegades, tampoc. L'Estratègia catalana de la preservació de la biodiversitat –estic parlant de marcs de referències, eh?–, tampoc; l'Estratègia catalana de centres de fauna, la creació del Parc Natural de Prades, la creació del Parc Natural de Collserola, l'ampliació d'Aiguestortes, l'ampliació del Parc de Montserrat... I podríem continuar la llista.

I ara, a finals de legislatura, a corre-cuita, amb 1.600 esmenes sense animar-se a contestar, ens presenten una proposta de parc natural que, dels quatre temes bàsics, n'hi ha tres que els incompleix flagrantment. Jo crec que un parc natural té quatre aspectes que s'han de poder mínimament consensuar en el territori. El primer, els usos. I això angosta les persones que estan al parc. I aquí hi ha una incògnita. I vostè diu: «No, es podran fer els usos agraris, es podran canviar...» Escolti, la gent vol certes. I vostè té l'obligació de donar-les, aquestes certes, i s'haurien de mullar en la llei, perquè ho poguéssim discutir; no pot derivar-ho a un reglament, i més, amb els antecedents que té aquesta conselleria.

Per tant, aquí hi ha una mancança gravíssima, d'una ambigüitat calculada, que els permetrà fer allò que creguin, o allò que puguin, o allò que els deixin fer, o allò que siguin capaços de fer, en un context de funcionament ordinari del tripartit, és a dir: «Tu no m'atabalis amb el parc natural, tu no m'atabalis amb no sé quin altre projecte.»

Segon àmbit que vostès no resolen: els òrgans de govern. Diu: «Hi hauran representats els ajuntaments, els...» Escolti, per què no ens mullem? Escolti, si posar llum sobre aquestes qüestions contribuiria de ben segur a poder aplanar el camí i potser a poder-ho consensuar. Per què no ho diu? «Escolti, seran majoritaris» —o no— «la gent del territori» —digui-nos-ho—, «les institucions del territori, els ajuntaments; hi haurà participació dels pagesos, dels propietaris, de la gent del món del turisme, dels conservacionistes, de les organitzacions...» Digui-ho. Ens ho deixa en una ambigüitat tremenda. I això espanta la gent, això neguiteja, i ho han d'entendre des de la conselleria.

I tercer: el tema del finançament. Home, conseller, quan vostè se'n va el dia..., em sembla que era el 9 de gener, just passat Reis, al parc i diu: «Escoltin, 22 milions d'euros...» Quan tota la defensa de tot un conseller del Govern de la Generalitat per salvar un parc és que hi enterrarà 22 milions d'euros —el qui vingui darrere seu, perquè vostè no n'hi haurà de comprometre cap—, ei, és que poca defensa tenim, conseller. I després en parlaré amb una mica més de detalls.

Per tant, quatre aspectes fonamentals, tres dels quals no queden resolts: els usos, els òrgans de govern, el finançament. I n'hi ha un que sí que el resolen, i encara generen més conflicte, però com a mínim ens hem retratat: els límits —els límits—, vull dir, tot el que queda a dins. Per tant, nosaltres creiem que aquests són aspectes que haurien d'haver quedat molt més clarificats en aquest tràmit previ, més quan ha set un tràmit llarg, de molts anys. Vostès haurien d'haver estat valents i mullar-se. Si vostè creu en el suport dels grups parlamentaris que li donen suport, que crec que hi creu, escolti, retrati's, no delegui en reglaments posteriors que es faran vés a saber com; retrati's aquí davant. I fins i tot, si nosaltres veiem una presència prou justificada del territori, una garantia de finançament prou clara, una claredat en els usos, escolti, potser li ho votem. Hi insisteixo, tots els parcs naturals que hi han en aquest país, tots, sense excepció, són obra del Govern de Convergència i Unió. Per tant, no ens vingui amb el discurs. Nosaltres en tenim experiència, d'això, per bé i per mal, i hem pres nota dels errors que hàgim pogut fer. Però, és clar, vostè ens presenta aquí un projecte tremendament ambigu, que no ha estat capaç de concertar.

I fixi's quines són les alegacions; dades de la memòria. Una anècdota: la memòria..., jo estic acostumat, sempre, quan entra una llei, a anar a baix als serveis —excellents— de documentació d'aquesta cambra i demanar la memòria. I em solen donar dues, tres capses, arxivadors. Aquesta vegada em van venir amb tot un carretó. Li vaig dir al senyor uixer: «Em sembla que s'ha equivocat.» Diu: «No, no» —diu—, «esperis, que li'n portem un altre.» Hi han vint-i-sis capses en la me-

mòria d'aquesta llei, perquè vint són d'esmenes, vint són d'alegacions. Impressionant. Els invito: vagin a la biblioteca i veuran una estesa de capses; són aquestes que vostès no han contestat.

I què diuen? Doncs, miri, és que la seva estadística ho diu. Home, d'aquestes 1.600, 1.500 són sobre els límits. I vostè em dirà: «Algunes, d'ampliar.» És veritat. Però el 97 per cent, que les he comptat, el 97 per cent, no van en el sentit d'ampliar, conseller. Sobre la propietat, 1.400; sobre aspectes econòmics, és a dir, el finançament, 1.400 més; sobre els usos, 1.052 més. Home, si les té aquí retratades, les preocupacions; si les té retratadíssimes. Per cert, molt curioses les alegacions que ha fet el mateix Govern, el Departament d'Agricultura, que alguna cosa deu tenir a veure amb el tema dels arrossers... (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Miri, això és el quadre que acompanya aquesta memòria, que el vaig trobar entremig d'aquestes vint i tantes capses. Diu: «Quadre resum dels informes preceptius. Unitat a la qual s'ha sol·licitat: Direcció General de Patrimoni Cultural, no rebut; Direcció General de Desenvolupament Rural del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, no rebut.» Déu n'hi do com defensa el món rural el Departament d'Agricultura; ni tan sols va fer informe —el Departament de PTOP en va fer, d'informe—, ni tan sols en va fer. Sorprenent.

En qualsevol cas, a nosaltres ens sembla que això són fets que retraten i que ja dibuixen que tenim un problema estructural. Tots hi estem, per la protecció, conseller, i no em faci dir el que no dic ni diré en aquesta intervenció, ni jo ni cap representant de Convergència i Unió. Nosaltres estem per la preservació del territori, però no de qualsevol manera i no fent entrar el clau per la cabota, com han fet en aquest tràmit, perquè qui en paga les pitjors conseqüències és precisament el parc. I abans es deia: un parc ha de néixer amb un mínim consens en el territori, ha de néixer amb complicitats, amb el màxim nombre de complicitats. I si no és així comencem malament i comencem amb mal peu, no?

Però, bé, en qualsevol cas el que hem acabat generant, doncs, és aquest recel, és aquesta oposició, a vegades fins i tot exacerbada, és tot aquest rebuig i aquestes suspicàcies que d'alguna manera hauríem de ser capaços, doncs, d'apagar en el tràmit parlamentari.

I la nostra esmena és una esmena en el sentit literal de retorn, de dir: «Escolti, s'ho torni a mirar, Govern, contesti les alegacions, dibuixi, faci's càrrec de quines són les preocupacions, nulli's en aquests aspectes i ens ho torna a enviar.» És de retorn en aquest sentit. No és un no al parc. La nostra esmena és: «Un parc sí, però d'una altra manera, un altre parc és possible», agafant les seves pròpies paraules, no? I ens sembla important això.

I deia abans, en l'aspecte econòmic, perquè és que també és realment revelador, que vostè, doncs, va i diu: «Escolti, els prometem 22 milions d'euros d'inversió en els propers quatre anys.» Impressionant, eh?, això dels «propers». O sigui, ara vostè aprovarà el parc i a algú ja li tocarà. I un agafa els números i ens ho han dit: «Vuit mil cent noranta-dues hectàrees, 22 milions dividit entre quatre anys són 4,4 milions d'euros.» Sap a quan surt, d'euros d'inversió per hectàrea? Cinc-cents

trenta set. No està malament. Sap quan està invertint el Govern de la Generalitat per hectàrea protegida? –dades no de Convergència i Unió, sinó d'Europarc. Ho sap, conseller? El Govern de la Generalitat està invertint actualment 7,43 euros/hectàrea i any, protegida. Home, de set a cinc-cents..., podem fer esforços per creure-nos-ho. Ens creuríem de set a catorze, que ja ens costaria. Home, de set a cinc-cents, conseller, no cola –no cola. Són dades d'Europarc, eh? Vull dir, li passaré els números amb molt de gust. Però, home, quan vostè articula la màxima defensa i se'n va als mitjans i a la televisió i diu: «Escolti, hi posarem 22 milions», és que no s'ho creu ningú. Perquè als fets em remeto. Estan invertint 7,43 euros per hectàrea protegida –dades de 2008, ja li ho accepto. Però, bé, posi els increments pressupostaris que hi han hagut i com a molt devem ser a vuit i mig. I vostè ens en promet cinc-cents? Home, molt seriosa o molt rigorosa em sembla que no ho és, aquesta proposta, no?

Per tant, nosaltres creiem que el principal problema del parc no són els límits –que també ho són–, ni el principal problema del parc no són els usos –que també és el problema dels usos–, ni és el tema dels criteris, doncs, de gestió –que també són aspectes importants–, ni és el tema dels recursos econòmics que hi dedicaran –que també. El principal problema és la falta de credibilitat del Departament de Medi Ambient i del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el principal problema. Sí, no, rigui tant com vulgui, conseller, però, si de cas, pugi aquí i em desdiu les xifres que jo li he donat i m'explica com es passarà de 7,43 euros a cinc-cents i escaig, i m'explica amb quins pressupostos, en l'escenari pressupostari que tenim de futur.

I una altra reflexió, honorable conseller. Home, no ens faci dir el que no hem dit, perquè aquesta esmena a la totalitat la presentem des de la més absoluta tranquil·litat d'esperit. I m'explicaré. Tots els territoris que vostès incorporen en aquest parc, sense excepció, gaudeixen d'una o altra figura de protecció –per cert, bona part d'elles de l'època de govern de Convergència i Unió, però això és el de menys–: les illes, hi ha figures de parcs naturals, hi ha PEIN, hi ha Xarxa Natura 2000, hi ha protecció, en aquest cas, de l'actual Govern, del Pla director de l'Empordà, i hi ha, doncs, evidentment, la protecció dels terrenys agraris en els respectius plans urbanístics. Per tant, no desemparem absolutament res.

L'únic que li demanem amb aquesta esmena és: escolti, parem, mirem el que ens diu la gent, pensem-hi, mullem-nos, ajustem allò que calgui, pactem el tema dels usos, el tema del finançament, el tema de la gestió, el tema de la influència de la gent del territori en aquest àmbit, pactem-ho, i després ho aprovem. No ho fem al revés, perquè, si no, conseller, vostè dirà el que vulgui però això, vista la trajectòria i el pobre balanç de la política en matèria de medi natural –que he llegit una llista, que encara no l'he acabat de llegir tota–, al que sona, de veritat, és a dir: «–Escolta, ens justificarem de qualsevol manera i, mira, quin és el parc que tenim més a tir? –Mira, posa-hi aquest.» I probablement, de vots, en algun lloc els en dona més d'un i més de dos; no ho discuteixo pas.

Jo no sé si ho fan per una qüestió o per l'altra. Jo el que sí que li demano és que, home, un parc natural és una figura que ha de ser apreciada i volguda des del territori. Sabem que els consensos i les unanimitats no són fàcils, però li demano que fem les coses més ben fetes, que ens mullem, que contestem les al·legacions i que sí que protegim el territori però que ho fem amb seny, perquè aquest ha set un mal camí i tenim l'oportunitat, senyor conseller, de fer un altre parc, que sigui volgut des del territori, que sigui una figura de protecció, sí, però també una figura de dinamització del territori. I això, conseller, cregui'm, si ens fa cas, és possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per exercir el torn en contra, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats, saludar primerament els representants del departament que han volgut acompanyar-nos, els diferents alcaldes del territori que també ens acompanyen en el dia d'avui, representants de diversos sectors, regidors de diversos ajuntaments de l'àmbit territorial però també de fora de comarques gironines, que veuen la importància i la conveniència d'aquest tema i ens han volgut acompanyar.

Permetin-me que comenci manifestant-los la meua sorpresa; sorpresa que vaig tenir en el moment en què vaig veure, que vam veure des del nostre grup parlamentari, que es presentaven dues esmenes a la totalitat a aquest projecte de llei de creació del parc natural; sorpresa perquè no em sabia imaginar quins arguments..., o potser sí, però arguments seriosos, de per què es podien oposar a la creació d'aquest parc.

A la senyora Eva García li haig de dir: podem considerar una manifestació de tres persones com una manifestació? Potser sí, eh? I, per tant, tres persones que hi hagin a la porta del Parlament deu ser una manifestació prou important per tenir-ho en compte. De tota manera aniria bé que comptabilitzés la gent que ens acompanya entre el públic que són clars partidaris –clars partidaris–..., i si vol, quan acabem les intervencions podem sortir al passadís i els hi presentaré. Sorpresa per la presentació per les esmenes a la totalitat.

I segona sorpresa: sorpresa perquè aquestes dues esmenes a la totalitat no hagin estat defensades per diputats del territori. I entenc perfectament que no s'hagi fet, perquè segurament..., i vostès ara sortiran i diran que no, que no és cert el que dic, però difícilment els diputats del territori podrien haver dit coses com les que s'han dit avui aquí, difícilment –difícilment. Dubto molt que el senyor Millo hagués afirmat i hagués dit les coses que vostè ha dit aquí. Des del meu punt de vista crec que manifesten una absoluta ignorància i desconeixement del territori de les comarques gironines, del

Baix i de l'Alt Empordà. Permeti-m'ho, eh? Li ho dic així de clar.

Malgrat tot, senyora García, jo, quan vulgui que en parlem d'una manera seriosa, sobre aquest tema, estic a la seva disposició. Mentrestant considero, i li ho dic sincerament i amb tots els respectes, que la seva intervenció d'avui ha estat una broma. I, per tant, no podré ni cinc segons a contestar-li res, perquè entenc que no hi ha cap argument sòlid que es pugui intentar analitzar, debatre i discutir. Vostè ha vingut aquí amb un discurs que em sembla que no ha tingut en compte el contingut de la llei, eh?

Pel que fa al senyor Ramon Espadaler. Diu: «Sí al parc però no d'aquesta manera.» Jo m'imagino que aquest «sí al parc» és el mateix «sí al parc» que Convergència i Unió va defensar l'any 83, quan es volia incorporar el parc que volem aprovar ara al Parc dels Aiguamolls de l'Empordà. Deu ser aquest mateix «sí al parc», no? Avui tindrem ocasió de fer una mica d'història i de veure els antecedents, perquè em sembla que mirant enrere a vegades queda clar per què hi han uns determinats posicionaments amb relació als temes com el que ens ocupa avui.

Jo crec que no és aventurat afirmar que a les comarques gironines tothom coincideix que la primera línia del litoral gironí, la Costa Brava, eh?, que aquest any i l'any passat està celebrant el seu centenari, ha patit una excessiva urbanització i que en molts casos l'especulació i l'interès particular han passat pel damunt de l'interès general. Algú pot pensar que aquesta afirmació és molt agosarada, però em sembla que a aquestes alçades això ja és una cosa assumida per absolutament tothom o assumida per una immensa majoria de ciutadans d'aquest país. Crec que no és aventurat, ans al contrari, afirmar que la majoria dels gironins han acollit i aplaudit un seguit d'actuacions realitzades en els darrers anys, realitzades per aquest Govern, i encaminades a corregir alguns dels abusos del passat. Puc posar com a exemple l'enderroc del Fluvià Nàutic, l'enderroc de les antenes de Radio Liberty, l'enderroc de les construccions del Club Med. De la mateixa manera que estic convençut que molta gent aplaudirà l'enderroc, fa temps esperat i promès, de la Pletèra, a l'Estartit, o qualsevol altra actuació que intenti esmenar un passat que, en alguns aspectes, nosaltres considerem força desafortunat.

En aquest sentit, la presentació per part del Govern d'un projecte de llei per crear un parc natural al Montgrí, les illes Medes i el Baix Ter és un acte de justícia amb les comarques gironines i vol ser una rectificació amb tota regla d'allò que va fer aquest Parlament ara fa vint-i-sis anys, quan va parlar una proposició de llei de declaració com a paratge natural d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà. A algú li pot semblar que això és contradictori, però no ho és.

La creació del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, de l'Alt Empordà, per ser més concrets, va oblidar tot una comarca, el Baix Empordà, i va deixar de banda, per criteris polítics –per criteris polítics, i em remeto a les hemeroteques– les zones humides del Baix Empordà.

El llavors diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Lluís Medí, fins fa pocs dies alcalde de Palafrugell, va dir en la seva intervenció al Ple del Parlament, el 13 d'octubre del 83: «Hem d'aclarir que el fet d'haver reduït l'àmbit a l'Alt Empordà no vol dir per a nosaltres, de cap manera, que creguem que aquesta és l'única zona a protegir, i que el Baix Empordà és ja un camp lliure per a tota mena d'actuacions, no és aquest el criteri del nostre partit i vetllarem perquè això efectivament no sigui així.»

Els anys immediatament posteriors varen posar de manifest què hi havia darrere d'aquesta decisió política de deixar les terres del Baix Empordà, les zones humides del Baix Empordà, fora del parc natural, una pressió sobre el territori amb objectius clarament especulatius, i no és una afirmació gratuïta, és una afirmació constatable i demostrable. Per exemple un botó, l'intent de construir una marina residencial a la zona dels aiguamolls, amb una capacitat per a sis mil persones, a les conegudes Basses d'en Coll, al terme municipal de Pals. A alguns els pot semblar història, però em sembla que és important recordar com s'han anat succeint els esdeveniments.

Abans el senyor Espadaler deia: «Moltes d'aquestes zones ja tenen alguna protecció.» I era protecció que van, diguéssim, posar o van aprovar els governs de Convergència i Unió. Si vol ara li explicaré per quins motius els governs de Convergència i Unió es van veure obligats, per diverses sentències en el cas de les Basses d'en Coll, a donar-li una protecció que en cap moment, des dels diferents departaments governats per Convergència i Unió, es volia i, per tant, va ser obligat. I, per tant, em sembla que és important deixar-ho ben clar.

Com deia, l'intent de construir aquesta marina residencial, aquesta iniciativa comptava amb el suport de la Cambra de Comerç, del Gremi de Promotors i Constructors de les comarques gironines, fins i tot d'un grup de pagesos de Pals que van signar un document favorable a la construcció de la marina.

Finalment, la Comissió Provincial d'Urbanisme de Girona va aprovar definitivament el Pla general del municipi de Pals per aquest cas concret que estem comentant. I, posteriorment, el Parlament, doncs, va rebutjar diverses proposicions de llei d'Esquerra Republicana, del PSC i del PSUC, que pretenien declarar parc natural els aiguamolls del Baix Empordà, estàvem al juny del 86. La majoria de Convergència, en aquests casos, va evitar que prosperessin aquestes proposicions de llei.

Posteriorment, el projecte del Pla especial d'interès natural va excloure novament els aiguamolls del Baix Empordà per la intervenció política del llavors conseller de Política Territorial, Joaquim Molins. Novament, una decisió, per criteris estrictament polítics, van deixar fora de la protecció, fora d'un parc natural, aquestes zones.

Finalment, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dicta sentència en què dictamina que les zones humides de Pals han de ser qualificades com a sòl no urbanitzable, estàvem a febrer de 90.

Posteriorment, com a conseqüència d'un recurs d'un particular –del propietari–, el Tribunal Suprem va ratificar la sentència, l'abril del 96, i va obligar així a protegir aquestes zones i a lliurar-les de l'especulació.

Poc després, i ja estem al 91, es presenta un projecte faraònic de construcció, com que a les Basses d'en Coll ja no s'hi podia fer res, hem de buscar algun altre lloc per fer-hi alguna cosa, no? Doncs es presenta un projecte faraònic de construcció d'un port esportiu de més de mil amarraments al bell mig de la platja de Pals, enfront mateix dels aiguamolls, amb el vist-i-plau, tot sigui dit, de la conselleria de Medi Ambient de la Generalitat.

Per sort, el 94, tres anys després, es descarta definitivament la construcció de ports esportius a Begur i Pals, com a conseqüència, lògicament, de la pressió popular i de les sentències desfavorables.

Altres curiositats que no deixen de..., potser són menors, però diuen molt de la manera de fer. A l'abril de 2000, la Generalitat de Catalunya anuncia que cedirà, mitjançant conveni, la gestió dels aiguamolls de Pals a l'empresa que va intentar la seva urbanització –carai!– i que gestionava un càmping a la mateixa zona. Bé, és una bona manera de protegir, de gestionar els espais, eh? Allò que deia dels usos, doncs, per a ús recreatiu, uns aiguamolls, per a quin altre ús poden servir, no?

Avui, deu anys després, on estem? On estem? Doncs tots allà mateix, jo crec que estem tots allà mateix; nosaltres proposant la creació d'un parc natural que hauria d'haver estat creat ara fa vint-i-set anys, i Convergència, nedant contra corrent, per sort contra un corrent cada cop més fort, contra el parer de la immensa majoria de ciutadans i veïns de les comarques gironines, que han anat interioritzant i fent seva la imperiosa necessitat de protegir el nostre patrimoni natural. Tot sigui dit, i amb aquest tema em sembla que no hem de fer demagògia, sense que això, sense que la protecció del nostre patrimoni natural impedeixi la promoció, el desenvolupament socioeconòmic d'aquest territori, ans al contrari, l'aposta per la conservació és alhora una aposta per la desestacionalització del turisme, és alhora una aposta pel manteniment i foment de les activitats agrícoles, per la promoció local.

Abans ens deia que estem intentant aprovar aquesta llei contra tothom, que tothom hi està en contra i que hi ha una manca de consens. Bé, jo aquests dies he tingut oportunitat de parlar amb gairebé tots –me'n queden tres– els alcaldes dels municipis afectats –diria jo, beneficiats– per la creació d'aquest parc natural. Doncs bé, un 66 per cent sobre el 75 de territori, perquè l'altre 25 és marítim, un 66 sobre el 75 estan d'acord, veuen bé la creació d'aquest parc natural. I, per tant, no entenc aquesta manca de consens on la veuen.

Jo, per últim, m'atreveixo a demanar-los que pugin al carro, que s'afegeixin a l'entusiasme manifestat per l'alcalde de Torroella de Montgrí i l'Estartit, municipi que tindrà un paper principal en la gestió del nou parc; o que comparteixin les altres expectatives de l'alcalde de l'Escala, municipi sobre el qual pivotarà el Parc dels Aiguamolls de l'Empordà i aquest nou parc, aquest parc de nova creació; que comparteixin la con-

fiança de l'alcalde de Bellcaire d'Empordà, municipi situat estratègicament com a punt d'entrada al massís del Montgrí; que entenguin, de forma sincera, també la preocupació d'aquells que volen continuar treballant i visquin de la terra.

L'altre dia vaig tenir oportunitat de parlar amb l'alcalde de Fontanilles i manifestava que el seu principal neguit, i és lògic, és que se'ls condemni a una única..., és a dir, cultivar l'arròs, encara que aquest sigui improductiu. Bé, res més lluny de la nostra voluntat. Si volem crear un parc natural a una zona on l'activitat agrícola, on l'activitat que s'hi està realitzant funcioni i estigui viva, seria absurd no permetre que la gent que hi viu i que hi treballa s'hi guanyi la vida.

Els demano que retirin les seves esmenes i facin així la seva millor aportació al que serà, sens dubte, el futur Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter. Per part nostra tindran una actitud constructiva, una mà estesa per arribar al màxim consens, com ha tingut el departament al llarg de tot aquest temps.

I, per tant, lògicament no podem estar d'acord i ens sembla absolutament desproporcionat que presentin esmenes a la totalitat, amb aquelles esmenes parcials que vostès vulguin presentar, doncs, parlem-ne. Ara, parlem-ne intentant, doncs, com deien arribar al màxim consens possible i intentant tenir en compte totes les sensibilitats i tots els interessos, també els dels ciutadans que gaudiran, sens dubte, d'aquest espai i d'aquest nou parc.

Res més i moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per exercir la rèplica en aquest torn en contra, té en primer terme la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor Postigo, suposo que m'haig de dirigir a vostè perquè com a regidor, com a alcalde ecosocialista-comunista del territori, doncs, ja veig que el que he dit en la meua intervenció no m'he equivocat gaire, no?, són només vostès els que estan d'acord amb tot això.

Miri, senyor Postigo, vostè diu, puja aquí i diu: «Ah, és que és una sorpresa veure que han presentat dues esmenes a la totalitat els dos partits de l'oposició.» Escolti'm, llavors què li va semblar quan es va trobar sobre la taula 1.658 al·legacions? Es devia quedar esfereït. Perquè, clar, dues esmenes a la totalitat dels dos grups parlamentaris de l'oposició, això li sembla molt?

Miri, resulta que aquests dos grups parlamentaris, aquestes dues esmenes a la totalitat recullen la voluntat, com li he dit abans, de molts dels sectors, de tots els afectats, dels agricultors, dels pagesos, dels empresaris del sector nàutic, de molts pagesos privats afectats. I vostès, doncs, com he dit abans també, *flower power*, això acontenta els seus i res més que els seus.

Miri, nosaltres, jo en la meua intervenció inicial li he fet referència al fet que la llei no especificava els usos que s'havien de fer, i d'aquí una de les grans preocupacions d'aquesta gent que han presentat alegacions.

També li he parlat dels òrgans: del gestor, del rector, del col·laborador, i vostè no ha contestat ni mitja... El tema econòmic, el finançament, els 22 milions d'euros, home, el Govern que vingui, si Déu vol, ja es buscaran la vida, oi? Perquè vostès com no és el seu problema, vostès han promès com fan i evidentment no arribarà ni un sol diner, no?

Vostè també deia que el Grup Parlamentari Popular, doncs, aquesta ignorància... Miri, ignorància i prepotència, la seva, senyor Postigo; ignorància i prepotència, la seva i la del seu grup, perquè nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, ens hem reunit amb tots els sectors afectats.

I, miri, li demano, si us plau, un consell: no torni a dir, no torni a dubtar, no torni a dir que perquè no hi ha un cert diputat del Grup Popular defensant aquesta esmena a la totalitat, perquè quan sàpiga el motiu, li asseguro que es penedirà de les seves paraules. Sí, senyor Postigo.

Miri, i evidentment que el Grup Popular apostem per la protecció del medi natural i del medi en general, però no a qualsevol preu. I evidentment que creiem en els parcs naturals, però no així ni tampoc amb vostès.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per exercir la rèplica, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Postigo diu: «Pugin al carro.» És molt senzill, li hem dit les condicions per pujar al carro, li hem dit: aclareixi el tema dels usos, aclareixi el tema dels límits escoltant les esmenes, aclareixi els òrgans de Govern i garanteixi el finançament. Guaiti si és fàcil! Però com que no ens fiem de res.

Perquè, és clar, diu: «No, ja els escoltarem en el tràmit parlamentari.» Vol que li recordo el que discutíem aquest dematí? Quantes esmenes ens han acceptat en el tràmit parlamentari d'una altra llei? Zero: zero. Clar, és que sempre comencem igual..., sempre comencem igual. Miri, quan no fem esmena a la totalitat, bé, diuen: «Veus, aquests han vingut a la nostra raó.» I després no aconseguim que ens acceptin ni una esmena. I al final li hem de votar en contra.

Doncs, escolti, aquesta vegada ho farem al revés, partint d'una esmena a la totalitat, identifiquem els problemes que hi han amb aquesta llei, que són els que veu Convergència i Unió, els que veu una part important del territori, i li diem: «Estem a favor de la protecció.» I a més a més no passa res, perquè, bé, si tan urgent fos, fa set anys que la podien haver fet també aquesta llei, vostès, vostè diu: «Vint i no sé quants de Convergència

i Unió.» Però, vostès, set, eh? Però és que les figures de protecció existeixen, per tant, no posem en risc res. Doncs per què no anem primer a consensuar i després, escolti, com un sol home i entusiàsticament la hi votarem a favor. Això per un costat.

Per l'altre, home, de les seves paraules gairebé es desprèn que la gent del territori són uns *destroyers*, d'allò, nats. Escolti, és que si no ho protegim això, ho trinxaran tot. Escolti, em pot dir quin dels espais que figuraran en aquest futur parc, si s'acaba creant, a dia d'avui és urbanitzable? No, no, me'n pot dir un. Em pot dir quin pam de territori? Escolti, que està garantida aquesta protecció! Home, no em faci demagògia! Escolti, pot dir el que vulgui, però fixi's quina intervenció ha fet, quina defensa, s'ha passat el 80 per cent del temps mirant com sempre pel retrovisor.

I nosaltres, escolti, em sembla que hem estat honestos, hem dit: «Ecoliti, n'hem fet uns quants de parcs naturals, tants com tots els que existeixen en aquest país.» I li he dit més: «I ens hem equivocat en algunes coses, i d'aquesta experiència n'hem après.» I la cosa més important que n'hem après –i aquest és el sentit últim d'aquesta esmena– és que les coses..., no es pot fer entrar el clau per la cabota; és que la protecció no es pot fer perquè vingui de dalt a baix; és que la protecció ha de gaudir d'un mínim de concertació amb el territori.

I no em parli de percentatges. Quan 1.600 esmenes i escaig ni tan sols les contesten..., escolti, em dirà els percentatges que vulgui, dels ajuntaments que vulgui. Si vol, li dic les raons per les quals alguns ajuntaments han canviat d'opinió, legítimes, però si vol en parlem, a veure on van determinats centres, a on no van..., si vol en parlem, d'això. Jo li parlo d'un altre consens, més profund, més real, més amb el territori, més amb les persones, aquelles que viuen al medi i volen continuar vivint també *del* medi.

I aquesta és la nostra filosofia. I veig que aquí hi han dues maneres diferents d'entendre-ho, segurament legítimes, però, si volen fer aquest parc d'aquesta manera, l'hauran d'imposar, i no comptaran amb el nostre suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per fixar posició respecte a les esmenes a la totalitat, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustríssim diputat senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Gràcies, president. Honorable conseller, representants –secretari general, directora general– del departament, alcaldes, regidors, membres d'associacions, d'entitats representatives dels territoris que estem parlant avui, però també del conjunt de comarques gironines, jo pujo aquí en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi a expressar, doncs, la posició del nostre grup, que els haig de dir que serà de rebuig –i suposo que no és cap sorpresa– de les esmenes a la totalitat.

Sens dubte, era una posició presa abans de pujar, però jo els haig de dir molt sincerament i els dic molt sincerament que, després d'haver sentit els seus arguments, encara m'ho ha refermat més, m'ha refermat més la posició que s'havien de rebutjar aquestes esmenes i que no hi havia cap sentit per a aquestes. D'algunes coses que, com deia ara últimament el senyor Espadaler..., de coses concretes podríem parlar-ne; però del rebuig, de retornar el projecte de llei al Govern, em sembla que, amb els arguments que han donat, permetin-me que ho digui... El senyor Espadaler ho ha resumit amb la seva última frase, em sembla: «No ens fiem de res.» Com «no ens fiem de res» és subjectiu..., per tant, si no ens fiem de res, tot el que es digui, tot el que sigui escrit, doncs, no val per res: no valen per res els compromisos econòmics, no val per res el que diu d'usos, no valen per res els cabals de límits, no val per res l'activitat agrària... No val re de re, perquè no ens fiem de re.

La senyora Eva García també ens ha donat uns arguments que a mi, sincerament, m'han esparverat una mica, li ho haig de dir molt sincerament. Per què? Perquè jo em pensava que eren arguments de temps i d'èpoques passades. Allò de l'espantall «que vénen els rojos i ens ho prendran tot», jo això ho havia sentit a les èpoques predemocràtiques. Fins i tot citaré aquí un il·lustre company seu, malauradament desaparegut, el diputat i senador Ramon Sala; sabeu que va lluitar molt per preservar l'Alta Garrotxa, lluitant, fins i tot posant-hi el seu prestigi personal, perquè les campanyes aquestes d'«ens ho volem prendre tot», «ens ho agafaran», en aquell moment, els terratinents del tardofranquisme ho feien servir en aquelles zones, fins i tot amb l'argument de dir: «Us hi posaran feres. Això d'un parc vol dir posar-hi feres, i els lleons se us menjaran les vaques.» Això es feia servir. (*Remor de veus.*) Per tant, ja sé que són altres temps, altres estils, però vostè és una mica l'espantall de dir: «Compte, compte, que això anirà molt i molt malament, us prendran els terrenys.»

Això és el que han fet, i vostè ho ha reconegut: «Hem anat al territori i ho hem anat explicant.» I, per tant, «ho hem anat explicant, hem anat explicant...» Vostè diu: «Hem anat a escoltar.» Jo crec que han anat a explicar i a provocar confusió i temor. Amb un altre estil, senyor Espadaler, també ho han fet vostès; amb un altre estil, evidentment, molt diferent, però també ho han fet vostès, de provocar temors, potser, a algun lloc on no n'hi havia –temors a algun lloc on no n'hi havia. I, per tant, jo crec que sí que trobarem gent que molt legítimament està preocupada per les possibles conseqüències d'aquesta llei, que puguin tenir temors, i, per tant, el que hem de procurar és esvair aquests temors.

I això com es fa? Es fa amb una esmena a la totalitat? Jo crec que no. Jo crec que aquesta esmena a la totalitat obeeix a una cosa, senyor Espadaler, que acusava al Govern d'electoralista... I, si aquesta llei l'haguéssim discutit fa un any enrere, el seu grup no hauria presentat aquesta esmena a la totalitat. Ara, com vostès ja estan plenament llançats en precampanya, doncs, tot s'hi val i, per tant, «embolica que fa fort, a veure si esgarrapem algun vot».

Per tant, jo crec que aquí, com vostè deia i agafant les seves paraules, «estem a favor dels parcs naturals» –no

més faltaria; seria desautoritzar l'acció de govern passada, i fins i tot la seva pròpia, senyor Espadaler–, i, per tant, amb aquestes premisses, si vostès estan d'acord amb aquestes figures de protecció, amb aquests instruments de què ens hem dotat per revitalitzar aquests territoris, si vostè està d'acord a harmonitzar aquelles figures que deia, «múltiples figures que té aquest territori: urbanístiques, de protecció mediambiental», també està d'acord a harmonitzar-les, doncs, no s'entén per què la conseqüència de tot això és una esmena a la totalitat, com no sigui, com dic, per aquestes raons, legítimes, però partidàries políticament.

I, per tant, jo crec que aquí el que pertocava –i encara crec que hi són a temps– és que s'hagués treballat amb aquest conjunt de neguits que vostè diu que, a més, en té la clau i que és posseïdor de quin és el neguit del territori, perquè sap quins són els problemes dels usos, quins són els problemes dels terminis; doncs, tota aquesta aportació que vostè, suposo, podria fer, i podria fer d'una manera molt eficaç, portar-ho al text que hem de discutir. I aquesta seria, doncs, una bona feina d'oposició i un bon treball per al territori.

El projecte de llei que avui parlem és un projecte de llei, com explicava el conseller, que ve de lluny; ve de molt lluny, perquè el seu text inicial, els treballs inicials van sortir el 2003-2004, i l'aprovació de l'avantprojecte, el 2007. Després, hi ha hagut totes aquestes fases d'explicació, de consulta i d'esmena per part dels afectats. Per tant, aquell argument, que també fan servir repetidament al territori, de presses i de precipitació tampoc val, perquè, clar, per què s'han de deixar de fer les coses perquè vénen eleccions, si fa molt de temps que s'hi treballa? Jo crec que tampoc és legítima, aquesta apreciació.

Per tant, jo crec que és un projecte de llei que en el curs d'aquest temps ha evolucionat, que s'hi han incorporat solucions a demandes precises del territori i que s'han aclarit aspectes que la seva interpretació podia generar algun dubte. S'ha escoltat i s'ha avançat. Jo haig de dir que estic molt content i valoro molt positivament que es garanteixi, doncs, aquest canvi d'ús agrícola en els terrenys de les zones dels arrossars i altres terrenys agrícoles, que s'hagin pogut trobar bones solucions en zones, com dèiem, ròtules, com la Vilanera de l'Escala, que és un lloc estratègic, nexa d'unió amb al Parc Natural dels Aiguamolls. I també trobo positiu el que criticava, doncs, el senyor Espadaler: el compromís del conseller, econòmic, envers aquesta actuació, que també està reflectit, i així ho porta, i tampoc s'ho creu..., perquè està escrit a l'articulat, no la xifra, però l'aportació del Govern de Catalunya en aquest territori.

Per tant, jo crec que aquí tenim, doncs... Una aprovació d'aquesta llei pot ser una oportunitat de futur que posi en valor el medi natural, el patrimoni cultural; però també, conjuntament amb aquest objectiu, ha de servir per revitalitzar l'agricultura del seu entorn i impulsar l'activitat turística, lligada a aquests nous valors que ens ofereix el parc. El text que aprovi definitivament aquest Parlament ha de saber conjugar tots aquests objectius, ha de ser la suma de tots els elements, cap d'ells en detriment de cap altre. Els pagesos han preservat durant molts anys el territori; no els ha de quedar cap ombra de

dubte de l'equitat del tracte a tots ells, independentment de la ubicació dels seus terrenys, i que tindran garantida la seva activitat. El parc ha de servir, d'una vegada per totes, per desencallar un tema històric a les comarques gironines, com és la platja de Pals i Radio Liberty. Cap de les institucions, cap de les organitzacions, cap de les entitats implicades ha de veure amb recel el parc, ni en la seva definició ni en la seva gestió.

Aquesta és la feina que tenim tots i totes a fer a partir del tràmit d'avui. Aquesta és la feina realment positiva per al nostre país i per a aquest parc de les comarques gironines de la Costa Brava. Sàpiguen que nosaltres l'assumim amb molta il·lusió i amb ganes. És una feina que tractarà de posar en més valor aquesta part de la nostra costa, del nostre país, i amb l'ajuda de tothom, de tots els implicats, a nosaltres ens hi trobaran, per buscar el millor instrument possible per al Montgrí, per a les Medes i per al Baix Ter, per als territoris, però, no en tinguin cap dubte també, inexcusablement, per a tota la seva gent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per fixar posició respecte a les esmenes a la totalitat, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del nostre grup parlamentari, donem la benvinguda al departament, que ha treballat, i molt, en aquesta llei del Baix Empordà i una part de l'Alt Empordà; també donem la benvinguda als diferents representants dels sectors econòmics de l'Alt i Baix Empordà, de la zona, i també, naturalment, als representants dels municipis avui aquí presents i que queden afectats per aquesta Llei del Parc Natural del Baix Ter, de les Illes Medes i del Montgrí.

El posicionament que farem des del nostre grup parlamentari –com no podia ser d'altra manera, perquè fa anys que hi treballem, en aquest sentit– és de rebutjar les esmenes a la totalitat que s'han presentat, senyor conseller, i farem un posicionament d'explicació de quin és el nostre posicionament en el..., bé, en tot el que fa referència a aquesta llei que ja tenim tramitant-se en el Parlament.

Però..., ho han dit els companys que donem suport al Govern, d'altres partits, n'han fet esment, de posicionaments que han fet altres..., bé, els grups parlamentaris que han presentat les esmenes a la totalitat. No vull deixar de dir, en aquest sentit, doncs, que no m'esperava menys del posicionament del Grup Parlamentari, senyora diputada, del Partit Popular; hi ha una distància ideològica, a més a més, bé, de com s'ha de gestionar un territori, respecte al nostre grup parlamentari, abismal.

Respecte al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Espadaler, amb tot el respecte, vostè havia estat conseller, però també m'ha sorprès que, bé, la defensa de

l'esmena a la totalitat –n'ha fet esment algun altre diputat– no l'hagi fet algun diputat de les comarques de Girona.

I això ho enllaço amb el que ha dit vostè, que..., bé, ha dit: «Escoltin, no em refio de vostès.» Però abans, prèviament –prèviament–, no han fet un posicionament en contra del parc, no. Han explicat quin era el seu punt de vista i han plantejat una sèrie de qüestions que entenc que, bé, es sotmetran, doncs, a debat quan es constitueixi la ponència, no? Ens ha sorprès.

També, des del nostre grup parlamentari ens hem trobat que en altres lleis o, bé, en altres punts que s'han tractat aquí al Parlament... –és un punt de vista que tenim, em sembla del tot respectable–, en el sentit que últimament notem per part del seu grup parlamentari que, en lloc de dedicar-se a la defensa dels interessos generals del país, en aquest cas d'una zona concreta del territori, de les comarques de Girona..., bé, hi ha unes eleccions aviat, hi ha uns interessos electorals, i em dóna la sensació, amb l'argumentari, molt ben fet, molt ben explicat, que ha fet el senyor Espadaler, que va en aquest sentit, no?

Bé, un cop dit això, entenem des del nostre grup parlamentari que, bé, que hem d'anar per feina, en el sentit, doncs, d'explicar com veiem nosaltres, el nostre grup parlamentari, aquesta llei que es proposa a aprovació en un futur.

Bé, nosaltres creiem que és positiu protegir més el territori. Entenem que tindrà al seu favor un marc legal i institucional de garanties i sancions, que ha de vetllar per la seva preservació; una preservació o protecció a nivell geològic, biològic, paisatgístic i cultural –s'ha dit, ho ha dit el senyor conseller. Amb unes vuit mil hectàrees, més o menys, de domini marítimoterrestre, el parc inclourà dues reserves naturals parcials i una reserva natural integral.

Des d'Esquerra teníem i tenim com a prioritat política aprovar el parc durant aquesta legislatura, per aconseguir així el desgreuge, entenem, que hi havia pendent respecte al Baix Ter. Si al llarg de les últimes dècades alguns indrets litorals de la nostra demarcació s'havien anat protegint amb figures diverses, com per exemple, ara, el Parc Natural dels Aiguamolls, de l'any 83, o, per exemple, l'any 98 –important també, i molt–, bé, el Parc Natural del Cap de Creus, era de justícia, entenem, que els arribés el torn al Montgrí, les Medes i al Baix Ter.

En un principat que té més del 39 per cent del primer quilòmetre de costa urbanitzat, aquest parc natural esdevé una garantia en positiu perquè es conservin i es potenciïn els valors naturals i es faci el pas definitiu cap al canvi de paradigma que aquest país necessita; aquesta figura oferirà a les poblacions noves vies de desenvolupament econòmic, aspecte importantíssim, i ho veiem d'aquesta manera i sobretot a nivell local; amb la seva creació s'incidirà positivament, entenem, en el desenvolupament econòmic de sectors com el de l'agricultura i també en la consolidació d'una oferta turística que tinguem com a reclam principal el nostre patrimoni cultural i natural, és a dir, la nostra identitat. I tenim exemples no gaire llunyans que això és possible

fer-ho, tal com s'ha demostrat amb el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa.

En el centenari de la Costa Brava es materialitzarà una inversió que no només protegirà ecosistemes, sinó que també afavorirà, hi insisteixo, el turisme especialitzat que valora les singularitats patrimonials i naturals per sobre dels preus competitius.

El sisè parc de les comarques gironines –també considerem des del nostre grup parlamentari, que és cabdal aquesta qüestió– hauria d'anar de bracet amb el tan esperat retorn dels cabals del riu Ter. Caldrà centrar-nos en aquest tema, perquè seria un contrasentit, entenem, protegir els valors naturals del baix Ter i d'altra banda negar-los l'aigua que els permeten la vida.

Després de la reivindicació històrica i del treball que està duent a terme el Govern..., continua ben vigent aquesta reivindicació històrica de la necessitat del retorn dels cabals del riu Ter. Calia situar al mapa polític el territori que està molt vinculat al baix Ter. En conclusió, el sisè parc natural de les comarques gironines és una inversió de futur que també s'erigeix com a eina per exigir el compliment dels cabals en un futur de manteniment del riu Ter.

Un aspecte important, senyor conseller, i així vam tractar-ho en una sessió de control, feia referència a la limitació geogràfica del parc. Ens alegrem que no només s'hagi mantingut, sinó que s'hagi ampliat i especialment que s'hagi mantingut un connector biològic que per nosaltres era essencial, que no és cap altre que el de Vilanera.

Un cop superat el debat a la totalitat, és obvi, doncs, que, segons el que diu el Reglament, entrarem en el període de compareixences de les entitats i representants de sectors econòmics afectats, i amb posterioritat es constituirà la ponència que ha de debatre la llei per part dels diferents grups parlamentaris. Estarem ben amatents a les diferents compareixences, com, per exemple, les que hi puguin haver del sector de la pagesia, dels pagesos, del sector agrícola, especialment en àmbits com, per exemple, el dels arrossars de Pals. En el mateix preàmbul de la llei es parla de l'important paper ambiental i econòmic dels arrossars i en general de l'activitat agrària en l'espai protegit.

Altres qüestions com per exemple..., entenem que s'han de fer una sèrie de millores com ara buscar una solució a l'annex 6.

Dues qüestions, també, de què ja es fa esment en la llei, però que bé, que s'han de tenir en compte i s'hi ha d'insistir, són la presència que, segons tinc entès ja queda confirmada, llegint el text de la llei, de tots els municipis afectats per aquest parc; també de representats –importantíssima, aquesta qüestió– del sector agrícola i de l'entorn.

I vaig acabant, senyor president. En definitiva, aquestes qüestions i altres, bé, les plantejarem al llarg del debat, de la tramitació de la llei. En definitiva, el Parc Natural del Montgrí –per nosaltres–, les Illes Medes i el Baix Ter és una oportunitat de futur per preservar definitivament el medi natural i el patrimoni cultural, per reva-

loritzar l'agricultura i el seu entorn, i per dibuixar un model turístic ambiciós i adaptat als nous temps.

Ara sí. Acabo recordant el que va dir fa uns dies l'alcalde de Torroella de Montgrí, una persona que des de l'inici va creure i creu en aquesta llei. En Josep Maria Rufí ens deia, amb referència a la futura aprovació, ho esperem i hi confiem, d'aquest parc natural, que som a l'expectativa, però il·lusionats. Nosaltres, des del territori, tenim la responsabilitat de saber aprofitar aquesta oportunitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades..., també benvinguts els convidats a aquesta sessió parlamentària.

Nosaltres no hem presentat esmena, des de Ciutadans, a la totalitat, i li reconec, conseller, que dubtes n'hem tingut, i després d'escutar el debat que hi ha hagut aquí, també. La pregunta és: què és una esmena a la totalitat, per què serveix i quina és la finalitat. I ens ho vam preguntar. I ens vam preguntar si volíem un parc al Montgrí, al baix Ter i a les illes Medes o si no el volíem. I vam pensar que el volíem. I pensàvem que era un instrument possible per intentar protegir un territori de Catalunya.

Ara bé, el que nosaltres volíem, i ja ho ha dit algun altre portaveu, és possiblement que, si això s'ha de fer, compti com a mínim amb el consentiment, amb la participació i amb el consens d'aquelles persones que han de ser partícips d'aquest parc, per bo o per dolent. Però és que la veritat és que, després de veure aquest debat, un té un *déjà-vu* i li vénen al cap altres lleis que ha portat precisament vostè, conseller, a aquest Parlament.

Ara feia memòria des de l'escó. La Llei de pesca continental en el debat que vam tenir aquí inicialment va ser una llei en què els principals actors del procediment d'esmena van ser precisament el tripartit. És a dir, vostès mateixos..., millor dit, els altres grups del Govern van esmenar la seva llei, perquè era infumable, senyor conseller, era infumable, i ho confessaven alguns diputats fora d'aquest Parlament, dels seus, dels que li donen suport. Era tan infumable que van haver-hi, si no recordo malament, gairebé dues-centes esmenes dels mateixos grups que donen suport al Govern.

Per tant, quina sensació té un... I no només aquesta. La Llei de prevenció i control ambiental; una llei novament que no va tenir el consens d'aquelles persones i aquelles entitats, aquelles empreses afectades per la mateixa llei.

I quina és la sensació que es transmet després ja de més de tres anys de legislatura? Que hi han lleis que sembla

que no són de govern, que hi han lleis que són d'Iniciativa, d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, o no, perquè veig..., ja que feien referència a qui es veu i a qui no es veu, jo de moment em refereixo al que veig, a Iniciativa Verds. Per tant, dona la sensació que aquesta llei, aquest parc no és el parc del Montgrí, ni del baix Ter, ni de les illes Medes, és el parc d'Iniciativa Verds, és el parc d'un partit polític d'aquesta cambra, ni tan sols de tots els partits del Govern.

Per tant, aquesta és la sensació que un té quan veu que hi han 1.600 alegacions sense respondre, quan un veu que, realment, doncs, aquí al davant teníem gent. Però és que no només és per quantitat de gent, perquè és veritat que no podem anar a fer lleis o no fer lleis perquè la gent faci manifestacions, legítimament o no, però sí que és veritat que si les persones, les entitats afectades per una llei no són escoltades, ni tan sols contestades, difícilment podem parlar d'un parc de tothom o d'un parc acceptat mínimament, com deia algun altre portaveu, per una majoria àmplia d'aquest territori.

Per tant, ja li dic que potser ens penedim de no haver presentat aquesta esmena, no ho sé, en tot cas tenim el dret de votar les esmenes dels altres grups, després de veure el debat. I, per tant, jo crec que el debat no s'ha de centrar..., ni he vist tampoc en aquest àmbit alegacions, en l'àmbit fins i tot de les protestes que alguns legítimament han fet davant d'aquest projecte de llei. Realment poca gent qüestiona la protecció, per no dir ningú; ningú està qüestionant la protecció d'un territori que precisament qui més afecta és aquelles persones de l'Empordà que es veuen afectades per aquestes terres, perquè hi ha en definitiva un benefici per a tothom en aquell territori de la protecció.

Per tant, el debat no és avui si estem protegint o no aquestes terres; hi ha fet referència un altre portaveu, és el que té ser l'últim a intervenir, però és veritat. És a dir, aquests territoris estan protegits. Una cosa és que estiguin protegits almenys de l'especulació, com es deia, i una altra cosa és que siguin parc i que sigui amb els límits actuals que formulen vostès aquí, amb els òrgans de govern que formulen vostès aquí i amb la participació o no-participació en aquests òrgans de govern de determinades entitats o sectors.

Per tant, estem debatent com és aquest parc, quin format té, quins òrgans de govern, qui hi participa, quins límits té; no estem debatent, per tant, si ha d'existir o no el parc, sinó quines condicions i amb quines garanties existeix aquest parc. Crec..., o almenys és la visió des de Ciutadans d'aquesta llei.

Dit això, parlant de participació, un dels punts fonamentals, una de les queixes fonamentals d'alguns sectors era la participació en els òrgans de govern. No es defineix, no hi ha una definició en aquest àmbit en aquesta llei del tant per cent, del pes que tindrà cadascun d'aquests sectors. I, com vostè sap, doncs, hi han sectors afectats directament en la seva activitat econòmica per aquest parc.

Per tant, si no hi ha una garantia de mínims de participar i de tenir veu decisòria en aquests òrgans, difícilment tindrà vostè aquest consens, o com a mínim s'haurà de parlar amb aquesta gent.

Dona la sensació, per tant, que aquest projecte arriba, primer, perquè s'acaba la legislatura; segon, perquè han de ficar vostès a corre-cuita un parc natural a sobre de la taula. I, sincerament, ja no és només ni de l'àmbit del medi ambient; és que és la sensació que tenim en aquests darrers mesos aquí al Parlament. Perquè, clar, a qui se li digui que aquesta llei entra amb caràcter d'urgència... Un parc natural amb caràcter d'urgència! Senyors, però això què és? Com que amb caràcter d'urgència? Escolti'm, a part dels..., sí, perquè s'aprovi, però perquè s'aprovi pel seu grup, però no per la majoria de la societat ni per la majoria d'aquesta cambra.

Per tant, el que necessitem és debatre si és necessari o no. I, sincerament, com qualsevol persona, entengui o no de tràmits parlamentaris, creiem que fer-ho a corre-cuita, malament i a última hora, portar aquest parc sense el consens, sense respondre alegacions..., podien haver tingut vostès el temps de respondre aquestes alegacions, també amb caràcter d'urgència hi podien haver donat resposta, eh?, i no les han respost.

Per tant, urgència? Tothom que té una expectativa en aquest parc o que es veu afectat per aquest parc té també l'expectativa i l'emergència, la urgència de ser contestat..., les seves alegacions. Per tant, no hi han motius per pensar que això ha de ser fet d'aquesta manera i amb aquestes formes.

Per tant, nosaltres volem deixar molt clar que no hem presentat aquesta esmena perquè sí que volem que es pugui regular la protecció d'aquests territoris, però les formes, la participació, la forma de plantejar-ho fins i tot en seu parlamentària, aquestes alegacions sense contestar, no són les millors maneres per trobar un consens.

I m'ha preocupat molt la intervenció que ha fet el portaveu precisament d'Iniciativa, no?, dient: «Perquè hi haurà parc. Hi haurà parc...», «y punto», faltava dir, «y punto». No, «y punto» no. Això també em recorda a mi èpoques passades, l'«y punto». Doncs, no, aquí hi ha diàleg i participació. Ja sé que vostès tenen la conselleria de Participació, no? Doncs, escolti'm, no respondre les 1.600 alegacions i tenir la participació de Catalunya en les seves mans, s'ho han de fer mirar –s'ho han de fer mirar–, perquè està molt bé demanar participació quan estan a l'oposició i quan governen aquí no participa ningú. Llavors, lliçons de participació no estan vostès en la situació de donar-les.

Per tant, no creiem que aquesta sigui la fórmula d'aprovar aquest parc. Crec sincerament, i en aquesta cambra s'ha demostrat en altres debats mediambientals, que aquí, en aquest Parlament, sensibilitat per la qüestió ambiental i que tots, més o menys –més o menys–, però que tots tenim aquesta sensibilitat, crec que ho hem demostrat. I el nostre grup l'ha demostrada, més que d'altres en aquesta cambra. Per tant, no és qüestionable, i tenim també l'esperit, com algú deia, ben tranquil en aquest sentit. No és una qüestió de si volem protegir o no aquest territori, sinó de com ho fem, de quina manera, de com escoltem la gent que està avui aquí, o està fora, o la gent que no ha vingut, que també té dret a opinar, tot i que no vingui a protestar.

Per tant, aquest és el veritable debat. I en aquest sentit es parlava de «retorn»; possiblement és la paraula, «retorn», més aviat que no «a la totalitat». No sabem si és «retorn» o si és «passem i fem esmenes», però, clar, vostès hauran de també acceptar aquestes esmenes. Jo he sentit aquí el mateix, el mateix *déjà-vu* que he sentit amb altres lleis. Serà així o no serà així? Hi hauran possibilitats que aquestes al·legacions ara siguin tramitades? Quines compareixences tindrem? O serà una llei que, tal com surt d'aquí, anirà amb caràcter d'urgència perquè sigui aprovada abans que s'acabi la legislatura. És la sensació que tenim.

Seran vostès capaços de no aprovar-la si no hi ha consens? És la pregunta. O l'aprovarem, com diu el portaveu d'Iniciativa, perquè hi haurà parc, «y punto»? Doncs, si hauria de ser així, llavors no parlem ni de mans esteses, ni de diàlegs, ni de res; aquest parc s'ha d'aprovar perquè Iniciativa ha decidit que ha d'acabar aquesta legislatura amb aquest parc.

I aquest és el veritable debat que tenim a sobre de la taula. Ningú està qüestionant..., cap portaveu he sentit jo aquí, tot i que vostès vulguin criminalitzar alguns portaveus, cap ni un n'he sentit que aquí hagi qüestionat aquesta protecció territorial; s'han qüestionat les formes i la manera de fer les coses.

Per tant, nosaltres no hi donarem suport..., o, millor dit, donarem suport a aquestes esmenes en tant que les formes de vegades són igual d'importants que el contingut. I en aquest sentit les formes de presentar-ho –a correu, malament, sense escoltar, sense participació, sense aquest diàleg amb les persones afectades– demostren el mateix que amb altres lleis. Ho vam veure amb la Llei de pesca continental, senyor conseller. Vostès van fer un projecte de llei de pesca continental sense escoltar els pescadors. Clar, és que, o sigui, és fonamental escoltar els actors afectats per una llei, és fonamental. I així amb moltes altres coses.

El medi ambient, la protecció del medi ambient és un paràmetre avui per sort fonamental en la política catalana i espanyola i europea. És un paràmetre fonamental, però no és l'únic paràmetre. Hi ha l'economia, en aquest cas hi ha el turisme, hi ha les persones i l'agricultura i els conreus també afectats. És a dir, hi han altres paràmetres en la vida i s'han de compaginar. I governar és prioritzar; governar és veure com encaixa un aquestes prioritats i no fer d'un sol paràmetre l'únic paràmetre per governar.

I hi ha a més a més aquesta forma tan estranya de repartir-se vostès el Govern, que és que les lleis les fa cadascú: en els temes de política lingüística o del cinema o no sé què, les fa Esquerra; en els temes de medi ambient, les fan vostès, i el PSC, doncs, va dient que sí a tot, eh? Bàsicament, és una mica la sensació que un té, que el senyor Montilla calla i atorga. Aquesta és la sensació que un té, no? Bé, doncs, ara diuen que no volen anar amb vostès al segon Govern; ja ho deuen saber, vostès, el que volen fer. Però, en qualsevol cas, la sensació, es constata que és aquesta.

Bé, al marge d'això, acabarem dient, simplement, que tindran lògicament també aquesta mà estesa –espero

que la tinguem, com l'hem tinguda altres vegades, conseller– per esmenar aquesta llei. Nosaltres no hi posarem traves, volem que hi hagi aquest parc, però aquest parc ha de ser el parc de tothom, no el parc ni d'un partit, ni d'un govern, ni d'una legislatura.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, passem a la votació de les esmenes a la totalitat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat és de 62 vots a favor i 67 en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

del cinema (debat de totalitat) (tram. 200-00082/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat... (*aplausiments en un sector de l'hemicicle*) sobre el Projecte de llei de cinema.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

(Pausa.)

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és un goig i un honor poder fer aquesta presentació del Projecte de la llei del cinema, per raons com les que tot seguit els detallo.

En primer terme, el cinema i el conjunt dels continguts audiovisuals, en la nostra època, actuen com la síntesi de les més variades i diverses formes d'expressió; és a dir que qualsevol cultura que aspiri a la viabilitat ha de disposar d'un potent sistema audiovisual i cinematogràfic. Per tant, el que plantejem aquí és la proposta de regulació d'un sector que és fonamental per tal de poder disposar d'un sistema cultural viable i fort.

Al mateix temps, aquesta llei, que parteix d'aquest reconeixement de la centralitat del cinema, actua en un període caracteritzat perquè es tracta d'una conjuntura de canvi, com a mínim en un doble sentit. D'una banda, el canvi tecnològic, que arriba també a l'àmbit del cinema i que en el desplegament de la digitalització comportarà una transformació profunda del conjunt del sector. Canvi tecnològic que afecta la indústria cinema-

togràfica però que, a més a més, coincideix amb un altre canvi, lligat a transformacions tecnològiques d'altres àmbits i que té a veure amb la modificació dels hàbits de consum i de les formes com la gent s'apropia dels continguts audiovisuals.

Per tant, això significa que aquest marc requereix un nou sistema normatiu, un nou marc normatiu, per poder garantir-nos la fortalesa del sector del cinema i l'audiovisual.

Quins són, doncs, els objectius d'aquesta llei? –sucintament; després m'estendré una mica més en com es desplega cadascun d'ells. Els objectius fonamentals del projecte de llei són, primer, l'enfortiment de la indústria audiovisual i de la indústria cinematogràfica, en tots els seus segments: producció cinematogràfica, distribució cinematogràfica, promoció i exhibició de cinema. Tots aquests segments han de ser enfortits i requereixen acompanyament en el procés de vertebració del nou entorn digital en què viurà el cinema.

Segon aspecte –primer, la indústria. Segon aspecte: la millora pel que fa a la diversitat i a la qualitat de l'oferta de cinema, justament per aquella centralitat que els reportava abans, i després també perquè hem de contribuir a la formació i la conformació d'una més densa, una més complexa, una més culta –si em permeten la redundància– cultura cinematogràfica. El cinema i la cultura cinematogràfica no només són entreteniment, són una altra cosa, i hem de garantir-nos, per qualitat del sistema cultural, per salut del sistema cultural, una oferta cinematogràfica més ampla i de major qualitat.

I el tercer factor: cal, en el curs de la implantació d'una norma que resolgui aquestes dues qüestions –la qüestió industrial durant la digitalització i la millora i l'ampliació de l'oferta–, resoldre també qüestions que tenim plantejades, pendants, respecte al fet que també des de l'àmbit del cinema es faci ferm i efectiu el reconeixement de l'existència d'una cultura i una llengua específiques, catalanes, distintives. Per tant, doncs, han de ser compatibles el desplegament i l'enfortiment industrial, la millora de l'oferta i, al mateix temps, i la satisfacció finalment, després de tant temps, de requisits de respecte també cap al nostre patrimoni cultural i lingüístic; també des de l'àmbit del cinema.

Pel que fa al contingut específic del projecte de llei respecte a aquests tres eixos principals, en l'exposició de motius del projecte es diu, respecte a la qüestió industrial: «Els principis rectors de la llei en l'actuació en l'àmbit industrial parteixen de la lliure competència i de la llibertat d'empresa com a motor de l'activitat econòmica i d'una administració eficient i equitativa en l'assignació dels recursos públics en el finançament de les diferents activitats cinematogràfiques i audiovisuals.» Aquests són els principis rectors inspiradors en aquest àmbit.

Per això el projecte de llei preveu l'establiment d'un acord marc, d'una durada d'entre tres i cinc anys, per al foment de la indústria, que comporta com a mínim una més eficient i una millor relació i coordinació entre l'ICIC –l'Institut Català d'Indústries Culturals– i l'Institut Català de Finances, la Corporació Catalana

de Mitjans Audiovisuals i el departament que en cada moment s'ocupa de temes d'innovació, empresa i indústria, que són els quatre factors principals d'aportació de recursos públics al sistema.

El projecte de llei incorpora també l'habilitació de fons de foment no només per a la producció, que és el que ha estat habitual fins ara, sinó també per a la distribució, i específicament la distribució independent, per a la promoció i per a l'exhibició cinematogràfiques. I, al mateix temps, el que preveu també el projecte de llei és l'acompanyament al llarg del procés d'adaptació al canvi tecnològic i al canvi de comportament dels mercats, cada vegada més flexibles, a què també al començament, parlant del canvi d'hàbits, fèiem referència.

Pel que fa a l'aspecte de la millora de l'oferta, millora de la diversitat i la qualitat de l'oferta, ens hem de garantir a través del projecte de llei unes condicions adequades per a l'estrena del cinema produït aquí, produït a Catalunya, en català i en castellà. Hi ha d'haver unes condicions adequades d'estrena, per a les empreses i per als artistes del país que treballen en l'àmbit cinematogràfic. Hem de tenir també, per raons de qualitat de l'oferta, accés a un estoc més ampli de filmografies, algunes d'elles actualment molt poc exhibides. Hem de garantir-nos també una major diversificació pel que fa a gèneres i modalitats, que comporti també una actitud més respectuosa respecte al component artístic del cinema. Com els dic, el cinema no només el podem contemplar com a entreteniment; és, evidentment, el gran entreteniment de masses encara avui, multitudinari, com tot el sector audiovisual, però no és només això. També ens hem de garantir en aquesta millora de l'oferta, una aposta per la difusió, per l'exhibició de pel·lícules en versió original subtitulada.

Per tal de fer possible això, aquest segon gran bloc d'objectius, el que preveu el projecte de llei és la creació d'una xarxa concertada de pantalles, d'adscripció voluntària, per tal d'assegurar l'assoliment d'aquests objectius, sense que hagi d'anar a càrrec d'una disminució dels ingressos o dels beneficis dels industrials i empresaris del sector. És a dir, hi ha d'haver la possibilitat d'assumir aquestes activitats que formen part dels objectius i que tenen un valor de servei públic i d'interès general, a càrrec no pas de les empreses, sinó també de l'aportació pública. Per tant, xarxa d'adscripció voluntària, concertada, de pantalles.

El tercer objectiu fa referència a l'homologació de la llengua catalana a les altres llengües europees de la seva dimensió. Les cultures i les llengües no són més o menys importants segons quin sigui el grau d'homologació dels sistemes polítics que se les fan seves. Som una cultura i una llengua mitjanes a escala europea, i mereixem el mateix tracte que les altres llengües i cultures, independentment de si aquestes o nosaltres tenen o tenim estat o no. I hem d'aconseguir en aquest àmbit també, en el curs de la transformació del sector, d'aquest canvi tecnològic i aquest canvi d'entorn, mentre enfortim la indústria i diversifiquem l'oferta, aconseguir satisfer també aquests objectius, a l'empara de la realitat del país i del seu marc normatiu en matèries molt diverses, específicament la de llengua.

Aquests són els objectius bàsics, i les formes concretes que adopten els continguts fonamentals que caracteritzen aquest projecte de llei. Respecte a això, el que voldria és agrair, en aquest moment, la gent del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, algun d'ells aquí presents, que han col·laborat molt estretament amb els principals redactors, i que han fet un esforç llarg, complicat, complex, i que al mateix temps han gestionat la relació amb tots els agents del sector, algun d'ells aquí també presents, i a qui agraeixo la seva presència, tant aquells que estan d'acord i han manifestat públicament el seu acord amb el text del projecte de llei, com aquells que no ho estan. Amb ells, justament, sabem que ho estan o no ho estan, perquè hem dialogat intensament, des d'abans d'elaborar el document de bases, després amb el document de bases a la mà, i tot al llarg del procés de confecció del projecte definitiu que va aprovar el Govern. En l'entremig, centenars d'al·legacions, més del 50 per cent de les quals han tingut alguna repercussió o incidència en el text que va aprovar el Govern i que arriba aquí al Parlament.

Com que es tracta d'una llei important, aspirem, efectivament, a suscitar encara en el tràmit parlamentari, el màxim consens possible d'aquesta cambra. Pensem que és una llei important, podem pensar que potser arriba tard, però arriba en una conjuntura que la fa ja inajornable, imprescindible i necessària.

Aquest Parlament és l'expressió de la voluntat d'un poble, i aquest poble, històricament, s'ha conformat al voltant d'una cultura, canviant i dinàmica, però al voltant d'una cultura. I, probablement, l'expressió més genuïna, més específica i singular d'aquesta cultura és la llengua catalana. La importància d'aquesta llei rau, fonamentalment, en el fet que serà l'instrument per assegurar-nos de disposar d'un sistema cinematogràfic fort, amb unes empreses potents i viables. És una llei concebuda al servei d'aquestes empreses, perquè vagin bé aquestes empreses, també per servir, la feina d'aquestes empreses, a una millor disponibilitat, a una millor accessibilitat de la cultura cinematogràfica per a la gent del nostre país, amb una oferta ampliada, diversificada i de qualitat. Però, al mateix temps, aquests objectius d'ordre industrial i de qualitat i diversitat de l'oferta han de ser compatibles amb els altres objectius que els plantejava i que tenim ajornats des de temps molt reculats.

Doncs, bé, aquest Parlament, aquest poble que s'expressa a través d'aquesta cultura, que li ha donat forma i que té aquesta llengua distintiva, tenen en aquesta llei també l'instrument a través del qual pretenem l'homologació, la dignificació i finalment el respecte per a aquesta llengua, per a aquesta cultura, per a aquest Parlament i per a aquest poble.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, també a les persones convidades en aquesta sessió, nosaltres hem presentat una esmena en aquesta llei anomenada, Llei del cinema. I dic «anomenada» perquè no és realment una llei del cinema, perquè per fer una llei del cinema el primer que hem de fer és parlar amb la gent que treballa al cinema i amb les persones que fan cinema, i amb les persones que exhibeixen cinema, i amb les persones que distribueixen cinema, i amb les persones que porten pel·lícules i exhibeixen pel·lícules al cinema de Catalunya, d'arreu d'Espanya i del món. Perquè vivim al món, senyor conseller, no vivim tancats a Catalunya. I aquest és el veritable esperit d'aquesta esmena, que no volem tancar-nos, que volem trobar fórmules de consens amb els sectors i que aquesta, presentar una llei de *trágala*, i així és com ha de ser perquè som una cultura, un poble i un país, no és la fórmula de presentar cap llei, no aquesta, senyor conseller, cap llei.

Miri, avui mateix hem tingut el plaer de parlar, discutir, discrepar, i també concertar amb diferents actors del sector del cinema que estan molt preocupats –molt preocupats– per aquesta estocada de mort que representa aquest projecte de llei al cinema a Catalunya. I vostè ho sap, senyor conseller.

Vostè té sobre la taula, des del mes de setembre, una proposta feta pel sector, de trobar formes i modes i sistemes que no portin ni a les quotes ni a les impositcions ni a les sancions. Vostè ho sap, senyor conseller. Però a vostès políticament no els interessa trobar un punt entremig de consens, vostès volen marcar paquet polític, que es diu, i volen anar a les quotes, recuperar allò que va fracassar, però ara incrementant el 50 per cent.

Aquesta és la realitat d'aquesta llei. L'article 18 d'aquesta llei és pràcticament una minilei de política lingüística aplicada al cinema. Vostè deia l'altre dia «no es fixin vostès només en el tema lingüístic». És que, senyor conseller, ens hem fixat en allò que el sector no està d'acord, en allò que alguns grups d'aquesta cambra no estem d'acord, i que des de Ciutadans, evidentment, creiem que ni toca, ni és el moment, ni és la fórmula, ni és la filosofia.

I entrarem en la filosofia. Les seves paraules d'ara, que pretenien –entenc– ser solemnes, des del meu punt de vista era profundament de desconeixement de la realitat catalana, senyor conseller, amb tot el respecte. Vostè parla que Catalunya s'ha configurat entorn..., o el poble català, entorn d'una cultura i una llengua. S'equivoca, conseller, s'ha configurat entorn de les persones que formen part de Catalunya, dels seus ciutadans, parlin la llengua que parlin, vinguin d'on vinguin, tinguin la cultura que tinguin. A vostè li agradaria, o una part de Catalunya o la seva Catalunya, la Catalunya en miniatura, la petita, la tancada, la que vol construir un estat i no vol obrir-se fronteres, aquesta Catalunya és la Catalunya que a vostè li agradaria i no és, perquè la realitat a Catalunya és molt més plural, diversa, rica, del que a vostè li agradaria que fos. I el que no pot fer vostè, conseller, i el seu Govern, és portar-nos projectes que vulguin fer enginyeria amb la realitat social catalana.

El que hem de trobar són fórmules, perquè les dues llengües, dues, que tenim els catalans, i la tercera que és l'aranès, en aquest cas, però aquí, el que afecta en aquesta llei són aquestes dues llengües, hem de fer tot el possible perquè els ciutadans de Catalunya les puguin usar lliurement, perquè puguin gaudir de l'oci, del lleure, en aquestes llengües. Hem de trobar la fórmula, però amb unes barreres, amb uns límits que són les llibertats, en aquest cas la llibertat d'empresa i la sostenibilitat d'un sector que econòmicament s'està enfonsant, literalment, i vostè ho sap senyor conseller.

Per tant, no discreparem amb l'objectiu d'aconseguir que amb normalitat i amb consens a Catalunya, igual que en altres àmbits, el català pugui estar present en el cinema. No discreparem en això, des de Ciutadans no discreparem amb vostè en això. Discreparem en la fórmula, perquè, a vegades, objectius lloables, objectius compartits, per les formes són absolutament diferents. I, en aquest cas, nosaltres som diferents, nosaltres no volem que hi hagin sancions, no volen que hi hagin imposicions, no volem coartar la llibertat d'empresa, en aquestes empreses d'aquest sector. Volem ajudar-los perquè surtin de la crisi, i vostè, en el pitjor dels moments possibles, amb una crisi que des de fa setanta anys no es veu pràcticament en cap país d'Occident, vostè ara mateix, en aquest moment, perquè acaba la legislatura amb les seves conjuntures pràcticament de partit més que de Govern, ens porta un projecte que està literalment angoixant totes aquestes empreses. Senyor conseller, vostè sap que hi han vint mil llocs de treball dependents del cinema a Catalunya, vostè sap perfectament que a les *majors* se les ha de convèncer i no imposar les coses, no per res, sinó perquè és mercat, i perquè vostè no dirà el que fan les *majors* d'arreu del món des de Catalunya, compregui, som importants els catalans, però no tant!

És més fàcil acceptar la realitat que no fingir i construir-se filosofies o, en aquest cas, podríem dir fins i tot estats que no existeixen. La realitat és una altra, senyor conseller, i vostè ha portat una llei aquí que no té el consens de les persones afectades per aquesta llei.

Hem parlat abans –o s'ha parlat entorn d'aquesta llei– de si s'ha d'intervenir menys des de l'Administració. Miri, és, li deia, lloable, és un objectiu compartit que el català, com a llengua oficial a Catalunya, igual que el castellà, pogués ser utilitzar socialment. Seria absurd que el que li parla des d'aquí i els que parlen des d'aquí anéssim en contra de les nostres pròpies llengües, és a dir, és absurd, per tant, no intentem buscar controvèrsies on n'hi han. El tema és com ho aconseguim, i els mètodes són absolutament diferents, uns des del meu punt considero que són més democràtics, i altres menys. Uns són més obsessius i altres menys, uns respecten més la Catalunya real i altres l'obvien. El seu model obvia la Catalunya real, vol construir una cosa que no existeix, Catalunya és com és, i a mi m'agrada, senyor conseller, a mi m'agrada com és la Catalunya real.

Vostè aquí al Parlament podem fer el que vostè vulgui i plantejar una Catalunya somiada per vostè, que per a alguns és un malson, però bé, per a vostè és un son. En aquest cas nosaltres no volem aquest somni d'Esquerra

Republicana, el que volem és que la realitat catalana que està aquí fora del Parlament, que el que vol simplement és anar al cinema i que no li pugui l'entrada, i que ja li costa prou anar al cinema i gastar-se vuit euros que val una entrada, doncs que no li costi deu euros, i vostè amb aquesta llei, senyors ciutadans que ens estiguin veient, amb la llei del conseller Tresserras i del senyor Montilla, li costaran més cares les entrades, sí, perquè els impostos –ja ens ho han dit avui els del sector– evidentment es repercutiran en l'entrada, com passa a tots els sectors.

Per tant, senyors ciutadans de Catalunya, a partir d'ara, d'aquesta llei tindrem menys pel·lícules comercials internacionals a Catalunya, perquè les *majors* ja han dit que renunciïn al mercat català –i ho sap vostè, conseller–, i, a més a més, pujaran el preu de les entrades. Per tant, cinema més o menys, de menys qualitat, cinema minoritari, que sí que és respectable, però serà minoritari, i, a més a més, entrades més cares. La forma de fer l'estocada mortal al cinema a Catalunya, si és que no té prou problemes ara.

Per tant, què li plantejem també de forma constructiva, conseller? Que escolti vostè el sector, que agafi aquesta proposta que té al calaix des del mes de setembre de l'any passat, que la té, i que, en comptes d'estimular l'interès del seu partit o del seu programa electoral, intenti trobar una fórmula, però no cal ni la llei, ja li dic, no cal la llei, és un pacte amb el sector. Estan demanant, com vostè sap, que la digitalització necessita finançament, i això què vol dir, perquè ens entenguin els ciutadans? Que perquè no tinguem el problema actual de les còpies, hem de canviar totes les sales, tots els exhibidors han de canviar cadascuna d'aquestes sales, i fer una inversió aproximadament, com vostè sap, d'uns 50 milions d'euros, 50 milions d'euros és el que costa canviar el sistema digital totes les sales de Catalunya. I què demanen? Garanties. Si el sector vol invertir en una digitalització, que permetrà tenir pel·lícules en català i castellà, a la mateixa cinta, que és el que volem tots, entenc, conseller, doncs això, a partir del 2011, amb un finançament i garanties d'inversió de les *majors* a Catalunya i de tenir cinema aquí, ho podem aconseguir.

Què li plantejem des de Ciutadans, conseller, per ser constructius? Escoltem aquesta oferta del sector, que tenen solucions, que garanteixen que les cintes podran ser utilitzades tant en català com en castellà, amb la mateixa cinta tindrem diverses bandes, perquè ens entenguin els ciutadans que ens pugui estar veient, decidiran les sales lliurement si a les quatre de la tarda fiquen una pel·lícula en català, si a la sessió de la nit la fiquen en castellà, en funció d'aquesta demanda que alguns defensen que existeix i que a mi m'encantaria que existís, aquesta demanda de què parlaven vostès del cinema en català. Si existeix més enllà d'un 3 per cent o d'un 8, escolti'm, és el moment de demostrar-ho.

Sap què em deien els empresaris del sector, aquest matí? Vostès pensen, parlant dels diputats, que si nosaltres veiem oportunitat de negoci en pel·lícules amb banda català-castellà no farem les pel·lícules en català per una qüestió personal? No, farem negoci, són empresaris i vénen lògicament a guanyar diners. I si el català, com ens deien avui, i la pel·lícula *Salvador*, la pel·lícula

Salvador va ser un èxit en català, i les coses ben fetes en català i en castellà i en qualsevol llengua no tenen fronteres, ni tenen llengües.

Per tant, què ens deien avui? «Si nosaltres veiem que hi han pel·lícules que els ciutadans les volen consumir en català, les posarem en català o perdrem diners?» Que són «tontos»? No, no són «tontos»; volen guanyar diners, és la seva feina, és la seva empresa i són els seus diners.

Per tant, senyor conseller, accepti vostè la proposta de mà estesa del sector, guardi aquesta llei al calaix, no imposi quotes, trobem la fórmula que hi hagi més pel·lícules a partir del 2011 amb la digitalització, perquè hi hagin més sales de cine que puguin emetre lliurement en català, en funció de la demanda en llengua catalana. I crec que ens hi trobarem tots, conseller. Aquesta és la fórmula. Ara, si vostès volen imposar una quota per dir que som un poble, una cultura, i vostè va dir l'altre dia, va comparar veure cinema en català amb l'esclavitud, escolti'm, senyor conseller, és una broma de molt mal gust comparar veure pel·lícules en català amb la llibertat de les persones i l'esclavitud, per favor, això és el que va dir vostè l'altre dia, que també intervencionisme amb l'esclavitud. Home! Si us plau! Una mica de respecte amb les persones que han estat patint precisament aquesta falta de llibertats. Això és el que va dir vostè.

Per tant, què li demanem des de Ciutadans? Guardí la llei, asseguem el sector amb el Govern, amb els grups del Parlament, amb qui sigui, per trobar aquest consens. No trobarà vostè –i ho sap– cap oposició per poder trobar aquesta fórmula de finançament de digitalització, ni de poder fer pel·lícules en català, ningú s'hi està oposant. Per tant, aquí no posin vostès sobre la taula ni criminalitzin el sector, com estan fent des d'alguns partits polítics, que estan criminalitzant i anant amb les pancartes a marcar amb el dit aquells que fan un tancament en protesta d'aquesta llei. Tenen tot el dret a fer el tancament, i tenen raó, fins i tot, en qüestions econòmiques i de funcionament.

No tirin vostès la pilota al sostre de qui no té la culpa que no funcionin les coses. Això és el que estan fent vostès indirectament, i això és perillós, perquè és un sector que està tocat i, a més a més, han de sentir comentaris a sobre, el de sempre: que si anticatalans, que si contra Catalunya. Aquí tothom que no passi pel tub és anticatalà. Doncs, no, miri, alguns som igual o més catalans que vostès, l'única diferència és que no ens agrada ni imposar sancions ni imposar quotes, aquesta és la diferència, ens agrada, doncs, que la gent triï lliurement i convèncer, no només vèncer, convèncer la gent.

Per tant, nosaltres li plantejem, conseller, que torni, que retorni, com dèiem abans, amb la llei anterior; fem una esmena de retorn, torni aquesta llei al calaix, parli amb els sectors, trobem la fórmula de sostenir el cinema amb la crisi econòmica que tenim, i trobem fórmules, perquè n'hi han, perquè vostè sap que hi són, aquestes fórmules, d'aquesta proposta que li feien, perquè pugui haver-hi un acord. I a partir d'aquesta digitalització trobarem la manera que, lliurement, sense quotes, segurament tinguem moltes més pel·lícules en català als cinemes que les que tenim avui dia. Perquè jo reconec que hi ha gent que pot anar i pot voler veure una pel·lícula en

català i no pot, és cert; però hem de trobar la fórmula per solucionar-ho, no a base d'imposar el 50 per cent, perquè realment també sabem que, de moment, agradi més o agradi menys, la realitat no és aquesta.

I un últim punt important, també, de coherència política i de model de societat. És a dir, aquí resulta que, si nosaltres volem que el 50 per cent de pel·lícules siguin en català i en castellà, la fórmula és imposar-ho per llei i amb sancions. Aquesta no és la manera; ja li ho he dit, hem de convèncer. Però és que a més a més vostès són absolutament incoherents en l'àmbit públic. En l'àmbit privat, és a dir, a casa dels altres, vostès diuen com s'han de fer les coses, i en l'àmbit públic, que és de tots, vostès diuen com vostès les han de fer. És a dir, a l'àmbit públic vostès defensen el monolingüisme, la llengua comuna única, amb el projecte d'immigració, amb la Llei d'educació, llengua única vehicular, a l'Estatut diu això... És a dir, a l'àmbit públic, a Catalunya, on hi ha dues llengües oficials, una, i a l'àmbit privat, en què se suposa que hi ha llibertat, bilingüisme imposat falsament per quotes i sancions.

Nosaltres, senyor conseller, tenim el model contrari: a l'àmbit públic, que és el que paguem tots, que paguem tots els ciutadans, respecte i bilingüisme, i que la gent triï si vol rebre una documentació, vol veure un cartell o vol adreçar-se a l'Administració en la llengua que vulgui, i viceversa, que la llengua en què s'hi adreça l'Administració sigui la seva –àmbit públic. Àmbit privat? Llibertat, i fórmules –ens hem de trencar una mica el cap, conseller, no només amb quotes– perquè el sector pugui formular aquest canvi. No m'he trobat ningú aquest dematí, en aquesta reunió amb el sector, que em digui que no vol exhibir pel·lícules en català; han dit que hem de trobar les fórmules, que ens hem d'asseure i que n'hi han i que ells en coneixen algunes i les han plantejat al Govern i que porten un any tancades al calaix.

Doncs, jo li demano, conseller, que rectifiqui, que aquesta no és la fórmula, i que no es criminalitzi sobretot aquells que, en definitiva, han d'obrir una persiana cada dia o pagar uns treballadors, perquè és molt dur, eh?, que algú hagi de pagar treballadors, que estigui en plena crisi i a sobre que es trobi pancartes, pintades i criminalitzacions polítiques. Perquè a ells, a aquells senyors, ni ells va ni ells ve el seu projecte d'estat propi, ni molt menys; ells el que volen, més que estat propi, és tenir un compte de resultats propi i poder pagar els seus treballadors i tenir unes sales de cine. Per tant, si vostès volen construir un estat propi, doncs, s'ho paguen vostès, però que no ho paguin els exhibidors ni ho paguin els distribuïdors, s'ho paguen vostès, i no amb un impost. Perquè això és una altra cosa que està en aquesta llei: hi ha un impost que perjudicarà els ciutadans de Catalunya.

Per tant, ni impost, ni imposicions, ni sancions, ni quotes. Llibertat, sí al cinema en català, trobem les fórmules perquè la gent pugui anar a veure cinema en català, però sense quotes, sense imposicions, senyor conseller. No és la manera, sincerament.

Estic convençut, i no vull incomodar ningú, que més d'un diputat i més de dos dels grups que donen suport al Govern, segurament també hi deuen estar d'acord. I dic

que n'estic convençut perquè, com que ja els vaig recordar que l'any 98 alguns dels diputats que estan aquí asseguts deien el mateix que diu Ciutadans avui, doncs, estic convençut que en dotze anys no canvien tant les coses. Tant de bo fos així. Sí, senyor conseller, vostè ho sap; el que passa, que aquestes lleis..., ja ho hem dit, aquesta és la seva llei, l'altra d'abans era la d'Iniciativa, i aquí ens anem repartint les lleis per quota també, per quota. Doncs, no, no és aquesta la manera.

Nosaltres, des de Ciutadans, estem al costat de les persones que estan patint aquesta crisi, volem escoltar-los, volem trobar fórmules perquè el català es pugui veure als cinemes, però fórmules amb llibertat, fórmules de respecte, fórmules de convivència entre tot Catalunya. Perquè hi ha una diferència entre el model que aquest tripartit posa i el que posa Ciutadans sobre la taula: vostès tenen un model on només hi ha una cultura, només hi ha una llengua i només hi ha un model de país; nosaltres, des de Ciutadans, proposem una Catalunya de tots, on hi han dues llengües oficials, cultures diferents, orígens diferents, i on tots, els que són nacionalistes i els que no ho som, ens hem de trobar i hem de conviure. Aquest és el model de Ciutadans. Per tant, crec que és un model bastant més plural, bastant més real de la Catalunya que tenim. I, conseller, de veritat, aquest model és bastant més fàcil per conviure que el model de la imposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, gràcies per l'explicació.

Senyor Rivera, jo la veritat és que m'havia espantat en l'anterior llei que havia portat, que era la de l'aranès, al no veure que el seu grup havia presentat esmena a la totalitat, i he pensat: «A veure si al final el senyor Rivera i el senyor Carod coincidiran en els aspectes lingüístics.» Però ja he vist, tant pel to que ha utilitzat la senyora Carme de Rivera com per l'esmena a la totalitat que han presentat ara, que no, que no coincideixen i que tot segueix igual que al principi.

Senyor conseller, vostè ens ha fet tota una sèrie de consideracions sobre aquesta llei. Miri, jo començaré des del principi. Vostè ha dit una cosa que és molt curiosa, diu: «Aquesta llei arriba en el millor moment –en el millor moment– en què podia haver arribat.» No, aquesta llei arriba en el pitjor moment en què podia haver arribat, en el pitjor moment per al sector i en el pitjor moment per a, diguem-ne, la legislatura. Això ho hem de dir.

En el pitjor moment, per què? Perquè vostè no ha fet una anàlisi de quina és la situació del cinema a Catalunya en l'actualitat. És que comencem des del principi. Quan volem resoldre un problema o volem millorar una

situació, el pitjor que podem fer és, primer, crear un altre problema; això és el pitjor. Jo ja sé que després, de cara a aquells que ens han de votar, doncs, és molt rendible electoralment; ara, rendible econòmicament no ho serà –no ho serà. Però hem de començar des del principi.

Escolti, el sector a Catalunya, aquesta indústria que vostè ha comentat: «Volem potenciar...» Doncs, quina és la realitat de la indústria? Hem perdut des de l'any 2004, és a dir, des que hi ha el tripartit..., no per culpa del tripartit, compte, eh?, no, no per culpa del tripartit, per culpa de moltes coses que podem analitzar i que podem..., i potser un gra de sorra també hi ha posat el tripartit, no ho negaré. Però s'han perdut 7 milions d'espectadors, en el sentit de persones que van a veure..., s'han perdut 18,5 milions d'euros de facturació, i tenim actualment quinze pantalles menys; la quota d'espectadors del cinema català és del 8,7 per cent, que sumat a un 4,6 per cent de la resta de l'Estat fan un total de 13,3 per cent, és a dir, baix, molt baix. Aquesta és la realitat.

Llavors, quan ens plantejem una llei hem de pensar què hem de millorar. Les preguntes que ens fem: aquesta llei millora el sistema de producció? Considerem que no, no el millora; el cas és que quasi no parla de la producció, parla més de..., estan més obsessionats des del punt de vista de la distribució i des del punt de vista de l'exhibició, que no pas de la producció. Estan preocupats per crear una indústria potent cinematogràfica, on hi hagi coproduccions amb la resta de l'Estat o amb la resta d'Europa? No, i ara li explicaré per què. Pensen en una distribució i una exhibició cap als entorns digitals? Parlant de còpies, no, no hi pensen; si l'obsessió són les còpies que es distribueixen, és que no pensen en aquests entorns digitals. Potencien les coproduccions, com li deia, amb una participació catalana en pel·lícules? No, intenten bloquejar les coproduccions, sobretot si és amb la resta de l'Estat. Faciliten l'entrada al mercat real de les nostres produccions? Per exemple, parlant d'una cosa tan fonamental com mesures de foment, vostè sap que a les produccions americanes quasi una tercera part del seu pressupost és per fomentar, per a màrqueting. Ho fem, això? No. Millora la qualitat del nostre cinema, independentment de en quina llengua es faci? No, no. I ajuda els exhibidors en un moment de crisi econòmica, de canvis en el sector i d'augment de la pirateria? No, això, ja, és que..., és que els posa més traves, i ara els ho comentaré.

Per tant, escolti, jo crec que la llei, tal com està presentada, és una oportunitat perduda per al sector; així de clar. Per què? Perquè no toca els principals problemes i en crea de nous. És a dir, aquesta llei no només no arregla els principals problemes que tenim al cinema a Catalunya, a la indústria cinematogràfica de Catalunya, sinó que crea nous problemes. Fantàstic! És a dir, allò que el Govern el que ha de fer és resoldre els problemes, doncs, no, aquest Govern el que ha de fer, i ja ens ho ha ensenyat en altres bandes, és crear nous problemes.

Primer, perquè vostès han convertit una llei que ha d'ajudar la indústria en una llei de política lingüística, pura i dura. A més amb una trampa, amb una trampa absoluta, que és: «Hi ha una única de potenciar el català

a la indústria i qui no està d'acord amb aquesta fórmula és un anticatalà» –ja ho ha dit el senyor Rivera–, el de sempre, la cantarella de sempre: «És un anticatalà, és un espanyolista perillós...», bé, tot allò que vostès van fent. I quan ho diuen no només els partits que estan acostumats a dir-ho, sinó que ho diu la mateixa societat, amb una manca de consens absolut, doncs, vostès es sorprenen i fan un altre cop aquesta cantarella, que «van en contra de la llengua», i envien, com ha dit el senyor Rivera molt bé, els cadells d'algunes joventuts polítiques a posar adhesius, fins i tot, en les cases particulars d'alguns que defensen el contrari.

Miri, ja veurà –ara li'n poso un exemple– com aquesta llei no arregla els problemes i crea problemes. Per exemple, li poso el cas dels exhibidors –que aprofito per saludar-los. En el cas dels exhibidors, li he parlat: menys de 7 milions d'espectadors que hem perdut, un 20 per cent; 18,5 milions d'euros de facturació, i quinze pantalles menys. Què fan vostès? Primer, els posen una quota del 50 per cent de pel·lícules en català, que això s'ha de sumar a la quota del 25 per cent del pel·lícules europees; és a dir, en el pitjor dels casos, del 75 per cent del mercat ja et diuen què n'has de fer. Ja sé que després hi hauran..., es trobaran... És a dir, intervenció absoluta. Creen un impost per dotar un fons de l'exhibició; un altre impost. Fins a 75.000 euros de multes, més multes. I en el primer –que hem de reconèixer que això ha canviat– esborrany vostès a sobre creaven un 5 per cent d'afectació sobre el preu d'entrada –un altre impost– i una xarxa pública de cinema, és a dir, una competència deslleial al sector. Miri quina forma d'ajudar el sector: més multes, més imposicions, més quotes, més impostos. Fantàstic. En un moment en què el sector està patint la crisi, vostè va i li posa més traves.

Miri, vostès estan convertint, senyor conseller, Catalunya en un dels mercats més intervinguts de tot Europa. Catalunya, que era precisament un motor econòmic i un lloc de creadors i d'emprenedors, vostè els ha convertit en un dels sectors més intervinguts.

No sé si vostè coneix quin és el problema que té el sector: quaranta-cinc empreses, més de dos mil llocs de treball... Miri, a mi a casa em deien una cosa de petit: que amb les coses de menjar no s'hi juga. I jo crec que en aquest cas és la millor frase que podem aplicar.

I vostès, doncs, com han de justificar això, que no té justificació, aquesta mesura –li parlo de l'article 18–, es posen la bandera, es posen molt patriòtics. Llavors justifiquen, com li deia, aquest 3 per cent, que nosaltres considerem intolerable que hi hagi un 3 per cent de pel·lícules en català només, i diuen que l'única solució és obligar mitjançant sanció i mitjançant quota. Això és una trampa –és una trampa. I em fa gràcia –i això ho deia el senyor Rivera, i té tota la raó– que vostès justifiquin això per la llibertat d'elecció. O sigui, el mateix partit que està intentant bloquejar tota la llibertat d'elecció que tenen els ciutadans en l'àmbit de l'Administració pública, a l'escola, en l'àmbit, per exemple, del teatre –anem al Teatre Nacional, anem al Teatre Lliure–, vostès mateixos, que després siguin els abanderats de la llibertat d'elecció..., és que això sembla una broma, senyor conseller.

Hem de potenciar el català? Sí. Objectiu, sí, tots tenim aquest objectiu: potenciar el català al cinema. Ho hem de fer amb quotes, sancions i imposicions? No, no. Els mitjans que vostès utilitzen nosaltres no els volem pas.

I el problema, senyor conseller, és que li ho ha dit tothom, això, és que li ho ha dit tothom. Si hi ha un consens a Catalunya, senyor conseller, és el consens que no volen aquest article 18. Miri, li ho han dit els exhibidors, van tancar un 75 per cent; ja sé que això..., deu ser que tots els exhibidors de Catalunya són uns antipatriotes i uns anticatalans. Li ho han dit els distribuïdors, li ho han dit els sindicats, li ho han dit els dobladors... És que li ho ha dit tothom. Què passa, que ara de sobte...? (*Veus de fons.*) Sí, li ho ha dit tothom, senyora Camats. De sobte tots som uns anticatalans *recalcitrantes espanyolis*... No, escolti, és que la raó s'ha d'imposar, perquè Catalunya era fins ara, fins que van arribar vostès, doncs, un país on el sentit comú, on el seny s'imposava per sobre de les imposicions. (*Remor de veus.*) Això era la Catalunya, sí, i ara li ho comentaré. Em fa gràcia que el portaveu del Partit Socialistes rigui, perquè ara li comentaré... –Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el seu cas–, i li ho comentaré per una cosa que..., ja ho veurà, el canvi de posicionament que han fet alguns. Perquè el seny, el sentit comú, era la bandera.

I vostè el pitjor de tot no només és que no ha escoltat el sector: és que el sector li ha ofert alternatives. És que no és que digui: «És que l'alternativa que vostè ens ofereix és el no-re.» No, és que el sector li va oferir alternatives, fins a tres alternatives diferents, li van oferir.

Els exhibidors li van dir: «Fem una xarxa de pantalles en català, cinquanta-tres pantalles.» És insuficient? Segurament. Però sap què vol dir això? Vol dir que en comprovem la rendibilitat, perquè al final qui haurà de pagar si surt malament no serà vostè..., bé, vostè no, perquè ja no serà conseller, però no serà el conseller de Cultura, sinó que seran els mateixos exhibidors. I els exhibidors li deien: «Com *con las cosas de comer no se juega*, escolti'm, anem provant-ne la rendibilitat.» Perquè, escolti, no ens vingui aquí, senyor conseller, si us plau, a confrontar promoció de la llengua amb rendibilitat econòmica. Això és fals. I el que li han dit a vostè és: «Fem-ho compatible.» I com ho fem compatible? Comencem amb una xarxa de cinquanta-tres pantalles i anem ampliant-ho, si hi ha rendibilitat econòmica. Perquè vostè no pot obligar a tenir pèrdues, en el cas que n'hi haguessin, no pot obligar a tenir pèrdues en un moment de crisi.

Li han fet també una altra alternativa des d'un sindicat; per exemple, la reducció dels preus d'entrades en català. També va dir que no.

I els cinemes Verdi li van dir, doncs, la solució a la belga. Bé, més o menys, eh?, la solució a la belga, perquè a la belga al final la subtitulació l'han de pagar els exhibidors; però, bé, li havia ofert el doble... I vostè va dir que no.

És a dir, li han ofert –li han ofert– solucions, li han ofert diàleg. I vostè va dir que no, que no, que no. Potser vostè

ha parlat molt, però no n'ha fet ni cas, senyor conseller. Ha parlat molt, però no n'ha fet ni cas.

I, escolti, i el pitjor de tot és que a sobre –a sobre– ens presenten 75.000 euros de multa per no doblar al català. Miri, sap quina multa hi ha per maltractar els animals, la multa més gran que es pot posar per maltractament d'animals? Trenta mil euros. Per abocar, senyora Camats, vostè –que és ecologista i progressista, ecologista i tot això (la Sra. Camats i Luis diu: «Roja i verda»), roja i verda, i més colors, no?, hi havien més colors, tenien molts colors–, vostè sap quina és la multa que es posa per abocar, per fer abocaments il·legals en el medi natural? Tres mil euros, com a màxim. Ara, per no doblar al català, 75.000 euros. Fixi's, la pàtria està per sobre del medi, senyora Camats, en aquest sentit; la pàtria està per sobre del medi. És inacceptable, senyor conseller. I diuen alguns, i sempre ens diuen: «És que el Partit Popular i potser Ciutadans estan obsessionats sempre per la llengua!» No, conseller, li dic una cosa: nosaltres estem obsessionats per desmuntar, per desmantellar, per eliminar aquestes institucions del Gran Germà lingüístic, del Gran Hermano lingüístic, que vostès han muntat a Catalunya des que governen, l'any 2003.

Això és una obsessió que tenim, del Gran Hermano lingüístic. Vostè sap el que va dir el senyor Rubalcaba, no? «Sé lo que dices.» Se'n recorda de la famosa frase? Doncs, vostès diuen: «Sé lo que dices y en qué idioma lo dices.» Perquè, escolti'm una cosa, tu vas al cinema i si el rètol no està en català, multa; si no t'atenen en català, multa; si la pel·lícula no està en català, multa; després, a l'escola vigilem en quina llengua parlen els professors; al pati, en quina llengua parlen els nens, fins i tot mirem si els metges els historials els escriuen –els escriuen– en català... Aquest Gran Hermano, nosaltres estem obsessionats per desmuntar-lo. Aquesta és la nostra obsessió, que les seves obsessions, com a Esquerra Republicana, no estiguin a la llei i sobretot que les seves obsessions no les hagin de pagar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I quins perills hi ha? Ja ha comentat alguns perills el senyor Rivera. Perills, miri: llegim una mica l'article 18, que no té pèrdua. L'article 18 diu que s'han de doblar el 50 per cent, excepte les obres fetes en castellà o català originalment, o aquelles obres cinematogràfiques europees, perquè, clar, no podien posar «americanes», eh?; aquest antiamericanisme de la llei, doncs, l'hi posem, només parlem d'europees, eh? –no ho podem posar perquè, si no, seria il·legal.

Miri, en tot cas, una producció mexicana, per exemple, no tindria problemes per exhibir-se. Ara, una producció anglesa, sí; a partir de la setzena còpia s'hauria de traduir. Vostè creu que això, a nivell de competència de la Unió Europea, és possible, que tinguin més traves les pel·lícules europees que les pel·lícules de l'àmbit no europeu? Això va en contra –això va en contra–, senyor conseller, de la mateixa política anti..., de la mateixa política de la Unió Europea, que, per cert, el responsable d'això és el senyor Solbes.

I el que ens pot passar és una cosa molt bàsica –ja li ho han dit les grans distribuïdores–: que deixarien de distribuir a Catalunya. Les petites produccions, les indepen-

dents faran menys de quinze còpies. És a dir, les grans no vindran, les petites faran menys de quinze còpies; les sales, moltes sales, haurien de tancar. Fixi's quina cosa i quines coses de la vida. Al final resulta que, gràcies al tripartit, haurem de veure pel·lícules i toros un altre cop a Perpinyà. Quin *déjà-vu* de trenta anys, eh! Quin *déjà-vu*! A Perpinyà o a Saragossa o a València, eh?; vull dir que el ventall és ampli. No podem jugar amb aquestes coses, senyor conseller.

I, a més, és un absurd, perquè, miri, la digitalització, el rumb que agafa la digitalització, on les còpies podran venir en els dos idiomes... Ja no hem de crear aquest problema. Segon, vostè ho sap molt bé: l'e-cinema, l'*eCinema*, és a dir que et pot venir per *streaming*, que això ja s'està fent, per exemple, en òperes o en altres cinemes, que la còpia no passa per aquí físicament, per la qual cosa el seu posicionament de posar-ho a la distribució no té cap tipus de sentit.

O, per exemple, desconeixen les noves finestres. Vostè sap molt bé que les grans productores actualment estan assajant, diguem-ne, per ser clars, com l'Ipod, com l'Itunes, però en pel·lícula. O sigui que el 2015, quan això hagi d'estar, passarà per aquí. Això afectarà directament –afectarà directament– les sales d'exhibició. I el que no podem fer és que Catalunya sigui el *conejillo de Indias* d'aquest tema.

Però escolti'm una cosa, jo comentava..., al Partit Socialista, miri, jo només els demano reflexió.

A Convergència i Unió, que diuen que són molt liberals, però que després en les polítiques veiem que només hi han quotes..., i jo, escoltin, els gurus del liberalisme que m'expliquin qui del liberalisme defensa les quotes, sigui l'escola de Chicago, sigui l'escola austríaca, em dona igual, no tinc cap tipus d'escola. Per això li demano reflexió. Fins i tot el senyor Oriol Pujol..., el senyor Oriol Pujol deia que volia seduir.

Però, a més, no me n'estic –i li demano vint segons més, senyor president–, de fer una reflexió. Miri, Antoni Dalmau, diputat socialista –i acabo amb això, senyor president–, l'any 98 va dir: «Si el Govern, probablement, hagués dedicat més temps a buscar vies de consens i d'acord amb els sectors professionals potser també ens hauríem pogut estalviar part de la polèmica en la qual ens trobem.» I a més va dir: «Una vegada més el Govern» –de Convergència i Unió– «considera que la resolució dels mals d'algunes de les nostres indústries culturals es troba la política lingüística.» Un *déjà-vu* absolut! Això que es va dir el 98 s'aplica avui i és el mateix; el mateix, senyors i senyores socialistes, igual.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Acabo, senyor president. Té molta raó el senyor Puigcercós quan diu que l'han fet passar per l'aro –com es diu en castellà, *hacer pasar por el aro*. El problema és que Esquerra Republicana toca la música i Convergència i Unió i els socialistes li ballen les gràcies.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula per fer un torn en contra, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en primer lloc vull saludar totes les persones que ens acompanyen avui, entre el públic. Avui hi ha molta gent, ha vingut molta gent, perquè el tema s'ho val. Sigueu tots molt benvinguts.

Que el cinema és cultura i és un art no hi ha ningú que ho posi en dubte. És un art perquè és misteriós, perquè les pel·lícules excel·lents són un misteri, no hi ha manera de resoldre-les. Per què funciona *Ciudadà Kane*?, es preguntava l'escriptor Ray Bradbury. «No ho sé» –deia–, «és senzillament brillant.»

Truffaut, que assegurava que una pel·lícula és alhora un acte intel·lectual, un fet artístic i un acte emocional, també coincidia a dir que les pel·lícules són un misteri i que molta intel·ligència, molta energia i molts diners no fan necessàriament una bona pel·lícula, perquè la sort i l'atzar també hi juguen un paper molt important. Art, doncs, i cultura.

Que el cinema és una indústria molt potent tampoc no hi ha ningú que ho posi en dubte. Fructuós Gelabert, el primer home de cinema de l'Estat espanyol, que va ser director, productor, guionista, inventor, i que l'any 1899 triomfava, a l'estil d'aquella *Sortida de la fàbrica* dels Lumière, amb la pel·lícula *Sortida de missa de l'església de Sants*, ja sabia que el cinema era indústria i que portava guanys o pèrdues, perquè al cap de poc d'aquesta pel·lícula, animat per l'èxit, instal·la un altre cinematògraf a la Rambla de Barcelona, aquest espectacle nou no agrada, perd tres mil duros, que era una fortuna, i s'arruïna. Indústria, doncs, i economia.

Avui admetem a tràmit el projecte del que ha de ser la futura Llei del cinema de Catalunya. És una llei que té el suport de l'opinió pública i que ha estat realment molt debatuda, molt dialogada i molt discutida. El Govern ha parlat molt amb el sector afecta, encara hi parla i hi continuarà parlant fins al final per buscar tots els consensos possibles.

Jo vull adreçar-me a tots els qui estimen el cinema, als qui senten passió pel cinema: els qui s'estimen més mirar el món a través de l'objectiu que no pas a través de l'ull nu; els actors que encarnen amb el seu cos i la seva veu els personatges; els espectadors que entrem a les sales a vegades fugint de la veritat que hi ha a fora; els productors i els exhibidors, que arrisquen els seus negocis; els directors, que ens proposen encara en aquests temps grans relats que parlen de valors i de codis ètics, i els guionistes, que són els grans desconeguts i que, com els poetes, juguen amb imatges compactes. Tots, absolutament tots, hem de fer un exercici de confiança i de paciència. Aquesta llei veurà la llum i serà un instrument que assegurarà la bona salut i la llarga vida a tot el sector.

La llei, ho ha comentat ja el molt l'honorable conseller, però em sembla que val la pena de repetir-ho, se sustenta sobre tres pilars que la fan molt completa. Primer, la llei vol enfortir la indústria del sector i atorgar-li el paper estratègic que té com a motor de progrés econòmic i social. Així, doncs, amb aquesta finalitat, la llei crea fons de foment. Val la pena que ens aturem un moment en aquestes cinc modalitats de fons.

El fons a la producció d'obres cinematogràfiques i audiovisuals vol enfortir les empreses productores i millorar la qualitat de les obres que es produeixen a Catalunya. Cal destacar que, com a mínim, el 50 per cent de la dotació dels fons s'ha de destinar a la producció de projectes cinematogràfics i audiovisuals en versió original catalana.

El segon fons és el de foment a la distribució independent, que servirà per enfortir la capacitat de comercialització precisament de les empreses distribuïdores independents, que ofereixen normalment productes d'una gran qualitat i que són les que tenen més dificultats per fer-se un lloc a les pantalles ocupades amb les pel·lícules distribuïdes per les majors.

El tercer és el fons de foment de l'exhibició, que servirà per enfortir i modernitzar i digitalitzar les sales d'exhibició i per corregir les eventuais distorsions que es poguessin produir per raons lingüístiques o culturals en el mercat.

Després hi ha el fons de foment de la difusió i la promoció de les obres i de la cultura cinematogràfica, que s'ocuparà, per exemple, de l'atracció de nous públics a les sales o de la difusió d'obres signades per dones. I deixeu-me fer un incís aquí per dir que, tal com estan les coses, per sort, i tenint en compte noms que van des de la Rosa Vergés a la Mar Coll, que és la cineasta més jove que ha estat premiada en els últims premis Gaudí, i passant per la Isabel Coixet, la Isona Passola, la Sílvia Quer, la Sílvia Munt o la Marta Balletbò, jo crec que aquest punt de suport de què parla la llei, del cinema fet per dones, aviat deixarà de ser, per sort, necessari.

I l'últim fons de la llei és el de foment de la competitivitat empresarial. Aquest fons busca l'impuls de la recerca, la innovació, la capacitat –molt important– d'atreure talents de fora o la projecció de les nostres indústries culturals a l'exterior.

El primer pilar de la llei, doncs, són aquests cinc fons de foment que hem esmentat.

I el segon pilar és el de la diversitat cultural. Mirin, avui hi ha en cartellera a Girona vint pel·lícules, vint: disset són americanes; una sola pel·lícula és catalana, precisament *Tres dies amb la família*, de la Mar Coll, i una sola pel·lícula subtítulada i, oh! miracle, subtítulada en català, *Precious*. O sigui, aquesta pel·lícula subtítulada en català és l'1 per cent de la subtítulació en català del 8 per cent total de subtítulació que veiem a Catalunya, i casualment, doncs, la fan avui a Girona.

Doncs, la llei que avui presentem en societat ha de servir també perquè el públic pugui accedir sense dificultats a obres cinematogràfiques que tinguin una gran qualitat artística i un reconeixement intel·lectual. Aquest punt de

la llei donarà un impuls a les versions original subtítulades, que són, com sabem tots, les més respectuoses amb els autors.

Amb aquesta finalitat, la llei crearà la xarxa concertada –concertada– de pantalles cinematogràfiques de Catalunya; estarà formada per sales d'exhibició públiques i privades, que s'hi adheriran voluntàriament. A les sales de la xarxa, el públic hi trobarà preferentment curts i llargmetratges produïts a Catalunya; produïts a la Unió Europea, en versió original subtítulada en català, o produïts en països de fora de la Unió Europea, que tinguin un interès artístic i cultural, també en versió original subtítulada en català.

En una sala de la xarxa hi podrem veure, per exemple, i serà fantàstic, pel·lícules de directors nous o de directors reconeguts que tenen coses valentes a dir, coses importants a dir, gens adotzenades, i que no s'estrenen mai aquí, com ara..., penso en l'última pel·lícula de Nani Moretti, o de Werner Herzog, de Claire Denis o d'Abbas Kiarostami.

Aquesta obertura és importantíssima. Mirin, un amic meu que ja té una edat sempre m'explica que tot el que sap de la vida –de fet, vol dir, tot el que sap de la vida sentimental, eh?–, ho va aprendre en una pel·lícula d'Éric Rohmer, *Ma nuit chez Maud*, una pel·lícula genial. Ara els joves tenen moltes possibilitats de veure *Avatar*. I no és pas ben bé el mateix una pel·lícula que l'altra, tot i que per educar-se és veritat que cal veure-ho tot. Però *Avatar* la fan a totes les ciutats, a tots els barris, a totes les sales i en..., ah!, anava a dir en totes les llengües, però no –però no–: *Avatar* la fan..., no la fan en català a Catalunya. Visca la pluralitat, senyor Rivera, la pluralitat que vostè demanava abans.

I així arribem al tercer pilar de la llei, que és el de la diversitat lingüística. No hi ha ningú que no estigui d'acord..., també vostè, senyor López, i vostè també, senyor Rivera, deien que aquest 3 per cent *versus* el 97 per cent de llengua en català i en castellà era inadmissible. Tothom està d'acord, doncs, que el mercat cinematogràfic de Catalunya no garanteix el dret dels ciutadans a escollir veure cinema en la llengua pròpia del país.

Doncs, per acabar amb aquesta situació anòmala, injusta, de nul respecte a la llengua, la llei preveu que quan s'estreni un llargmetratge a Catalunya doblat o subtítulat les empreses distribuïdores hauran de distribuir el 50 per cent de les còpies en versió en llengua catalana i també hauran de respectar aquest equilibri lingüístic en la publicitat i en la distribució en el territori que es faci de les còpies. I si la distribució no es fa en sales sinó que es fa en DVD, doncs, el projecte de llei preveu –important– que s'ha d'incloure la versió en llengua catalana en el seu menú lingüístic.

Per cert, Magí Murià, el pare de l'escriptora Anna Murià, un home inquiet pel qual tinc molta simpatia, que va conèixer l'èxit produint pel·lícules que protagonitzava l'actriu Margarida Xirgu –eren unes pel·lícules fantàstiques, que es venien fins i tot a l'estranger–, doncs, ja treballava, a través de la seva empresa, Magí Murià, Importació i Exportació de Films –i parlo dels anys trenta–, perquè les pel·lícules fossin subtítulades o do-

blades en català, dins d'una campanya nacional que es deia de «procatalanització», o sigui que la voluntat ve de molt lluny. I ara serà una realitat. Per això avui és un dia tan important, diguem-ne «històric», si volem, perquè comencem a canviar un paradigma rovellat. Ja no ens lamentarem mai més.

Doncs bé, en contra de tot això que he exposat, el Partit Popular i el Grup Mixt han presentat una esmena a la totalitat, una cada un. Els arguments, doncs, els de sempre. Vostès s'han passat mesos, fins avui, que hi han insistit, focalitzant la polèmica en les quotes, en les sancions; però ja hem dit que totes les lleis –totes, totes les lleis–, parlin del que parlin, donen drets i obliquen també sempre. I si no es compleixen s'apliquen sancions. Ni convenent, ni seduïnt, ni sense sancions, s'ha intentat, però no s'ha tingut cap resultat, i vostès dos ho saben.

Vostès han parlat de la llibertat, moltíssim, de la llibertat, molt, i del perill d'enfonsament del sector; el senyor Rivera parlava d'«estocada», ho ha dit dues o tres vegades. Diuen que la llei comportarà pèrdues de lloc de treball i que en temps de crisi no s'ha de tocar res. Doncs, al contrari, precisament al contrari: és ara que s'han de canviar les coses, amb rigor i amb contundència. Això és un nus gordià que s'ha de desfer, com es pugui, però s'ha de desfer. I em remeto al cas del Quebec, on van aprovar la llei el 1983, que pretenia, primer, que no es discriminés el francès a les pantalles, però aquesta llei, a l'aplicar-la, també va fer créixer la indústria pròpia d'un 4 a un 18 per cent, tot i que en un principi, com la nostra llei, també la criticaven i deien que destruiria molts llocs de treball.

Vostès han parlat de la imposició del català i de la persecució del castellà. Mirin, que el castellà està perseguit a Catalunya, si un és honest, costa molt de defensar. I recordin que fins i tot la Unió Europea ha beneït la futura Llei del cinema dient precisament que aportarà riquesa cultural i lingüística i, a més, ha assegurat que el castellà no és menystingut a Catalunya. Menystingut sí que ho ha estat el català al cinema. Un estudi de la Plataforma per la Llengua que analitza les legislacions i les pràctiques sobre la llengua al cinema en diferents països avisa que el català és la llengua europea més menyspreada pel cinema. Trist honor, realment.

I també diuen que el Govern és intervencionista. I quan diuen «intervencionista» és com si parlessin del dimoni. Mirin, el Govern ha de protegir allò que és feble; no té només el dret d'intervenir, sinó que té el deure d'intervenir, equilibrar la balança i corregir el mercat, un mercat que té unes característiques i uns costums hereus de la dictadura, que els anys de la democràcia no han aconseguit de corregir.

Ah, i encara un últim argument, que potser avui..., no sé si l'han esmentat, però que sempre surt també, és la poca demanda que hi ha de pel·lícules en català. Perquè hi hagi demanda hi ha d'haver oferta, sempre. Mirin *El Periódico*: *El Periódico de Catalunya* en català abans no existia, per tant no hi havia oferta, ara hi ha oferta de *Periódico* en català; les dades del 2006 situen en 88.000 exemplars l'edició castellana i 67.000 la catalana. Fantàstic, quasi estem iguals.

I, seguint amb la poca demanda, permetin-me..., un cas que jo he viscut a Girona. Feien *Up*, que és la pel·lícula aquesta de... (*veus de fons*), sí, d'animació que està nominada als Òscar, i en una sala feien la pel·lícula en català i a l'altra la feien en castellà, a la mateixa hora. Però, ah! –ah!–, si n'arriba a ser de sibillina, la qüestió: resulta que la versió doblada al castellà era en tres dimensions i et donaven les ulleres, i la versió doblada al català, doncs, era en una sola dimensió i no et donaven ni ulleres ni res. Jo no sé... (*Veus de fons.*) No. Jo no sé a quina sala hi va haver més públic, però m'ho puc imaginar. Vostès em poden dir en funció de què triaven la sala la mainada? Triaven la sala en funció de l'idioma o de les ulleres i la novetat del 3D? (*Remor de veus.*) És així, com es mesura la demanda del cinema català? D'això sí que se'n diu «fer trampa».

De fet, tots els arguments amb què s'oposen a aquesta llei, com els deu manaments, es resumeixen en dos: un, vostès no volen que el català es normalitzi ni a les pantalles ni enlloc, i dos, vostès no volen que el català es normalitzi ni a les pantalles ni enlloc. Poden donar-hi tantes voltes com vulguin, poden explicar-ho de mil maneres, però no ho volen. I, quan alguna llei s'ho proposa legítimament, se'ls encenen tots els senyals d'alarma. No entenc per què i no puc estar-me de demanar-los que retirin les esmenes que han presentat, perquè el món va cap a un altre costat; que les retirin i que se sumin a la satisfacció de tots els altres grups per la llei que avui admetem a tràmit, que serà un instrument que farà progressar la indústria, la cultura, la llengua, o sigui, farà progressar el país. Crec que la ciutadania, que té molt de sentit comú i que té un gran sentit de la justícia i la raó moral, no entendrà per què el Partit Popular i el partit de Ciutadans no pugen a aquest tren i es queden sols a l'estació.

No cal dir que jo em sento molt contenta i esperançada, i també em sento profundament orgullosa de la valentia i la fermesa del meu Govern, i especialment de totes les persones de la conselleria de Cultura.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Poden fixar ara posició sobre l'esmena a la totalitat... (*Veus de fons.*) Perdó, sí, senyor..., sí, sí, sí. (*Pausa.*) El senyor Rivera ha d'intervenir? (*Pausa.*) Clar, estem en la fase que hi ha una esmena a la totalitat, un torn en contra, i el... (*Veus de fons. Pausa.*)

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats... Senyora Roca, preguntí-li vostè al secretari de Política Lingüística per què no es pot veure *Avatar* a les sales. Sap per què no es pot veure? Perquè no ho han demanat, perquè, com vostè sap i sap el conseller, com que estem en ple debat d'aquesta llei, no es vol que es vegin algunes pel·lícules en català en ple debat d'aquesta llei. (*Rialles i remor de veus.*) Sí, sí, ho saben vostès molt bé. Pregunti-li-ho a alguns dels exhibidors que hi han aquí, en aquesta sala; no poden baixar aquí, a la tribuna, perquè

no tenen torn de paraula, però és així. Alguns de vostès no estan interessats que des de la Secretaria de Política Lingüística es demanin algunes pel·lícules. Vostès saben que és la Secretaria de Política Lingüística qui demana..., i que hi ha un conveni d'acord, que ja funciona avui dia, i no cal cap llei, que funciona així. Pregunti'ls-ho vostè, conseller, que ho sap perfectament, als exhibidors. Senyor conseller, preguntí-ho vostè.

En qualsevol cas, aquesta pluralitat de què parlaven la senyora Roca i algun altre portaveu..., nosaltres, clar que creiem en aquesta pluralitat, però també creiem que s'ha de combinar amb el mercat i amb la demanda. I, per tant, vostès saben que hi han hagut programes i funcionaments i s'han posat en marxa intents que hi hagin sales en què la gent vagi a veure el cinema en català. Però la culpa de qui és? Dels exhibidors?, de les *majors*?, de Ciutadans?, del PP? O la culpa és del fet que potser no hi han elements suficients perquè les persones triïn d'anar a veure el cinema en català? Per què algunes vegades, quan s'ha posat en marxa aquest sistema, les sales han quedat buides? Perquè són molt dolents, els exhibidors? Perquè la gent no té interès? No ho sabem –no ho sabem.

Ens podem plantejar quina política lingüística estan fent vostès els darrers anys, d'imposició, de fer del català una llengua oficialista...? Aquesta és la política «de seducció», com deia algun diputat? La política de seducció és fer que el català sigui una llengua d'ús social, i no una llengua oficialista, ni una llengua de quotes, ni una llengua imposada, ni una llengua de sancions. Aquesta és la política lingüística de Catalunya, i ens hi trobarem tots plegats. No ens doni lliçons, hi insisteixo, de catalanitat, en funció que uns volen multar i altres no volem multar. Aquesta no és... Els carnets de catalanitat, fa tants anys que els reparteixen, que deuen estar ja esgotats. Per tant, no ens donin lliçons de catalanitat. S'ha acabat; aquest discurs s'ha acabat.

I no ens donin lliçons que això és culpa del franquisme. Miri, ja era l'últim argument que em faltava sentir: que la culpa que *Avatar* no es vegi amb les ulleres 3D o en una dimensió és de Franco. És l'últim que faltava per escoltar en aquesta cambra. Home, senyora Roca, per favor!, vostès viuen contra Franco encara. Van veure vostès el senyor Arias Navarro, que «Franco ha muerto», que ja està mort, que alguns hem nascut en democràcia, que jo vaig néixer l'any 79, que no ens vinguin a donar lliçons encara del franquisme! (*Remor de veus.*) A vostès el que els costa d'acceptar és la realitat catalana, que és bilingüe, i la gent utilitza el català, el castellà, i consumeix com vol. I aquell 3 per cent que tots no estem d'acord que es produeixi..., hem de trobar fórmules perquè no sigui així. Però mai les fórmules, hi insisteixo..., la imposició.

De veritat, conseller, vostè pensa que amb aquesta llei, com diu alguna portaveu, aconseguirem potenciar la indústria del cinema? Vostè s'ho creu de veritat? Perquè és que s'escapa el riure de pensar-ho. No és així, senyor conseller. A vostès els és igual la indústria, els és igual la cultura; és més, els és igual fins i tot el català, perquè és el que hi ha de rerefons de tot això: una cultura, un país, un poble, un estat, com vostès demanen, no hi

ha un problema del català. El català el parlem molts a Catalunya i tots defensem la utilització de la nostra llengua i de les nostres llengües. No és aquest, el debat, no s'equivoquin; no és aquest, el debat. És construir entorn d'una llengua i una cultura una altra cosa. Per tant, no equivoquem el debat i no confonguem, perquè aquí el debat no és entre catalanoparlants i castellanoparlants. És un debat de model social, és un debat de qui vol tenir un estat propi i vol construir-lo entorn d'una cultura i qui creiem que Catalunya és plural, és una comunitat autònoma i forma part d'un estat que es diu Espanya. És aquest, el debat de fons, no hi donem més voltes.

I pel mig vostès fiquen i, a més a més, perjudiquen la indústria, els exhibidors, els distribuïdors, els treballadors... És aquest, el problema. Sap què ens deien avui des del sector i a d'altres reunions que hem tingut? Sap què em deien? «És que vostès, els polítics, porten aquesta llei aquí, quan el que necessitem és un pacte sostenible per a la indústria, i no una llei que parli de política lingüística.» Això és la realitat. Ara, hi ha un partit polític, tres en aquest cas, del Govern, que s'han capficat que això sigui així, i ara resulta que hem d'estar parlant avui aquí d'aquesta Llei del cinema, quan potser el que hauria d'estar fent el Govern, potser amb discreció, és fer pactes amb aquest sector perquè sigui sostenible econòmicament i per trobar les fórmules voluntàries, amb llibertat... ,sí, sí, seduïnt, sense imposicions, sí. D'aquesta manera es poden fer les coses, així, convencent també. Sembla mentida que aquí a Catalunya, que hem patit precisament aquesta visió monolingüista i d'una sola cultura durant tants anys, del nacionalisme espanyol de Franco, ara aquí a Catalunya no aprenguem dels errors. Ja sé que vostès pensen que *Avatar* no es pot veure en 3D perquè això ve del franquisme; són vostès lliures de pensar això. Jo penso que hi ha un problema realment de mercat i de demanda i de trobar solucions per arreglar-ho; i allà ens hi trobaran. Ara, per fer debat encara contra el franquisme i amb aquesta patina i aquesta visió tan antiga, tan retrògrada, no ens hi trobaran. Estem al segle XXI, estem en democràcia, alguns fins i tot que estem aquí ja som d'una altra generació i per sort hem nascut en democràcia i volem millorar, en aquest cas, la nostra situació. En aquest cas també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...econòmica –acabo, president.

Per tant, no barregin vostès coses. Ja sé que a vostès els agrada repartir carnets de catalanitat, però en aquest cas s'han equivocat de debat. El debat no és de catalanitat o no-catalanitat; el debat és de sostenibilitat o no-sostenibilitat d'un sector. I vostès, sí, ho dic una altra vegada, estan posant l'estocada de mort en aquest sector. Haurem d'anar a veure, com deia el senyor López, un altre cop, pel·lícules a Fraga, a Peníscola... Sí, perquè el sector no vindrà a Catalunya i no oferirà pel·lícules. Ja ho veurem en el debat, quan vinguin les *majors*, què li diran, senyor conseller, les *majors*...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...del mercat català.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora Roca, té raó el senyor Rivera en una cosa..., bé, en moltes coses; en això coincidim plenament i, a més, m'alegro que Ciutadans, que s'autodefineix socialdemòcrata, d'esquerreres, no?, doncs, sigui molt liberal també en aquest sentit, també en el sentit de les quotes. Espero que també sigui liberal en altres sentits.

Senyora Roca, el senyor Rivera li ha dit una cosa, Maria Mercè Roca, amb molta certesa: tant ell com jo vam néixer després que Franco hagués mort –i alguns més d'aquí, d'aquesta cambra. Li ho dic perquè, clar, aquesta cantarella que moltes vegades sentim... Abans he sentit una proposta de llei on el representant d'Iniciativa per Catalunya deia: «Els grups de tradició democràtica...» És a dir, aquesta cantarella de sempre no la poden aplicar... (*Veus de fons.*) «Oh, quina barra!», no, és el que hi ha, el que hi ha és la cantarella. Alguns viuen dels records i altres vivim mirant al futur, és el que fem. És a dir, són dues polítiques diferents. Uns miren al passat per justificar-se i altres volem mirar al futur.

Escolti'm, miri, no hi ha un problema lingüístic. És a dir, aquí no estem parlant de llengua –no estem parlant de llengua–, perquè primer el que hem de fer és crear una indústria. I el que demanem és precisament això, que l'obsessió no sigui la llengua, sinó que l'obsessió sigui la indústria. És el que estem demanant: la indústria. És el que estem demanant. El tema de la llengua..., tothom ho hem reconegut: el 3 per cent és insuficient. La diferència? Que nosaltres, com deia el senyor Oriol Pujol, que abans ho comentava, doncs, volem seduir. Jo entenc que vostès no sedueixen gaire –ja els ho dic. Hem de ser molt sincers: vostès, el tripartit no sedueix gaire. Ja deixin un altre govern, un altre govern diferent, amb altres majories diferents, que intenti seduir. I jo crec que per seduir el primer que s'ha de fer és escoltar, i després fer una miqueta de cas.

I la divisió no és entre aquells que hi estan a favor o en contra. És que, quan tot el sector li està dient que no, és que alguna cosa passa, senyora Roca. Això s'ho ha plantejat, per què els distribuïdors diuen que no?, per què els exhibidors diuen que no?, per què els sindicats diuen que no?, per què el sector, els actors de doblatge i actrius de doblatge diuen que no? S'ho ha plantejat? Abans de venir aquí i parlar-nos de la seva posició o defensar el Govern, s'ha plantejat per què tothom diu que no? Ha fet la reflexió sobre allò que comentàvem, que el senyor Dalmau deia l'any 98 –company socialista–, ens deia l'any 98, que potser no estaríem on som

si hi hagués hagut un diàleg previ?, que si no poséssim la política lingüística per sobre dels problemes del sector...? Perquè, entre altres coses, el sector, el que primer hem d'aconseguir, el que primer hauríem d'aconseguir és que les pel·lícules arribessin a les sales –arribessin a les sales.

I el 50 per cent és una cosa que no hem pogut comentar abans i que em sembla molt important, i vostè n'ha fet esment, el famós 50 per cent, les ajudes a la producció del 50 per cent. Miri, jo me'n recordo: el senyor Eduard Voltas, quan ens va posar el carnet..., bé, les subvencions per punts, se'n recorden?, l'any 2008, que es van posar, després l'any 2009 van canviar, però a l'any 2008 deia: «Per què posem totes aquestes condicions de catalanitat a les produccions?» Deia, textualment: «Per evitar que productors madrilenys s'aliïn amb empreses catalanes per aconseguir diners de la Generalitat de Catalunya.» Aquesta era l'obsessió, senyor Voltas *dixit*; aquesta era l'obsessió. És a dir, l'obsessió era la coproducció amb... Home, com es pot coproduir un català i un madrileny? Això és antinatura, això no va amb la genètica nacionalista. Que, per cert, la Isabel Coixet, fa molt poc, i els recomano el que va dir a *El Mundo* fa poc, diu: «No tengo el gen del nacionalismo.» Nosaltres tampoc el tenim; tenim el gen de la llibertat.

I el gen de la llibertat –i el gen de la llibertat–, senyora Roca, és... Jo no sé si vostè alguna vegada ha creat una empresa, no ho sé, si ha estat emprenedora, però quan un arrisca diners –arrisca diners– el mínim que vol és que li deixin fer amb els seus diners i que, si té pèrdues, sigui per ell, i que si hi ha un risc com..., vostè posava els anys trenta, segurament la pèrdua va ser per una decisió seva, tothom tenim dret a equivocar-nos: jo, que tinc una empresa, tinc dret a equivocar-me, i he tingut pèrdues amb uns i no-pèrdues amb altres. Però que sigui el Govern que produeixi pèrdues al sector, no, mai. Això és intervencionisme! No que el Govern no hagi de dir res, sinó que provoqui pèrdues.

Miri, en el tema del 50 per cent, jo li pregunto: val més finançar cinema català de qualitat independentment de la llengua o finançar cinema català en català independentment de la qualitat? Aquesta és la pregunta que ens hem de fer, és una disjuntiva, i aquesta és la pregunta que ens hem de fer. Val més, i jo li ho dic, val més finançar cinema català de qualitat independentment de la llengua. És la nostra posició, fixi's que fàcil. Perquè la meva obsessió és com fer que els cinemes tinguin més espectadors, primer; l'obsessió és com fer que els cinemes tinguin més espectadors. Perquè podem crear una xarxa que no hi vagi ningú, també és cert, finançada amb diners públics, i no hi va ningú, cadascú tira els diners com vol, però el Govern no ho pot fer. La meva obsessió és com fer que el cinema català tingui una millor producció i promoció –important, promoció, perquè pot arribar a les sales i sense promoció no farem res–, i la meva obsessió és com fer que el cinema català guanyi cada cop més espectadors.

I acabo, senyor president, parafrasejant el que deia el senyor Guardans: «A mi em preocupa més com estimular el cinema català i no pas si el Harry Potter parla

en català o castellà, sincerament.» Aquesta és la nostra posició.

Gràcies, senyor conseller, senyora Roca, senyores diputades, senyors diputats.

(*La senyora Roca i Perich demana per parlar.*)

El president

Senyora Roca.

La Sra. Roca i Perich

Sí; moltes gràcies, president. Era per al·lusions. (*Veus de fons.*) Era sobre la pel·lícula *Avatar*. Al senyor Rivera suposo que l'han informat malament, perquè la veritat és que la Secretaria de Política Lingüística va demanar doblar aquesta pel·lícula al català i la distribuïdora s'hi va negar. I aquesta és la veritat.

Moltes gràcies.

El president

Passem ara al posicionament dels diversos grups. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cuminal.

El Sr. Cuminal i Roquet

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats... Abans que res, permetin-me, el senyor Rivera i el senyor López, dir-los que jo també vaig néixer quan en Franco ja era mort, però que la condició de jove no és un aspecte biològic a la vida, sinó que és una qüestió d'estat mental, de manera de pensar modern, etcètera. (*Remor de veus.*)

Dir-los també que la llei seguirà el seu tràmit. Nosaltres, des de Convergència i Unió, votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat; el tripartit també. I com que fins ara hem vist dues postures molt radicalitzades, unes enfrontades amb les altres, doncs, com que això prosperarà i tindrem temps d'anar parlant de la llei durant tot el procés parlamentari, m'agradaria, també aprofitant que hi han representants del sector, alguns dels que han fet la llei, alguns dels que hi estan d'acord i alguns dels que no hi estan d'acord, amb aquest projecte de llei, doncs, fer quatre consideracions respecte de la situació actual d'aquesta llei del cinema que es presenta avui al Parlament de Catalunya.

La primera és que considerem que aquesta esmena a la totalitat és una oportunitat perduda pels que l'heu presentada. Primer, perquè torneu a utilitzar la llengua com una arma llancívola. Tenim la sort de ser una nació que té com a nervi la llengua, ni el lloc de procedència, ni la raça, ni la religió, la llengua, la llengua com a element clau, com a element de vertebració social, de pertinença, d'identificació.

Aquí no estem parlant de com es combinen dues llengües cooficials; aquí estem parlant de la llengua pròpia de Catalunya, que només n'hi ha una –llengua pròpia de Catalunya. Estem parlant de la presència de la nostra llengua a casa nostra, perquè la llengua pròpia de Catalunya a Catalunya la volem present en tots els àmbits d'ús lingüístic,

com creiem que no pot ser d'una altra manera. Senyor López, aquest matí, vostè ho deia, quan es discutia la Llei de l'aranès: llengua, país i identitat van junts.

A part de la llengua, també crec que vostès cometen un error en voler retornar aquesta llei, precisament perquè fa referència a un sector que té problemes. Quedar-se amb la llengua, tal com ho veig, és una postura un pèl superficial, fins i tot potser poc compromesa amb aquest sector que vostès diuen que volen defensar, perquè, com ja he dit moltes vegades, és una llàstima enfocar la Llei del cinema parlant només de la llengua, potser a alguns els va bé per a les seves postures electorals, però en tot cas és una llàstima enfocar aquesta llei parlant només de temes de llengua.

No creuen que la xarxa concertada de cinemes que planteja aquesta llei té riscos i val la pena que en parlem? És possible preveure subvencions per als productors, que hi estem d'acord, i impostos per als exhibidors? No val la pena que en parlem? Val la pena parlar de quines condicions laborals garantim als actors i a les actrius i a la gent de producció que treballa en el món del cinema i a l'audiovisual? Val la pena parlar de formació i de creació de nous públics? Per tot això creiem que és millor que la llei prosperi, faci el seu procés, que no pas d'entrada demanar que se'n vagi cap a un calaix.

Debate la llei vol dir parlar de tot això entre d'altres coses. Vostès diuen que volen defensar els interessos de totes les parts, per tant jo crec que no haurien de renunciar a parlar-ne. Però com que saben que la seva esmena a la totalitat no prosperarà, la presenten igualment i així miren si poden treure algun rèdit de crear una altra polèmica amb la llengua –la llengua, senyor Rivera, el nervi de la nostra nació.

La segona consideració que volfem fer. Crec que és bo marcar els límits del terreny de joc en el qual anem a jugar aquesta partida. No estem davant d'una situació de normalització lingüística, estem davant d'una demanda de normalitat social. El cinema és cultura i com a tal és un element de configuració de la nostra identitat. I perdonin la franquesa, crec que és un escàndol que al cap de trenta anys del restabliment de la democràcia només el 3 per cent de l'oferta del cinema sigui en català.

Siguem honestos, arribem a aquesta situació, que per alguns és incòmoda, i ho sabem, perquè no s'ha fet prou per avançar en aquest terreny. Després del decret de 1998, es va acordar anar avançant amb més presència de català al cinema. L'any 2003, l'últim any en què Convergència i Unió tenia la conselleria de Cultura, es va arribar al 3 per cent. Durant set anys, del 2003 al 2010, aquest acord no ha donat cap més fruit, ni un 1 per cent, no s'ha avançat gens, immobilitisme total. Per tant, amb tota la humilitat crec que ningú es pot ofendre perquè es defensí que cal més exigència a l'hora de complir el que s'ha acordat que s'ha de fer.

Tercera reflexió. Des de Convergència i Unió instem a actituds positives. Senyors del PP, senyor Rivera, de Ciutadans, crec que avui no han fet cap favor amb el seu discurs al gremi d'empresaris que defensa els seus interessos en aquesta Llei del cinema. Crec que crispar les posicions i intentar barrejar-ho tot amb una campanya en

contra de la llengua no ajuda gens els sectors empresarials que en aquests moments no estan còmodes amb la proposta de Llei del cinema. Demanem i instem actituds positives que permetin un acord generós i ampli per fer una llei de país, que em sembla que és el que la majoria d'aquesta cambra desitja.

Nosaltres ho hem reconegut i ja ho hem dit en seu parlamentària, el 98 no vam aconseguir tot l'èxit que preteníem. Senyors del tripartit, també els hem recordat a vostès d'on vénen: l'any 98 el PSC s'hi va oposar perquè no volia ni quotes ni sancions, i Esquerra Republicana s'hi va oposar perquè no volia subvencions. I ara ens presenten una llei que vol quotes, sancions i subvencions. Benvinguts allà on nosaltres ja érem l'any 98.

Quan parlo d'actitud positives, que demanem actituds positives, els demano sobretot que acceptin el matís. Ho recordava l'altre dia, i algú es va enfadar, i per tant no els tornaré a recordar tota l'obra de Govern que va fer Convergència i Unió en defensa de la llengua catalana, incloent-hi la creació de TV3, de Catalunya Ràdio o la Llei de normalització lingüística. Ara, el que sí que els vull recordar és que, si avui vostès com a govern poden presentar la Llei del cinema, és gràcies a iniciatives polítiques que ha impulsat Convergència i Unió i que vostès, algun dels partits del tripartit, alguns gairebé sempre, hi han votat en contra.

Avui es presenta la Llei del cinema perquè tenim un decret del cinema, perquè tenim la Llei de política lingüística i perquè tenim l'Estatut. En tot això Convergència i Unió ha aguantat crítiques per part seva, ha aguantat pressió per part seva; avui dona fruit. Per tant, els demanem que a l'hora de parlar d'aquesta llei, d'obrir un debat d'aquesta llei, sobretot respectin el matís i no qüestionin les postures ideològiques d'alguns partits que en defensa de la llengua tenen una llarga trajectòria.

I la quarta reflexió, tenim marge per treballar plegats, volem més català i volem menys crispació. Crec que és convenient rebaixar la propaganda d'uns i el tremendisme dels altres. Conseller, vostè en la vessant optimista, preveu aprovar la llei pel maig, més o menys; la disposició final tercera diu que la llei entrarà en vigor al cap de sis mesos de la seva publicació al DOGC, això ens situa a finals de l'any 2010, versió optimista, i l'article, el famós article 18 diu que la llei té un període màxim de cinc anys per arribar a la plena aplicació del 50 per cent de còpies en la distribució. Per tant, estem en un escenari de 2015, versió optimista.

Per tant, senyores i senyors, això no és per a demà; per tant, serenitat a l'hora de debatre, que això no és per a demà. Crec que ho han de tenir present els que ens volen fer creure que demà tot estarà resolt en tema de llengua i també ho han de fer els que pateixen per una fallida immediata; per la llengua això no serà.

I si ens situem al 2015 o al 2016, versió optimista 2015, doncs, val la pena tenir present cap a on va el món. I el mateix conseller en presentar la llei, doncs, ho explicava. D'aquí a sis anys l'avanç de les tecnologies requerirà la pràctica totalitat de digitalització de les sales de cinema, una nova situació que pot portar algunes amenaces però que sobretot ens porta moltes oportunitats.

Pel que fa a la llengua, crec que és evident que és una gran oportunitat per poder posar d'acord aquelles parts que en aquests moments estan molt contraposades com s'ha vist fins ara.

Volem més català al cinema, i podem anar més de pressa del que diu la llei, i, a més, podem arribar-hi fent honor a la tradició del catalanisme, que per nosaltres això és molt important: aprofitant cada pas de la construcció nacional de Catalunya per fer el país més modern, aprofitar la nostra construcció nacional i cultural per fer un acte de progrés i un acte d'avantguarda, no un acte de confrontació.

Cal més català al cinema i es pot fer abans del que proposa aquesta llei i que sigui percebut com un avenç i no com un problema. S'ha dit abans, però nosaltres ho diem de veritat, perquè ens ho creiem: preferim seduir que imposar i creiem que hi ha camí per recórrer, però això ja no depèn de nosaltres; apellem que s'abandonin les posicions immobilistes.

Conseller, vostè ha manifestat que vol que sigui una llei de gran consens, entre els partits i també amb el sector. Sincerament des de Convergència i Unió creiem que això és possible. Hi ha una anàlisi de la realitat amb la qual nosaltres estem d'acord: la situació del català al cinema és injusta i no pot continuar així. La llei en vol ser la resposta; nosaltres segur que no l'hauríem fet així, d'entrada perquè el sector es queixa de manca de diàleg. Però, en tot cas, el procés parlamentari ha començat. Si tothom està d'acord a buscar més català i menys enfrontament, creiem que aquest procés pot ser molt positiu i productiu.

Per tant, nosaltres simplement el que ens queda per dirlos és que ens posem a la disposició del Govern i a la disposició del sector, perquè tenim molt clar que no som part del problema però que podem ser part de la solució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, rebutjarem naturalment les esmenes a la totalitat presentades pels portaveus del Grup Mixt i del Partit Popular, així de clar i català; segur que no és cap sorpresa per ningú.

I ho rebutjarem d'entrada perquè les seves esmenes no van al moll de la llei. Han centrat la majoria d'objeccions en un capítol de la llei, un capítol que els obsessiona, jo ho entenc, és el capítol de la llengua, en el qual competeixen els dos grups per veure qui s'emporta el gat a l'aigua quan el vulguin instrumentalitzar en la propera contesa electoral.

Aquesta llei, senyor Rivera, senyor López, ja els ho vaig dir en la moció que es va debatre al darrer Ple, no és un reglament de la Llei de política lingüística. Aquesta és una llei que aborda per primera vegada la dinamització de l'activitat cinematogràfica i audiovisual que es desenvolupa a Catalunya, partint d'una consideració bàsica: que estem legislant sobre un sector estratègic, un sector amb una doble vessant, econòmica i empresarial, per un costat, i cultural i social, per l'altre. Que quedi clar que la indústria del cinema és un element creador de riquesa i de llocs de treball, i avui més que mai és també un sector creador de talent, un espai associat a la cultura i a la creació artística, una activitat vinculada i condicionada cada cop més per l'avenç de les noves tecnologies i pel mateix desenvolupament de la societat de la informació i de les telecomunicacions. El trànsit a l'era digital comportarà una profunda transformació en els formats i els suports dels nous productes cinematogràfics. Però, en qualsevol dels formats i en qualsevol dels suports, el cinema continuarà tenint una dimensió cultural i social d'efectes profunds en la configuració d'imaginari col·lectius i en la mateixa conformació de valors, de referents i d'identitats col·lectives.

La vessant industrial, però també aquesta vessant cultural i social justifiquen la intervenció legislativa del Govern i dels grups que li donem suport, responsables, en definitiva, de marcar les polítiques encaminades a reforçar l'activitat econòmica i orientades a protegir els drets dels ciutadans, tot reglamentant els deures que els han de garantir. El meu grup avalarà, doncs, sense restriccions mentals la tramitació d'aquesta llei, a partir del projecte presentat pel Govern.

Vull deixar ben clares dues coses: que el projecte que avui confio que obtingui un ampli suport parlamentari per tirar endavant és un projecte de govern, no és un projecte del conseller Tresserras, és un projecte del Govern que presideix José Montilla. Segona consideració: aquest projecte de llei del Govern començarà avui la tramitació parlamentària, però d'aquesta tramitació no en sortirà igual com hi ha entrat. Els grups parlamentaris ens l'hem de fer nostra; vull dir amb això que hi haurà d'haver canvis, que hi hauran esmenes. Esmenarem i esmentarem.

Hi haurà esmenes perquè escoltarem les propostes i suggeriments que ens vinguin de l'oposició i que estiguin orientades a millorar tots aquells aspectes que configuren la part troncal del projecte. Esmenarem perquè escoltarem també el sector; el sector que, per part d'alguns dels seus representants, ja s'ha fet sentir de forma potser excessivament belligerant, però que no per això deixarem d'escoltar en el moment de la seva compareixença parlamentària.

I, a més d'esmenar, esmentarem el que ja s'està fent, l'aportació al sector cinematogràfic no només des de la iniciativa privada, sinó també des del sector públic, com ara TV3, la corporació catalana, o com ara les complicitats dels municipis com Barcelona, o com el projecte del futur parc de l'audiovisual de la Zona Franca, o com les mateixes escoles de cinema.

Com deia, el projecte de llei incorporarà tot allò que pugui aplegar consens en el marc de l'objectiu últim de

la llei, que no és altre que el de dinamitzar la indústria cinematogràfica i audiovisual de Catalunya. Aquest és, pel meu grup parlamentari, un element no únic, però sí primordial. Ho diu ben clarament la llei parlant de l'acord marc de foment a la indústria: «L'Institut Català de les Indústries Culturals ha de garantir, d'acord, evidentment, amb les disponibilitats pressupostàries, un marc de finançament adequat per al desenvolupament de la indústria cinematogràfica i audiovisual, mitjançant l'articulació d'instruments financers de naturalesa diversa i diferent grau de risc, on coexisteixin adequadament subvencions amb mecanismes crediticis o de producció.»

En aquest sentit –i ho ha dit el conseller–, preveu la creació de diversos fons: fons de foment a l'exhibició, fons per al foment de difusió i promoció de les obres i de la cultura cinematogràfica; altres fons previstos són fons de foment a la competitivitat empresarial, en la vessant de formació, impuls a la recerca, internacionalització de la producció, presència en mercats internacionals, en festivals d'aquí i de fora. Jo sé que això ho valoren els empresaris, els directors, actors, actrius, guionistes, compositors, dissenyadors, tot el món que dóna suport als continguts i que configura el món de la creació artística cinematogràfica. La llei representa una garantia de suport a tot aquest món.

Però la llei fa també una altra cosa important, ho ha dit el conseller des d'aquesta mateixa tribuna: aquesta llei no es tramita per posar restriccions, és una llei per garantir també llibertats, llibertats dels ciutadans, dels espectadors, dels usuaris de les sales de cinema. No podem negar que avui hi ha restriccions fàctiques en el mercat a l'hora de poder veure una pel·lícula en català, els desequilibris són quantificables. I no és que no hi hagi demanda: és que no hi ha oferta; aquest és el problema.

Què voldríem en matèria lingüística? En primer lloc, tendir de forma accelerada cap a la capacitat per veure les pel·lícules en versió original, aquest ha de ser el desideratum; i estic segur que per a les noves generacions escolaritzades en l'aprenentatge de la tercera llengua això els serà més fàcil i natural. I, en segon lloc, volem que la versió original es pugui veure subtitulada en les dues llengües oficials a Catalunya: català i castellà. Volem que es puguin veure indistintament doblades en català i en castellà; això no és restricció. I no volem que es vegi com una imposició: és ampliació d'oferta. Que té un cost? Ja ho sé. El gremi d'empresaris, amb els quals he parlat també amb franquesa, m'ho han fet saber. Però a la llarga en tindran –n'estic segur– també un benefici.

A tota la cambra, però també a ells, que avui ens han volgut acompanyar –i jo els ho agraeixo–, els vull dir dues coes. Ens hem de posar d'acord fonamentalment en l'objectiu, aconseguir un equilibri, una equitat en l'oferta de la subtitulació o el doblatge en les dues llengües; ens ho hem de creure, en primer lloc. A partir d'aquest consens com a objectiu a aconseguir, hem de saber dialogar, negociar, si cal, el *tempus*, les cadències, els ajuts, els suports de tota mena, amb el benentès que la filosofia que inspira la llei no és impositiva, sinó ga-

rantista. Els ciutadans de Catalunya, com a consumidors o usuaris d'un producte, en aquest cas cinematogràfic, tenen el dret a rebre'l embolicat amb les dues llengües oficials, com reben els productes d'altres àrees que els han d'arribar etiquetats en les dues llengües. Posem-nos d'acord en aquest objectiu i dialoguem i consensem la manera d'arribar-hi.

La llei, fins i tot, en el redactat actual, en el seu polèmic article 18, obre una porta a la negociació quan diu: «Es poden establir acords sectorials per desenvolupar aspectes específics del desplegament de les previsions d'aquest article.» Som-hi, doncs. No aixequem la destal, no vulguem que es cali foc allà on el Govern només vol fer caure pluja fina.

Ho diem també als grups de l'oposició. Estic segur que Convergència i Unió trobarà un camp ampli per a l'acord i podrem oferir als empresaris una proposta estimulante no només per a l'activitat actual de producció, distribució i exhibició, sinó també per procedir amb eficiència en el trànsit cap a la digitalització de les sales, que a la llarga abaratirà molt els costos. No hi ha... Ni la llei ni la llengua poden ser un problema, ha de ser una oportunitat per als creadors, per als empresaris, per als traductors i dobladors, com ho ha de ser també per als usuaris.

Al Grup Mixt i el Grup Popular només els puc dir que no renunciarem a l'objectiu de garantir la llibertat d'opció d'anar al cinema per veure les grans pel·lícules en la llengua oficial que lliurement vulguin triar els espectadors, sense restriccions fàctiques.

I no faci demagògia, senyor Rivera, no lligui la llengua amb l'encariment de preus. Vostè mateix ha dit que les noves tecnologies podran facilitar la transició cap a la normalitat lingüística a Catalunya, i ho saben els exhibidors i el sector.

I, si us plau, no s'entrebanquin amb les sancions, ni els uns ni els altres. Ja m'agrada, això de la seducció, senyor Cuminal; però vostè sap que si hi ha rebuig no hi ha enamorament. La seducció ve del contacte. El català al cinema s'ha de tastar per seduir. La llei el que fa és garantir aquest contacte. La resta vindrà sol.

Finalment i abans d'acabar, els vull dir, senyor López i senyor Rivera, que no retreguin l'autoritat dels dirigents del PSC que qüestionaven la política de quotes i de sancions decretades pel Govern de Convergència i Unió. Era l'any 98, han passat dotze anys, i no és que el català hagi avançat molt durant aquests dotze anys. I allò que qüestionaven el senyor Dalmau i el senyor Serra era el caràcter de decret i de *trágala* que es volia imposar en aquell moment per part del Govern. Estem ara parlant d'una llei, una llei que sortirà aprovada democràticament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Balcells Gené

...per aquest Parlament, amb l'autoritat que li donarà la representativitat majoritària de la cambra.

Avui és un gran dia per a aquest Parlament. Avui és un gran dia per a la cultura i per a la indústria cinematogràfica del nostre país. Comencem a caminar. Espero que portarem aquest projecte a bon port, sense revoltes ni tensions, si estem d'acord en l'objectiu final. Serà pluja fina la que farem caure sobre tot el sector, empresaris també, que finalment espero que acabin mostrant una lleial complicitat.

Gràcies, president, conseller, senyores, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies també a la gent que ens acompanya, a aquestes hores, a seguir el debat de la llei, i la gent del departament, també la gent del sector, els exhibidors que avui ens acompanyen durant el debat. Volem centrar la nostra intervenció precisament en el nostre posicionament sobre la llei, però abans no ens podem estar de fer referència als motius que han presentant els grups que han presentat les esmenes a la totalitat.

Feia menció el senyor Rivera de tot un seguit de col·lectius que deien que no volien aquesta llei, en feia un repàs. Curiosament, s'ha deixat vostè de parlar dels espectadors, de la gent que va al cinema, a qui també cal preguntar quina Llei del cinema vol i què vol que estableixi la Llei del cinema de Catalunya.

I feia menció el senyor López, per exemple, d'una recurrent comparació sobre el que significa legislar en cinema o en producció cultural i el que passa a nivell educatiu. El debat sobre la importància de la immersió lingüística a casa nostra, on la llengua vehicular és el català, és un debat superat, és un debat en què es reconeix la importància del sistema educatiu català arreu del món i, a més a més, en què se l'alaba.

I parlava, a més a més, el senyor López, de llibertat. I permeti'm, perquè no me'n puc estar, que on vostè parla de generacions i de llibertat... El virus de la llibertat, senyor López, s'incuba lluitant per la llibertat, i això ho saben molt bé els nascuts abans de la dictadura i alguns dels nascuts després de la dictadura; una dictadura feixista que el seu grup parlamentari encara avui es nega a condemnar. Gestos com aquests potser ajudarien a no fer tanta demagògia quan es parla de llibertat. Què li fa por d'aquesta llei? Quines llibertats tem que aquesta llei vulneri?

Deixin-me també que els digui als dos que no sé qui té obsessions. Aquesta és una llei de política industrial en el món del cinema i de l'audiovisual, és una llei que... Mentre vostès intervenien, m'he dedicat a comptar els articles que fan referència a la qüestió lingüística: dos, de cinquanta-tres articles i nou disposicions, dos articles, el número 1, el primer article, perquè, òbviament, parla de llengua, i l'article 18, que vostès han mencionat reiteradament al llarg de les seves intervencions. La resta, els cinquanta articles restants i les nou disposicions

restants, parlen d'indústria, de distribució, de producció cinematogràfica, de món audiovisual. Qui té les obsessions, doncs, en aquesta llei?

Per nosaltres, com dèiem, és una llei que reconeix el sector per diversos aspectes, bàsicament tres: per la importància industrial del sector cinematogràfic i audiovisual, per l'aportació cultural i artística que suposa, inqüestionable, i per l'empremta en la identitat col·lectiva.

A la importància industrial, s'hi han referit diversos grups. La llei atorga –i ens sembla que ho reconeix en el seu desplegament– el paper estratègic que correspon al sector audiovisual i cinematogràfic, com a motor del progrés econòmic a casa nostra. En aquest àmbit, la llei té en compte l'adaptació del sistema a les noves tecnologies, i en particular fa referència a la transició a l'era digital. Té en consideració el marc laboral i la generació de llocs de treball; parla de les actuacions de les administracions per afavorir l'entorn empresarial, la gestió de recursos humans, tecnologia, recerca i innovació.

És també, creiem, un reconeixement a l'aportació cultural i artística del sector cinematogràfic. El senyor conseller ho deia en la seva intervenció: «No és només entreteniment», deia, i és una manera de resumir-ho, és indubtable.

I la llei també reconeix la necessitat de preservar la llibertat artística i de creació, o la difusió de la preservació del patrimoni audiovisual. Ens permet donar centralitat a principis sovint relegats o oblidats quan parlem de producció artística o quan parlem de cinematografia, com la diversitat cultural o lingüística, o l'accés de tota la ciutadania a les obres i als productes cinematogràfics; també aquells ciutadans o ciutadanes amb dificultats sensorials o físiques.

I és també la cinematografia, el cinema, l'audiovisual, un element d'identitat col·lectiva. Si la literatura forma part de l'esperit d'un poble o del seu pensament, avui el cinema i l'audiovisual, arreu del món –també a casa nostra–, ens ajuda a construir el nostre paisatge cultural, el nostre paisatge cultural i sonor, els seus referents, els nostres referents individuals, però sobretot col·lectius, de generació o de país. Per això també és important que el cinema sigui en català i el puguem veure en català. Pot un nen que és catalanoparlant anar al cinema i jugar després amb els seus herois, si no els sent en la seva pròpia llengua? Ja els dic que costa molt.

La llei estableix la garantia del dret ciutadà a poder triar, a triar en quina llengua o en quina versió veure una obra de cinema. Les mesures que es proposen, les quotes, van en el sentit de garantir aquest dret, i a més a més és un dels instruments que proposa la llei. La llei disposa també d'altres instruments; volem destacar l'acord marc pluriennal per al foment de l'activitat cinematogràfica i de l'audiovisual a què s'ha fet referència; la xarxa concertada de pantalles cinematogràfiques de Catalunya, una xarxa voluntària de sales públiques i privades per, precisament, mitjançant conveni, facilitar i possibilitar la difusió del cinema europeu i català, o la creació de diversos fons de foment establerts sobre les obres cinematogràfiques, la promoció d'obres o la competitivitat empresarial.

I parlem d'intervencionisme, sí, clar, s'intervé, s'intervé en el mercat. També ho és regular o legislar sobre els horaris comercials, també hi hem intervingut; o sobre on es pot fumar o on no es pot fumar, o qui pot beure alcohol... En tot això s'intervé, es prohibeix i es regula. Ja li dic, senyor López, que si la seva queixa és que fem pagar poc a aquells que contaminen, no tingui cap dubte que ens posarem d'acord a aixecar les multes per a aquells que contaminen en abocadors il·legals i on faci falta. M'ha semblat que li semblava que era poc.

Intervé, evidentment, aquesta llei, en l'estructura de la distribució cinematogràfica a casa nostra, que avui està dominada per multinacionals que fan molt bé la seva feina i que copen el mercat. L'accés del públic a obres fora d'aquest circuit és difícil, és pràcticament inexistent, és escàs el que podem trobar fora d'aquesta xarxa, fora d'aquest mercat monopolitzat, ja sigui en català o en francès, relegant sovint un cinema de qualitat artística, imaginari propi i proper, de compromís social, a la pràctica desaparició de les sales a casa nostra.

El català a l'art, però també a l'audiovisual, ha demostrat tenir capacitat d'atracció econòmica; abans se n'han posat alguns exemples en matèria de mitjans de comunicació escrits. Però només cal veure les audiències dels mitjans de comunicació al nostre país per veure que el català és aquell que hi té més presència, per no parlar de la presència de la nostra llengua a la xarxa o a les noves tecnologies. Sembla, doncs, que hi ha mercat. De fet, el mateix estudi encarregat pel sector d'exhibidors constata que l'aplicació de la llei pot suposar una forquilla que pot implicar pèrdues per al sector de gairebé 5 milions i mig d'euros en el pitjor dels casos, però que també pot suposar guanys en el cas de segons quina aplicació, entorn del 4 milions i mig d'euros. És veritat que hi ha un risc de perdre espectadors, però també hi ha una possibilitat de guanyar-ne.

S'ha parlat o es plantegen altres alternatives a les que la mateixa llei planteja, altres fórmules. Aquí deixin-me meua que faci una cita molt cinematogràfica del mateix *Gattopardo*, quan diu que no provem allò que tot canviï perquè al final no canviï res. A nosaltres en sembla que la visió que obre la llei, la possibilitat que obre la llei és una bona perspectiva.

És una llei perfecta? No. Podem millorar el text? Segur. Però és un bon punt de partida. Hi ha molta gent a escoltar. El senyor Cuminal demanava matisos; segur que els podem trobar i que ens hi podem posar d'acord. Avui hem aprovat l'inici del procés de la Llei de l'aranès, per exemple; la seva presència està ja reflectida en la Llei del cinema. Caldrà veure si és suficient o si hi ha alguna cosa que hi podem modificar. L'altre dia, per exemple, en les compareixences de la Llei de la llengua de signes per a les persones sordes, també feien referència a un festival de cinema per a persones sordes en llenguatge de signes. Hem de pensar també en aquestes coses i veure si la llei hi ha de dir alguna cosa. Segur que hi ha elements a incorporar. A nosaltres ens agradaria ser agosarats quan parlem, per exemple, de la versió original, i ser agosarats en la llei per arrossegar també aquells que també hi han ser còmplices, com la

mateixa Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals; o tenir més concreció i impuls en allò que ha de significar la creació de públics, que és el vincle amb l'educació i l'aprenentatge dels llenguatges audiovisuals.

Deia al principi que el cinema ens ajuda a construir imaginaris col·lectius i propis, que ens ajuda a identificar elements d'identificació col·lectiva. Deixin-me acabar, doncs, amb un d'aquests referents, com a mínim de la meua generació: en Luke Skywalker en català diria que el costat fosc és molt poderós i que, per tant, que la força ens acompanyi.

(*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*)

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Demanaria la paraula per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Miri, senyora Camats, jo puc acceptar el debat que es faci en qualsevol dels tons i que es parli de qualsevol cosa. El que passa, que hi han coses que no puc acceptar que es diguin en aquesta cambra, no es poden acceptar. Jo puc acceptar la diferència. Però, miri, que em vingui a donar lliçons de llibertat el partit polític que tradicionalment ha recolzat, ha justificat les dictadures que han condemnat la meitat de la humanitat, no li ho accepto –no li ho accepto! (*Veus de «Molt bé!». Remor de veus.*) I que vostès encara es neguen a condemnar dictadures, no li ho accepto!

I per a la seva informació, senyora Camats, el 2000 –l'any 2000–, el Congrés dels Diputats, per unanimitat, va condemnar el franquisme. Estigui millor informada abans de dir segons quines coses.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus. El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.*)

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Per al·lusions, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, el portaveu del Partit Socialista deia que el senyor Narcís Serra i el senyor Dalmau qüestionaven per què

era un decret i no una llei. No, senyor Balcells, informi's vostè també bé; li dic literalment què deia Narcís Serra en aquesta cambra: «Vostès volen trencar la convivència entre els catalans que utilitzen una llengua i l'altra.» Senyor Narcís Serra l'any 98. No qüestionava que fos decret o llei; qüestionava que amb una quota es volia trencar la convivència entre catalans que parlen català o castellà. Això és el que deia el seu secretari primer del PSC, vostè ja sé que està a Ciutadans pel Canvi, però el seu grup l'any 98.

I, senyor Cuminal, parlant de generacions, sí, és cert, però amb aquesta frase que vostè ha dit de patriotisme, «el nervi de la nació és la llengua catalana», deixa fora molts catalans que no tenen com a nervi ni com a no-nervi el català, que són catalanoparlants o castellanoparlants. Per tant, aquest concepte excloent de nació és evident que no és d'alguna generació ni d'aquesta modernitat. Ha recordat molt aquelles paraules que alguns encara diuen: «Hábleme usted en cristiano.» Doncs, miri, aquí per sort tenim dues llengües, i ningú ens imposarà cap llengua, sigui de la generació que sigui.

(La Sr. Camats i Luis demana per parlar.)

El president

Senyora Camats...

El Sra. Camats i Luis

Senyor López, amb tot el respecte, la meva tradició política lluitava contra la dictadura, la feixista i d'altres, quan d'altres col·laboraven amb el franquisme. I sí, estem molt informats: el seu grup parlamentari es nega encara avui en el Parlament Europeu a condemnar el feixisme.

(Remor de veus. El Sr. Balcells Gené demana per parlar.)

El president

Bé, en qualsevol cas passàrem a la... El senyor Balcells, també? *(Pausa.)* També...?

El Sr. Balcells Gené

Sí, per al·lusions.

El president

Sí, sí, té un minut, senyor Balcells.

El Sr. Balcells Gené

No, era per deixar molt clar al senyor Rivera que el marc de referència de l'any 98 era un decret que l'imposava el Govern amb tota la legitimitat. En aquest moment estem parlant d'una llei que aprovaran democràticament les forces polítiques d'aquest Parlament. És una cosa totalment diferent.

El president

Doncs, passem a la votació de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 15 vots a favor de les esmenes i 110 vots en contra.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i dotze minuts.